C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hugh_Dafydd_Ab_Linaweaver_Brad-Doom_01-Po_kolena_v_mrtvych.PDB

PDB Name: Hugh_Dafydd_Ab_Linaweaver_Brad-
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.5.2007
Modification Date: 13.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

PO KOLENA
V MRTVÝCH

Dafydd Ab Hugh
&
Brad Linaweaver

Scan + korektura Šimi + Kadles

Věnováno s láskou Camille Pagliové,
která kouří stejné doutníky jako Fred Olen Ray
Než to začalo...

Kefiristán je něco jako peklo na Zemi.
Mám veškeré právo to říct. Posledních osmnáct měsíců jsem strávil právě tady a snažil se držet Kefirskou lidově osvobozeneckou armádu, jejíž členové sami sebe nazývají „Břitem Slávy“, dál od chřtánu pravicových Khorastistů. Ti jsou podporováni ázerbájdžánskými přesídlenci z jihu, kteří chtějí

zachovat svá sídla, a vedou „špinavou válku“ proti komunistickým Kubáncům a peruánským žoldákům...
Však vy mi rozumíte. Tady na vrcholu světa, v severním výběžku pohoří Karakoram, mezi Afghánistánem a uzbeckým Samarkandem to je jedno zašmodrchané klubko miliónu krvavých nitek. Právě jsme se protáhli rozeklanou soutěskou, které v místním jazyce trefně říkají „protrhlá blána“, a narazili jsme na malé, muslimské město Pik Nizganij, které leží na vrcholu hory ve výšce 2200 metrů.
S hrůzou v očích jsem zíral před sebe. Ani osmnáct měsíců, během kterých jsme uklízeli to, co nadělali členové Břitu Slávy a jejich kámoši ze Světlé stezky, mě nepřipravilo na to, co zbylo z Pik Nizganij. Vypadalo to jako plátno od Hieronyrna Bosche. Utrhané končetiny a duté trupy vyžrané zvířaty - nebo jsem se v to alespoň modlil - rozseté po polích jako klasy kukuřice. Dveře a zdi označkované krví jako v noc, kdy Židé odešli z Egypta... Až na to, že to byla krev lidská, ne jehněčí.
Desátník Flynn Taggart, Liščí rota, 15. pluk lehkých výsadkářů, námořní pěchota Spojených států, 888-23-9912. Všichni mi říkají Flyi, když teda nejsou naštvaný.
Liščí rota prolezla v naprostém šoku město a snažila se bez většího úspěchu spočítat kusy těl a alespoň přibližně zjistit počet mrtvých. Přes vrcholek hory se převalila mlha, která zahalila celou krvavou scénu a ztlumila naše kroky. Jako bychom kráčeli bavlněnou chodbou a zakopávali o příšerné připomínky toho, jaké barbary dokáže z lidí udělat válka. Obzvláště prudce nakažlivá nenávist jednoho kmene vůči druhému. Zajímalo by mě, kolik obětí zabili vítězové holýma rukama.
V mlze se něco pohnulo.
Nějaký stín. Nic víc. Seržant Goforth nás všechny mírným zasyčením přikoval na místě... Liščí rota je zatraceně dobře vycvičená, dokonce i na lehké výsadkáře.
Vedle mě se zastavil Gates, dotkl se mé ruky a mlčky ukázal doleva a doprava. Hned jsem to uviděl. Ať už ty stíny byly cokoliv, téměř nás obklíčily. Mohli jsme ustoupit, ale nemohli jsme je napadnout z boku.
Sledoval jsem seržanta. Arlene Sandersová mu něco šeptala do ucha. Byla naším průzkumníkem, nejlehčím z lehkých výsadkářů. Svobodník Sandersová uměla zmizet do noci tak, že by ji ani vlkodlak nedokázal vyčenichat. Můj nejlepší kámoš.
Mohla být i víc. Jednou jsme... Ne, byli jsme jen kámoši. O té noci jsme spolu nemluvili. Ona měla navíc Dodda a já nechtěl trhat partu.
Arlene se stáhla, prošla kolem mě a než zmizela, tak na mě mrkla. Až nás obejde a proklouzne za záda neustále se pohybujících stínů, podá na zabezpečené lince hlášení nadporučíkovi a seržantu Goforthovi.
Nepohnul jsem se ani o píď, stejně jako všichni ostatní. Vedle sebe jsem sotva slyšel dýchat Billa, a Dodda se Sheillem jsem neslyšel vůbec. Pokud máme štěstí, tak ty stíny možná ani neví, že tu jsme. Prostě jenom projdou.
Pak ale přiběhl nadporučík Belzebub a svým ukňučeným hlasem, kterým mi leze na nervy, se nahlas zeptal: „Co se to tu sakra děje? “
Nadporučík se ve skutečnosti jmenoval Weems. Říkal jsem mu ale Belzebub, protože to byl upocený, tlustý moula, kterého neustále obklopoval roj komárů. Ti dokázali ocenit chuť jeho potu.
Stíny ztuhly na místě stejně jako předtím my. Už žádný pohyb, zmizely jak pára nad hrncem. A my tím ztratili veškerou výhodu momentu překvapení, i šanci dostat se z tohohle setkání bez jediného výstřelu... A to všechno kvůli kašparovi, který byl třetím rokem nadporučíkem a nedošlo mu, že se jedná o kód Medúza!
Jeden z nich se pohnul. A pak další. Pohybovali se po jednom, tu a tam, a už jsme neměli ani tušení, kde všichni jsou.
Jako už tolikrát předtím začal Weems panikařit. „Nesundáme je? “ zeptal se Gofortha, který si horečně přikládal prst ke rtům. „Někdo by je měl sejmout. “
Goforth si přitiskl ruku na ucho. Poslouchal Arlenino hlášení a druhou rukou se snažil utišit nadporučíka. Ale Weems viděl nalevo od sebe ducha, napravo strašidlo. Byli jsme obklíčeni! Ve Weemsově mozku - ten výraz používám jen obrazně - byli oni Indiáni, my sedmá kavalérie a on Custer.
„Takhle to dál nenechám! “ ztratil nakonec nervy. „Goforthe, sejměte ty vojáky! “
I seržant vypadl ze své role. „Pane, ani nevíme, co jsou zač... Sandersová říká, že na sobě mají nějaká roucha a kapuce... “
„Břit Slávy! “ řekl Weems a zase zvýšil hlas. „Ne, pane, jenom lidi v rouchách... “

„Seržante, dal jsem vám rozkaz... Hned ty lidi sejměte! “ Kolem mě se zase mihla Arlene. „Co se tu děje? “ zasyčela.
„Weems chce, abychom je sejmuli.“
„Flyi, jsou to mniši! Musíš toho praštěnýho pitomce zarazit!“
Byl jsem druhý služebně nejstarší poddůstojník. Myslel jsem si, že mě Goforth poslechne.
Shrbil jsem se a doklusal k seržantovi. „Kanóne, Arlene říká, že to jsou mniši. “
„Taggart, že ano? “ řekl Weems, jako kdyby do mě narazil na nějakém večírku.
„Pane, jsou to jenom mniši. “
„Víte to jistě? Ví to vůbec někdo jistě? “ „Sandersová říkala... “
„Sandersová říkala! Sandersová říkala! Musí se snad Sandersová každý týden zodpovídat plukovníku Brinklovi?“ „Pane, “ začal seržant, „myslím, že bychom to měli prozkoumat, než začneme střílet.“
Weems se mu podíval do tváře, třesouce se vztekem. „Dokud tady budu dávat rozkazy já, mariňáku, tak je budete poslouchat. A teď sejměte ty lidi!“
Mniši. Pitomí mniši!
Zalapal jsem po dechu. Možná za to mohly ty stíny, nebo ty kusy těl. Horský vzduch, řídký kyslík. Obtloustlý Weems, Arlenin vystrašený, nevěřícný pohled. To, jak Goforth zatnul zuby a otočil se, aby vydal rozkaz. Nechtěl zahodit dvacet let služby kvůli bandě mizerných náboženských ztroskotanců.
Najednou mě napadlo, že kdyby Weems ležel tváří v hlubokém bahně, nemohl by vydat žádný rozkaz. Pak bychom mohli ty zatracené mnichy nechat zmizet a nikdo by neprohrál.
„Promiňte, pane,“ řekl jsem a poklepal nadporučíkovi na rameno.
Otočil se a já mu ji natáhl. Opřel jsem se do toho celým tělem. Rána vyšla až z Orlanda, kde jsem vyrůstal.
Nad Parris Islandem (náborové a výcvikové středisko námořní pěchoty Spojených států v Jižní Karolíně) nabrala rychlost, správný tvar dostala v Kefiristánu a zhasla světla páně nadporučíka Weemse v Pik Nizganij.
Bohužel, světla jen zablikala. Energie obnovena. Ten pitomec neměl čelist ze skla. To mu musím nechat.
Weems se natáhl do bahna a na mě se zavěsilo pár chlapů. Nadporučík sebou chvíli plácal jako obří pavouk, až našel ruce i kolena. Krátce se na mě podíval, jeho tvář zkřivil ďábelský úsměv. „Později,“ řekl. Pak se otočil zpět ke Goforthovi. „O nic nejde, seržante. Koukejte sejmout ty lidi. Nebo snad hodláte zastřelit mě?“
Goforth se podíval na mě, na Weemse, na zem. Potom odjistil svou pušku a tiše reky „Liščí roto, sejměte ty lidi.“ Zavřel jsem oči, poslouchal sykot prachu, praskot kulek, kovový zvuk zásobníků podávajících jeden náboj za druhým. Křik umírajících. Výkřiky vítězů. Cítil jsem kouř bezdýmného prachu, první čerstvou krev.
Pamatuju si, že jsem si říkal: „Jsem v pekle. Jsem v pekle.“ Nepřítele jsme vyřídili v rekordním čase. Divné, nikdo z nich neopětoval palbu. Vlastně nebyly nalezeny ani žádné zbraně... Jen padesát tři mužů v rozmezí od nedospělých po sedmdesáti až osmdesátileté, oblečených do hnědých rouch a kapucí, s vyholenými hlavami. Několik jich mělo modlitební hole.
Chlapi mi ze zad neslezli. Weems kolem mě ani neprošel tak, abych na něj viděl, bastard jeden, když mě formálně obvinil a já si místo kapitána Masta zvolil oficiální vojenský soud.
Bože, někdo by mu měl do hlavy vpálit kulku. Jako bych sám držel prst na spoušti. Ani jsem necítil výčitky svědomí. Kdo ví, jestli bych dostal rozhřešení.

1.

Země mi nechyběla, ale Mars jsem jistojistě nesnášel. Sedět v zašpiněné jídelně na Phobu, jednom ze dvou prťavých marťanských měsíců, mi připadalo jako rozumný kompromis.
Normálně by mě velící důstojník, major Boyd, předal vyšetřovatelům k výslechu. Ale den poté co Weems vydal ten neblahý rozkaz, který mu vynesl pořádnou ránu pěstí od mé maličkosti, dostal 15. pluk

rozkaz odpovědět na nouzové volání z Phobu. Liščí rota měla v rámci pravidelné rotace stejně zamířeno do světa a Boyd se rozhodl, že nás pošle na Mars.
Nacpali mě do lodi společně se zbytkem Liščí roty. Bylo dost času usmažit mi zadek, až zjistíme, o čem ti zatracení horníci UAC žvanili tentokrát.
Mariňáci, mariňáci, všechna čest mariňákům! Nemyslím si, že víte, co pro mě námořní pěchota opravdu znamená. Má to cosi společného s mým otcem. Ne, on nebyl mariňák. Bože, to ne. Možná to souviselo s tím, že jsem vyrůstal v Orlandu na Floridě a poté v Los Angeles. Proto jsem nejdřív viděl náhražku "Hollywood bulváru" ve východním zábavním parku Universal Studios a až pak ještě falešnější skutečnou verzi na západě. Lesk a pozlátko... Ale co bylo skutečné?
Všechno v mém životě bylo stejně prázdné jako ten bulvár, dokud jsem se nenašel mezi mariňáky. Abyste udělali něco čestného, nemuseli jste si sehnat platnou kreditku. Lži se neříkalo řízená rotace a rotace nebylo něco, co jste prováděli leda tak s kulečníkovou koulí.
Jo, jasně, myslíte si, že o tom víte víc než já? Vím, že to všechno bylo na dvě věci, dokonce i u námořní pěchoty. Vím, že služba byla skrz naskrz prolezlá prolhanými zavšivenci stejně jako kdekoliv jinde. „Není žádná věc natolik vznešená, aby nepřitahovala otrapy," napsal jeden z těch sci-fi pisálků, které mi Arlene pořád cpe, David Niven, nebo tak nějak.
Ale zatraceně, aspoň říkáme slovo čest, aniž bychom se přitom smáli. Alespoň máme zákon: „Nebudu lhát, podvádět nebo krást, ani trpět ty mezi námi, kteří tak činí." Ačkoliv se podle něj ne všichni vždy chovají. Přesto tu je, abychom na něj mohli dosáhnout, i když se nám to třeba nepodaří. Slušnost má svojí právní definici přímo tady v Obecném zákoníku vojenského práva! Úcta znamená něco víc než jen nechat cizí nasprejovanou čmáranici na zdi na pokoji. Aspoň toho do šesti hodin ráno uděláme víc, než většina z vás civilistů udělá za celý den. Mariňáci jsou mariňáci, vždy připraveni - krucinál, my víme, kdo jsme a proč tu jsme! Víte to také?
Arlene to nikdy nevěděla stejně jako já. K čertu, to nikdo. V tomhle jsem byl sám.
Ale nemůžete mě pochopit, dokud nepochopíte jedno. Na světě existuje místo, kde slušní lidé chodí po ulicích, kde voda teče do kopce, kde se stávají zázraky za nepřátelskými liniemi a bez letecké podpory. A kde člověk - kluk nebo holka - stojí na zdi, která odděluje vás lidi od barbarů před branami, chytne kulku a vypálí zpátky na toho parchanta, který jí vystřelil.
Pokud jste tam nikdy nebyli, nepochopíte. Já vás tam chci vzít.
Dlouhá cesta na Mars byla nudná a ten slabý hlásek vzadu v mé hlavě měl dost času zeptat se mě, jestli bych udělal něco jinak, kdybych měl tu možnost. Musel jsem upřímně odpovědět, že ne.
Směšné je, že jsem vždy doufal, že se jednoho dne vydám do vesmíru. Ale ne takhle. Představoval jsem si, že budu na průzkumné lodi směřující do hlubokého vesmíru, překračovat hranice známého slunečního systému. Ale když jsem v přijímacím testu vesmírného vojenského sboru získal pouhých 60 bodů, nacházely se šance, že mě pošlou do hlubokého vesmíru někde mezi „nekonečně malé" a „tak na to zapomeň." Cestu ke hvězdám mi překvapivě otevřel jeden pravý hák do betonové čelisti nadporučíka Weemse.
Nejen, že bych to udělal znovu, pořád by mě to bavilo! Zíral jsem na dva chlápky, kteří měli za úkol mě hlídat, a měl jsem podivný pocit neskutečna. „Chcete kávu?" zeptal se jeden z nich způsobem, který vypadal jako skutečný zájem. Jeho hubená tvář mi připomněla jednoho z mnichů.
„Jo," řekl jsem. „Černou, pokud nevadí." Usmál se. Smetana nám došla už v Kefiristánu a když jsme přeskočili na Phobos, stav našich zásob se nijak nezlepšil.
Ten strážce se jmenoval Ron. Druhý strážce se jmenoval také Ron. Říkal jsem mu „druhý Ron," ale jim to tak vtipné nepřišlo.
Moc jsme spolu nemluvili. Připadalo mi to až trochu urážející nechat jen dva mariňáky hlídat tak nebezpečné individuum, jako je moje maličkost, ale ostatní chlapi měli plné ruce práce zjistit, co se stalo na Phobu.
Poté, co jsme se nalodili na cestu k marťanské základně, jsme celý den proseděli a snažili se přijít na to, proč horníci UAC na Phobu vyslali nouzové volání a proč už neodpovídali. U mariňáků se celou věčnost nudíte tolik, že se na svůj vlastní vojenský soud těšíte jako na příjemné rozptýlení. Pak se objeví nečekané nebezpečí, které převálcuje veškerou běžnou rutinu a připomene vám, že vesmír je nebezpečné

místo.
Poslední zpráva, kterou jsme přijali z Phobu, zněla: „Bránou prochází nějaké věci.“ Když se objeví něco takhle vážného, stane se z nudy zase luxus, jak to má být: Vojenský soud s desátníkem byl považován za méně důležitý než potenciální hrozba Marsu. A naprosto nedůležitý ve srovnání s bezprostředním ohrožením zisků Union Aerospace Corporation.
S hlučným výkřikem „To vypadá, že tam nahoře něco hulej!“ vedl nadporučík Weems své muže odvážně do lodi. Předpokládal jsem, že mě nechají na marťanské základně, ale Weems si buď myslel, že bych se mohl hodit, nebo mě jenom nechtěl ztratit z dohledu. Ochotně jsem souhlasil. Někdy vážně nejsem moc bystrý.
Major Boyd se nám cestou snažil přes videolinku předat poslední instrukce. Navzdory své vlastní očividné a naprosté nevědomosti. Pro případ, že bychom museli opustit bezprostřední okolí Brány, jsme dostali skafandry. Mimo tlakových zón jste moc dlouho vydržet nemohli, aniž byste v rekordním čase nezmrzli. Skafandr vám aspoň dal možnost dostat se do lodi nebo do zóny, než jste začali sát vakuum.
Měl jsem radost, že jsem dostal skafandr. Už menší radost jsem měl z toho, že mi Weems nedal zbraň.
Zatímco jsem zvažoval smrtící účinky běžných výrobků pro domácnost, svobodník druhý Ron mi přinesl slíbený šálek kávy. Chutnala dost odporně na to, aby z ní mohla být strategická zastrašující zbraň. Podle výrazu strážce to vypadalo, že jí i on sám ochutnal, než mi jí donesl. Ale možná, že byl jenom vyděšený celou situací. Ani jsem mu to nemohl vyčítat.
Pár slov o těhle Branách na Phobu a Deimu, dvou prťavých měsících Marsu. Asi už jste o nich něco slyšeli, i když je to oficiálně tajné.
Už tu byly, když jsme poprvé přistáli na Marsu. Byl to pořádný šok zjistit, že nás někdo nebo něco předběhlo o milióny let k našemu nejbližšímu sousedovi! To bylo samozřejmě dlouho předtím, než jsem narukoval, ale dokážu si dost dobře představit paniku v Pentagonu, když na Phobu našli starověké a zcela umělé stavby. Navzdory nepřítomnosti jakékoliv životní formy na Marsu.
Bylo jasné, že je má na svědomí nějaká cizí inteligence. Ale jaká? Celý svůj dospělý život jsem slýchával různé spekulace. Takoví ti obvyklí UFOni - Retikulani, Muži v černém, starodávní Marťané. To byla nejoblíbenější teorie i přes to, že vůbec nefungovala. Na Marsu neexistoval žádný původní život. Ale pokuste se to vysvětlit generacím odchovaným na povídkách, jako byly Ratgash z Marsu nebo Marťané, povstaňte!
Já jsem si představoval, že šlo o rasu cizích antropologů, kteří sem přiletěli a řekli: „Hm, ještě to není ono“ a nechali tu „přistávací plochu“ pro případ, že by se rozhodli vrátit. Což by mohli udělat zítra nebo stovky tisíc let odteď.
Někdo rozhodl, že se jim bude říkat „Brány“, i když tam jen tak seděly a celou tu dobu, co jsme o nich věděli, nic nedělaly. Obklopovala je ale zóna se zhruba poloviční zemskou gravitací... Na měsíci, jehož standardní gravitace je čistá nula! Kromě velkých, nečinných Bran tu byly také malé plošiny roztroušené tu a tam, které v okamžiku transportovaly osobu z bodu A do bodu B v rámci jedné oblasti, očividně bez jakýchkoliv následků - teleporty, chcete-li. Slyšel jsem o nich, ale nikdy jsem žádný z nich neviděl. A k čertu s vámi, kdybyste mě někdy chtěli do jednoho z nich dostat.
Když United Aerospace Corporation uplatila dostatek kongresmanů a získala exkluzivní smlouvu na těžební operace na Phobu a Deimu, postavila svá zařízení kolem Bran, využívajíc výhod umělé gravitace. Kromě těch provozních částí, které nízkou gravitaci vyžadovaly, a které postavila mimo „tlakových zón“. Po velké reorganizaci dostali mariňáci za úkol Brány hlídat.
No, vypadá to, že velké Brány nebyly až tak úplně nečinné, jak jsme si všichni mysleli.
Jakmile jsme přistáli na Phobu, vysadil mě seržant i s mými dvěma strážci na opuštěné stanici vojenské základny a zbytek Liščí roty vzal do zařízení UAC, s Weemsem ve vleku, aby obnovil kontakt a „zajistil situaci“. Všichni moji přátelé odešli s Weemsem a mě nechali ve společnosti dvou Ronů.
Zařízení na Phobu je vystavěno jako obrovský podzemní kužel, který proniká stovky metrů hluboko do skály. Má několik úrovní, ani si nejsem jistý kolik. Osm? Devět? Celá věc je postavena uprostřed největšího povrchového dolu v celém slunečním systému, což by mohlo mít pro životní prostředí Phobu hrozivé následky. Až na fakt, že Phobos samozřejmě žádné životní prostředí nemá. Je to jen vzduchoprázdný měsíc z ledu a kamene.

Zařízení leželo na opačné polokouli od základny. Žádná velká vzdálenost. Celý měsíc má asi jen dvacet dva kilometrů v průměru. Z jednoho pólu na druhý můžete klidně dojít pěšky. Až na to, že je to až znepokojivě blízko oblasti s nulovou gravitací, oblasti mimo tlakových zón.
V jídelně jsme měli zapnuté rádio a poslouchali pravidelná hlášení od Weemsových chlapců. Už jsme se skoro vzdali naděje, že ještě něco uslyšíme od lidí z UAC, kteří na Phobu kdysi byli. Jak jsem tak usrkával horkou ranní kávu a uvažoval, koho bych mohl zažalovat za spálený jazyk, nemohl jsem si pečlivě neprohlížet oba Rony. Ani jeden z nich nevypadal, že je nad věcí. Neustále těkali pohledem na zavřené dveře jídelny, na rádio, jeden na druhého... Svému vězni moc pozornosti nevěnovali.
Navíc si zhruba každých dvacet minut říkali to samé. Obvykle to začínalo tak, že se jeden toho druhého zeptal: „Co si myslíš, že se děje?“
Už mě nebavilo poslouchat další variace na „Já ti nevím“, a tak jsem jim nabídl vlastní teorii: „Brány se nějak zapnuly a ať už je postavil kdokoliv, rozhodl se, že UAC vstoupila na cizí pozemek. Možná je všechny pobili.“
„Ale kdo na nás zaútočil?“ zeptal se první Ron. Zajímavé. Nikdy jsem Union Aerospace nepovažoval za „naší“ součást.
„Říkali, že Bránou prochází nějaké příšery,“ přidal se druhý Ron.
„Říkali ‚věci,“ opravil jsem ho. Ani jeden z nich mě neslyšel. Věci nebo příšery, v Arlene i zbytek chlapů jsem měl naprostou důvěru.
Nepřipadalo mi, že by se moji strážci nějak moc zajímali o vyšší fyziku. V oblasti biologických věd nicméně dospěli k pevnému závěru. V příšery nevěřili.
Pravdou je, že ani já ne.
V jednom ohledu jsem na tom byl stejně jako ti svobodníci. Byly tu otázky, které se nedaly zodpovědět, ale také se jim nechtělo z mysli. Kdo byl naším nepřítelem? Jak se dostali na Phobos těmi Bránami? A ta nejznepokojivější ze všech, proč ještě Lišší rota nenašla žádná těla? Major Boyd a dokonce i plukovník Brinkle dole na Zemi budou chtít znát na tyhle otázky odpovědi a mnohem víc.
Rádio náhle vyprsklo k životu a přitáhlo naši pozornost. Jako neviditelná ruka natahující se, aby v nás přiškrtila každičké slovo. Byl to svobodník Grayson, vpředu na průzkumu, a podával hlášení Weemsovi, který se nacházel na jiném místě zařízení. Mladý mariňák našel tělo. Weems mu dával samozřejmé instrukce.
„Identifikace nemožná, pane,“ hlásil Grayson s napětím v hlase. "Je na moc kousků. Mohu jen potvrdit, že to byl bílý muž. Vypadá to na... Ježíši, pane, to vypadá jako stopy po drápech. A někdo to tělo žvýkal."
Divoká zvířata na Phobu? Soudě podle zhnuseného výrazu Rona a Rona bylo až příliš zřejmé, že ani jeden z těhle exemplářů boj nikdy nezažil. Já už něco zažil... a najednou se mi myšlenka, že se dožiju svého vlastního vojenského soudu, zdála velmi přitažlivá. Dokonce i pět let v Leavenworthu znělo dobře.
Fakt, že jsem neměl zbraň, mi mravenčil v břiše jako tasemnice. V tom okamžiku jsem se rozhodl situaci napravit.
Rozkousané kusy těla byly nalezeny ve výrobně. V rádiu jsme slyšeli Weemse vydávajícího rozkazy shromáždit se právě tam. Pak náš příjem přerušil praskot statické elektřiny.
Když se Graysonův hlas opět ozval, byl slyšet jasně a zřetelně. Až do té doby mi vesmír dával trochu smysl. Ze všech vojenských scénářů, které mi běžely hlavou, mě ani jeden nepřipravil na to, co se stalo v následujícím okamžiku: „Ježíši Kriste! To není člověk,“ řval Grayson. „Je moc velký, divně pokroucený, humanoid, rudé oči...“
Zatímco Grayson podával tohle útržkovité hlášení, přerušoval popis výstřely ze své pušky. Než mohl začít mluvit souvisleji, zaslechli jsme nesrozumitelný řev zraněného zvířete, ať už střílel na cokoliv, a pak vykřikl, „Nemůžu to složit!“ Další výkřik, který jsme slyšeli, byl rozhodně lidský.
Celým tělem mi projel mráz. Ježíši... Arlene byla tam dole.
Zůstaň v klidu, zachovej si chladnou hlavu. Je mariňák, sakra!
Jeden z Ronů vypadal, že bude zvracet. „Dobrá,“ řekl jsem, „už toho bylo dost. Víme, že jsme v tom společně. Dejte mi zbraň a pojďme něco naplánovat.“ Jestli na
Arlene někdo střílel, zatraceně, měl jsem v úmyslu mu to vrátit! Čest mariňáků byla v sázce, nemluvě o

životu mého nejlepšího kámoše.
Na okamžik, kdy se Weems snažil dostat situaci pod kontrolu, se z rádia ozýval jen hluk pozadí. Nervózní pohledy, které si mezi sebou vyměnilo dynamické duo v jídelně, mě přinutily se zamyslet nad výcvikem, který naprosto ničí iniciativu jedince. Na pokraji smrti se oba Ronové zajímali jen o předepsané postupy. I když v těch postupech byly vytištěny jejich vlastní nekrology hořícími písmeny. Jeden z nich se nakonec k iniciativě odhodlal a řekl, „Zbraň vám dát nemůžeme!“
Zkusil jsem to znovu. „Hlavním cílem je zůstat na živu. Všichni tam dole máme kamarády. Nemůžou postavit před vojenský soud mrtvolu! Když budete mrtví, nemůžete nikomu pomoci, ani něco bránit. A teď mi dejte tu zbraň!“
Kdyby jeden z nich projevil záblesk inteligence nebo kuráže, nemusel bych podniknout následující krok. Ale oni trvali na tom, že budou za pitomce.

2.

„Zavři hubu,“ řekl první Ron.
„Pomažeš zpátky do vězení,“ dodal druhý. Byl to opravdu žalostný pohled. Najednou jsem se v jejich očích stal hrozbou a to jen proto, že jsem je nutil, aby se nepříjemné situaci postavili čelem.
V jednom okamžiku se stalo několik věcí. Z rádia se ozvaly další výkřiky a střelba ze zbraní. Měl jsem dojem, že slyším ženský křik. Nejbližší Ron vytáhl pistoli a namířil jí na mě. Pak ten trouba ukázal směrem, kterým chtěl, abych šel. Rukou, ve které držel pistoli. Co jsem mohl dělat s takovou pozvánkou?
Chytil jsem ho za ruku, strhnul pistoli stranou a praštil ho do ledvin. Zbraň přejela po podlaze. Druhý Ron ještě pořád zápasil se svým pouzdrem, tak jsem se otočil a krátkým úderem ho praštil do krku... Ne tolik, abych ho zabil, ale dost na to, aby měl plné ruce práce s dýcháním.
Je mi líto, Ronové. Svobodník Arlene Sandersová pro mě znamená víc než vy dva dohromady!
Otočil jsem se na prvního, který mě překvapil tím, že se mezitím postavil na nohy a hrábl po mně svou zdravou rukou. Věčná škoda, že neměl rovnováhu a kácel se dopředu, čímž ze sebe opět udělal neodolatelný cíl. Plochou dlaní jsem ho udeřil do zátylí a on zhasl jako světlo. Druhý Ron byl ještě pořád ohnutý a zatímco jsem sbíral jejich zbraně, snažil se rozdýchat.
„Vy chlapci nejste zrovna dělaní pro lehké výsadkáře,“ řekl jsem s takovou laskavostí v hlase, jaké jsem jen byl schopen.
Teď jsem řešil problém. Nebyli to zlí hoši, ale nemohl jsem věřit v jejich ochotu nepronásledovat mě. Mohli by mít strach natolik, aby mě nesledovali, ale také jsem s tím nemohl počítat. Ani jsem z nich nechtěl udělat snadný cíl pro nepřátele, kteří se po téhle stanici potulovali. Tak jsem pomohl na nohy tomu, který byl při vědomí a počkal jsem, až se mu jeho zasklené oči trochu vyjasní.
„Poslouchej, Rone. Máme tady problém. Podle toho co mohu říct, máme my tři jen tyhle dvě pistole. A to není dobré. Nadporučík nám tu měl nechat nějaké lepší zbraně, nemyslíš?“ Byla to řečnická otázka, takže jsem pokračoval. „Jednu z těch zbraní vám tu nechám, nenabitou.“ Počkal jsem, až se zase posadí a poslal zásobník po podlaze na druhou stranu místnosti. „Až se budeš cítit dost dobře na to, abys jí dokázal nabít, navrhuji, abys zabarikádoval dveře lépe, než je dokážu zvenčí zamknout a počkal na rozkazy.“
Vypadal dost mizerně, ale přikývl a tak jsem ho nechal jeho vlastním plánům. Zbývající zásobníky jsem si dal do kapsy. Chtěl jsem mít jakoukoliv výhodu, kterou mi může dát pár nábojů navíc. Alespoň dokud nenajdu zbrojnici a nedostanu do rukou nějakou pořádnou zbraň. Pokud tedy v továrně vůbec jsou.
Když jsem za sebou zamykal dveře jídelny, slyšel jsem, že rádio vysílá jen nekonečný praskot statické elektřiny. Žádný Weems, ani Goforth... Ani Arlene. No, podle toho posledního co jsem slyšel, jsme měli mít všichni nějaký večírek a Graysonovy pozůstatky měly být čestným hostem. Tenhle tok myšlenek se mi nelíbil, tak jsem raději přestal. Je na čase začít být vážný.
Po deseti minutách pobíhání po komplexu jsem našel měsíční vozítko, poslední. Jak pozorné. Phobos je

tak malý, že jsem do továrny mohl dojít i pěšky. Zvláště v ultranízké gravitaci. Ale možná budu muset evakuovat přeživší a navíc, rychlost se v každém případě počítá.
I když nejsem klaustrofobik, poslední dobou jsem měl prázdných zdí až někam. Nejhorší to bylo na lodi. Cestovat přes milión kilometrů ničeho v malé kabině, ve které dosáhnete z jedné stěny na druhou, není zrovna moje představa dobývání vesmíru.
Alespoň ten jeden den, který jsme strávili na Marsu, jsme měli nějaký výhled. Kupole byly vyrobeny ze supersilného izolovaného plastu, ale byly očividně navrženy tak, aby vytvářely dojem, že jsou tenké jako mýdlová bublina. Jediným problémem byl fakt, že výhled nebyl z nejpůsobivějších. Černá plocha prázdné pouště přecházející v stejně pustou, tmavě nachovou oblohu. Z koukání na hvězdy jsem nebyl moc odvázaný. Rád bych viděl i něco většího. Z marťanského základního tábora jsme sice mohli spatřit Phobos, byl ale tak malý, že vypadal skoro jako zářící hvězda putující po obloze. To není ten pravý měsíc na melancholickou náladu.
Když jsem se teď plazil se svým vozítkem pod černou, vzduchoprázdnou oblohou Phobu, užíval jsem si svůj první skutečný pocit svobody od té doby, co jsem odletěl ze Země. Na obloze se vynořil třičtvrteční Mars, větší než všechny měsíce a žhnoucí rudě jako krev všech armád, která kdy byla prolita v nespočtu bitev.
Naproti tomu vypadal šedivý, mdlý povrch Phobu velmi křehce. Jako mýdlo na praní nebo suchá ovesná mouka. Jedinou změnou byl Stickney, obrovský kráter, který si zabral celou čtvrtinu měsíčního povrchu.
V té chvíli jsem si pomyslel, že by Mars mohl být poslední nádherná věc, kterou ještě v životě uvidím. Přede mnou neleželo nic dobrého. Myšlenka toho, že bych mohl za chvíli zemřít, mě netrápila ani trochu jako obava, že bych mohl zklamat ty, které jsem miloval. Už zase.
Na Zemi jich moc nebylo, ale tady na Phobu byla jedna, která pro mě znamenala všechno.
Možná jsem ji opravdu miloval, to nešlo říct. A to myslím doslova... Nešlo to říct, když chodila s Wilhelmem Doddem, tím hnusným parchantem. Ale o to nejde. Pokud měla Arlene potíže, dát hlavu na špalek bylo tím nejsnazším rozhodnutím, které jsem kdy udělal. Hledět si svých povinností neznamenalo, že jsem si přál zemřít. To znamenalo, že budu muset zůstat na živu co nejdéle, abych ji našel a vytáhl ji odtamtud. No dobře, a zbytek Liščí roty taky.
A tak jsem v místě, kde se rýsoval obrovský Mars a naše slunce bylo jen scvrklou, vzdálenou a díky jízdě k továrně rychle zapadající plamennou koulí, uháněl osvětlenou částí Phobu do černé noci.
Jakmile jsem opustil zónu a vstoupil do skutečného gravitačního pole Phobu, začal se můj žaludek bouřit. Nebyla to úplně nulová gravitace, ale na choulostivý žaludek to bylo dost blízko. Musel jsem si tu dávat pozor. Nebyl jsem si jistý, jaká je úniková rychlost z Phobu. Asi o dost větší, než by dokázalo vyvinout měsíční vozítko plazící se rychlostí šneka, ale rozhodně jsem nechtěl skončit na orbitě. Tam by mi ten traktorový vzorek na pneumatikách moc nepomohl!
Kéž by se dalo s vozítkem zajet až do rafinerie, ale musel jsem ho nechat v garáži na povrchu. Rozhodně to byl dobrý pocit vrátit se zpět třebaže jen do poloviční gravitace rafinérské zóny. Pod povrchem číhala tichá stanice skrývající to, co zbylo z Liščí roty.
Hned na začátku jsem si slíbil, že budu velmi, velmi tichý. V kariéře lehkého výsadkáře se záhy naučíte, že je naprosto nezbytné lhát sám sobě. Jasně, hluk tu pořád byl a já byl jeho zdrojem. Dokonce i v nízké gravitaci mi boty mírně vrzaly. V mé představivosti se každé vrznutí znásobovalo, jako kdyby mi za patami chroustala obrovská krysa.
Uvažoval jsem, že bych použil výtah, ale těžko říct, koho bych mohl najít uvnitř. Žebřík servisní šachty vypadal bezpečněji.
Obecným rysem těchto dlouhodobých stanic je, že dokud jejich malý reaktor funguje, je všude spousta světla a vzduchu. Představte si moje zklamání, když jsem si cestou po žebříku dolů do hangáru všiml prvních známek toho, že je něco vážně špatně. Světla blikala a neslyšel jsem hučení oběhových vzduchových čerpadel.
Světlo stačilo na to, aby ukázalo prázdnou chodbu táhnoucí se na obě strany ode mě. Zdálo se, že tahle část nevykazuje žádné známky nedávného boje... a malá část mého já udělala okamžitě tu chybu, že se uvolnila. V tom jsem zaslechl ostré zasyčení. Než jsem měl čas začít přemýšlet, objevila se mi v ruce pistole a já se přetočil do obranného přikrčení. Jsem si jistý, že jsem tu děravou trubku řádně vyděsil. V

takovéhle chvíli není nic vítanějšího než zklamání.
Když jsem zkoumal poškozenou trubku a dával si pozor, aby mě neopařila unikající pára, uvědomil jsem si, že jsem možná přece jenom něco zajímavého objevil. Trubku promáčkl jakýsi tupý kovový předmět a na podlaze pod ní byla rezavá stopa.
Mohl jsem se vydat jenom jedním směrem. Směrem, kterým bych se měl dostat do řídící místnosti hangáru, odkud jsem slyšel hluboké, vrčivé zvuky. Nějak jsem neměl chuť vracet zbraň zpět do pouzdra. A vůbec se mi nelíbilo, jak se mi potí dlaň.
Pomalu a s rozvahou jsem postupoval chodbou. Měl jsem před sebe dostatečný výhled. Žádná šance mě překvapit. Ty zvířecí zvuky jsem už neslyšel, ale rozhodně jsem se kvůli tomu necítil lépe. Konečně jsem se dostal do řídící místnosti. Těsně předtím než jsem otevřel dveře, jsem pocítil na krku náhlé zamrazení. Rychle jsem se otočil ve snaze podívat se naráz oběma směry, jako nějaká střelená kreslená postavička. Ale nic tam nebylo. Nebo aspoň nic, co bych viděl. Díky Bohu, zatím žádné oběti.
Řídící místnost byla prázdná, ale divně to v ní vonělo, jako po kyselých citrónech. Po měsících strávených v kasárnách v Kefiristánu, na Marsu nebo ve vesmíru si zvyknete na vůni barvy a galonů dezinfekčních prostředků. Ale tohle bylo něco jiného. A ani trochu se mi to nelíbilo.
Jen pár minut mi trvalo zjistit, že veškeré vybavení bylo v provozuschopném stavu. Až na komunikační systém, který někdo rozmlátil na padrť. Pak mě něco napadlo. Někde by tu mohla být skříň se zbraněmi. Něco, co tu zbylo z doby, kdy byl Phobos základnou vojenského letectva. Něco o trochu těžšího než je pistole, by mi pomohlo přizpůsobit se na nové prostředí.
Skříň jsem našel a docela potichu vypáčil dvířka. Ale uvnitř žádné zbraně nebyly. Ani prak. Ale aby to nebylo úplně marné, skrýval se uvnitř slušný výběr neprůstřelných vest. Není to sice bitevní brnění, ale je to lepší než pokožka a skafandr. Jedna z nich vypadala, že mi padne.
Zdálo se, že mi nezbývá nic jiného než pokračovat v cestě dál chodbou, která mě nakonec musela přivést do další části stanice. Začínal jsem se dostávat do toho nebezpečného psychologického stavu, kdy máte pocit, že jste jediný žijící člověk na bojišti. Jinými slovy bezstarostnost.
Dávej si bacha, pitomče! Můj vnitřní hlas mi říkal, abych pokračoval v původním programu. A netrvalo to ani okamžik. Zpoza rohu chodby si to přímo ke mně kráčela lidská postava.
Skoro jsem nejdřív vystřelil a ptal se až později, v blíže neurčený den. Když jsem si ale uvědomil, že tu jsou Arlene a moji kámošové, jakož i civilisté z UAC, povolil jsem prst na spoušti o ten rozhodující centimetr. Ale na tu lidskou postavu jsem mířit nepřestal a měl jsem takový divný pocit, ne úplného vžití se, ale zdráhavého pochopení pro nadporučíka Weemse a mnichy.
Když se vám začne v břiše plazit had strachu, je zatraceně snadné začít mačkat spoušť na všechno, co se pohne. Pak jsem v té postavě poznal desátníka Williama Gatese. „Bille!“ vykřikl jsem a při setkání s dalším lehkým výsadkářem mě zaplavila úleva. „Co se to tu sakra děje? Jsi v pořádku? Kde je Arlene... a zbytek Liščí roty?“
V momentě nebylo pochyb, že přibližující se postava byl desátník, se kterým jsem hrál poker, chlastal a vyprávěl sprosté vtipy. Už jsme toho zažili tolik, že mi ani nevadilo, že byl jedním z těch, kteří mi skočili na záda, když jsem praštil Weemse. Bill měl velmi výrazný obličej s očima daleko od sebe a jizvou, která se táhla od jeho vyčnívající brady až po spodní ret.
Šel nepravidelně. Únava, předpokládal jsem. Lidé se mohou v bitevních situacích chovat hodně zvláštně a už jsem viděl mnohem horší případy, než bylo tohle.
Únava z boje by mohla vysvětlovat i ta podivná slova, která mu vycházela z úst, nesmysly, které zněly jako ze starého hororu. Bill zíral přímo před sebe. Nezdálo se ale, že by mě poznával a pořád si mumlal: „Brána. Brána je klíč. Klíčem je Brána.“ Ta slina na jeho bradě se mi také nelíbila.
I když se mi strašně chtělo k němu doběhnout, držel jsem se zpátky. Něco tady bylo vážně špatně. Nic určitého, ale bylo to jako vůně v té řídící místnosti. Malé náznaky toho, že se na Phobu něco pěkně podělalo.
„Bille,“ zkusil jsem to znovu. „Bille, to jsem já, tvůj kámoš, Fly.“
Tentokrát si mě všimnul. Tím jsem si byl jistý, protože se mu na tváři objevil ten nejstrašnější úšklebek, jaký jsem za celý život viděl.
Potom zvedl pušku a začal střílet!

Ani pak jsem nechtěl věřit tomu, co se dělo. Reflexy mého těla byly naštěstí větší realisté. Ještě než jsem zapadl za sloup, byl jsem připraven opětovat palbu.
Musel jsem to ale zkusit ještě jednou. „Přestaň střílet, Bille! To jsem já, Fly, zatraceně. Přestaň střílet!“

3.

Bill nepřestal. Přiblížil se. Nezbylo mi nic jiného než se bránit. Vzhledem k polomrtvému stavu, ve kterém se Bill nacházel, by mělo být snadné ho dorazit. První kulka ho zasáhla do hrdla, nad kevlarové brnění. To mělo stačit, ale on se pořád přibližoval. Nasypal jsem do něj další náboje. Až ho jeden z nich nakonec trefil do hlavy. To ho složilo.
Ale i když mu mozek a krev pomalu vytékaly na podlahu chodby, jeho tělo sebou házelo na zemi stejně jako slepice, když jí useknete hlavu. Lidé to nedělají... a také nevoní po kyselých citrónech. Tahle vůně byla najednou tak silná, že jsem skoro nemohl dýchat.
Zíral jsem před sebe a třásl se jako zemětřesení v Kalifornii.
Díval jsem se na zombii.
To bylo vše, co se mi honilo hlavou. A neustále to křičelo jediné slovo... Zombie, zombie, zombie!
Naprostá blbost. Arlene by možná v takové nesmysly věřila. Ty zatracený horory sledovala celou noc.
Ne, rozhodně se nehodlám koukat na nějakou... odpornou zombii? Přece nejsem blázen!
Žádné zatracené zombie nejsou! Tohle je skutečný svět, tohle je...
Gates sebou ještě trochu házel a pak najednou ztuhl tak rychle, jako by byl mrtvý už několik hodin. Byl jsem vyděšený, ale zároveň mě to k němu přitahovalo jako železné piliny k magnetu. Opatrně jsem k němu došel a dotkl se jeho těla.
Mladý Billy byl jako led. Tohle maso rozhodně nebylo čerstvé.
Zakryl jsem si rukou ústa, otočil se a začal zvracet. Byl modrý. Jeho pokožka byla tvrdá jako hroší kůže.
Svobodník Gates byl zatracená zombie. Chodící mrtvý. Zabili ho a pak z jeho těla vysáli život. Během půl hodiny vypadal jako několikadenní nebožtík.
Arlene. . . !
Věděl jsem, co teď musím udělat. A nebylo mi přitom do zpěvu. Doufal jsem, že najdu pár zásobníků, které budou pasovat do mé nové hračky. Desetimilimetrové pěchotní pušky M-211. Ale takhle jsem k ní zrovna přijít nemusel.
Gates měl jenom jeden náhradní zásobník a ten v pušce byl prázdný. Ještě pořád v rozechvění jsem přebíjel zbraň, náboje mi padaly na všechny strany. Sehnul jsem se pro ně a uvažoval, koho přiláká hluk, který jsem vyvolal, když jsem zabil svého mrtvého kámoše.
Pomalu jsem odcházel od Gatesova těla, potom jsem zrychlil a pak ještě. Najednou jsem běžel. Ne ze strachu, ale z čiré zuřivosti. Ten malý hlásek v mé hlavě, který mě obvykle udržuje ve stavu ostražitosti, křičel něco o disciplíně, strategii a o tom, abych si zachoval chladnou hlavu. Ten hlas chtěl, abych provedl přesnou a účelnou analýzu fakt.
Rozhodně jsem měl v úmyslu naslouchat rozumným argumentům, ale moje nohy a mozek to viděly jinak. Utíkaly od tváře člověka, který býval lidskou bytostí. Směrem k parchantům, kteří ho změnili.
Vždy jsem měl dobré instinkty pro přežití. Ještě nikdy mě neopustily, ani v těch nejhorších bojích, kterých jsem za svojí kariéru zažil víc než dost. Ale teď a tady, v matné a šedivé jeskyni pod skalnatým povrchem Phobu, mě moje tělo zrazovalo. Kdybych jenom přestal vidět jeho rozevřená ústa a mrtvé oči, tak bych se zase začal ovládat. Ale jeho tvář nechtěla zmizet. Dokonce i charakteristický tik pravého oka, kterým mě Gates za živa štval, mě teď příšerně znervózňoval. Nesnesu, aby na mě mrkala nějaká zombie.
Jo. Zombie. To slovo tomu pomohlo. Alespoň jsem běžel o trochu pomaleji a začal věnovat pozornost svému okolí. Místo strašidelné masky smrti jsem viděl stěny chodby. A slyšel jsem hlasitou ozvěnu svých kroků, svůj těžkopádný dech... a šouravé zvuky dalších nohou.
Čtyři z nich na mě čekaly za zatáčkou. Čtyři zombie. Zíraly na mě svýma mrtvýma, suchýma očima... a

jednou z těch zombií byla žena.
Neznal jsem ji. Zaměstnankyně UAC. Díky Bohu, že to nebyla Arlene. Nechtělo se mi ani pomyslet na Arlene s šedivou pokožkou a vůní trpkých citrónů, která se na mě šklebí a pálí po mně náboje, aniž by mě poznala.
Cítil jsem vztek jako nikdy předtím. Krev mi vařila a má kůže ten kypící, kapalný hněv nemohla zkrotit. Nenávistí jsem se třásl tak, jak by mě to žádný vojenský výcvik nemohl naučit.
Nechtěl jsem ty parodie lidského života zastřelit. Chtěl jsem je roztrhat na kusy svýma holýma rukama!
Šouraly se směrem ke mně. Měly své zbraně v pohotovosti a bez ustání střílely, jako by snad měly nekonečné zásobníky.
Namířil jsem si to přímo k nim, pozvedl pušku a napálil jednoho z chodících mrtvých do ramene. Zbytečná rána.
Jedině dívka se probudila ze své otupělosti. V mozku jí musel zůstat malinký kousek bytosti, kterou kdysi byla. Slabý odraz nebo možná dozvuk lidského uvažování. Nezaútočila slepě jako zbylé tři. Otočila se a skočila do úkrytu, aby mě odtamtud mohla ostřelovat.
Mé vyšší mozkové funkce naskočily. Zatřásl jsem hlavou a za ostré palby jsem ustoupil za sloup. Když už jsem byl v úkrytu, namířil jsem na hlavu první zombie a vystřelil. Zrůda zařvala, pak zakřepčila jako bezhlavé kuře a padla na zem. Pochopil jsem. Počítají se jenom zásahy do hlavy. Stejně jako ve filmech.
Citrónový zápach mě skoro udusil. Vrhl jsem rychlý pohled na zombii, kterou jsem právě odstřelil. Uvnitř jejího mozku se cosi svíjelo. Chtělo se mi zvracet, raději jsem se zaměřil na ostatní nepřátele.
Dívka něco vykřikla a obě zbylé zombie trhaným pohybem zamířily ke konzole, za kterou klečela. Druhou zombii jsem dostal dřív, než stačila překonat poloviční vzdálenost, ale ta další zaujala pozici za konzolou a společně s dívkou opětovala palbu.
Patová situace. Byl jsem uvězněn za sloupem, obě zombie zase za přístrojovou konzolou s nápisem UAC, pokrytou lepícími poznámkovými papírky. Mezi námi nebylo víc než dvacet metrů. Horečně jsem se díval na obě strany a snažil se zahlédnout něco užitečného.
V komplexu jsem teprve pět minut a už jsem se zasekl v márnici samotného pekla. Před otevřenou řídící místností, ve které jsem stál, se válel tucet těl roztroušených po podlaze až k záhybu chodby, za který jsem už neviděl. Několik z nich jsem poznal a můj žaludek na to nereagoval zrovna dobře. Ostatní zřejmě pracovali pro UAC.
A to jsem si myslel, že jsem v Kefiristánu zažil válku. S nemrtvými jsme hráli na honěnou kolem sloupu. Vyklonil jsem se, abych mohl vystřelit a jen okamžik poté, co jsem se schoval, zasypala moji pozici sprška střel.
Neměl jsem čas se kochat. Když jsem vyskočil potřetí, uklouzl jsem po čerstvé krvi. Ale už jako dítě jsem dokázal obrátit veškeré nešťastné náhody ve svůj prospěch. A zvláštní výcvik mé přirozené instinkty pro přežití jen umocnil.
Padnul jsem na kolena, potom si lehl na břicho a ruce zapřel o podlahu, abych mohl zamířit. Třetí mužská zombie vstala, aby na mě mohla vystřelit a schytala to do krku. Než mohla znovu zaměřit svůj cíl, moji maličkost, zasáhl ji další výstřel do pravého oka.
Žena na sobě neměla žádnou uniformu ani brnění. Uvědomil jsem si, že musela patřit k UAC, ne k vojákům... Což by mohlo vysvětlovat její špatnou mušku. Vystřelila pár nábojů, které mě víc než minuly.
Tuhle válku mohu vést navěky, pomyslel jsem si a zuřivost začala ustupovat. Pak mi to došlo. Tuhle válku bych opravdu mohl vést navěky, přinejmenším tak dlouho, než by mě nakonec dostali. A nikdy bych ani vzdáleně nezjistil, co se tu na phoboské základně stalo.
Musel jsem dostat jednoho z těch parchantů „živého“, pokud to bylo to správné slovo.
Mezi dvěma výstřely mi hlavou bleskl plán a když jsem měl konečně plán, byl jsem zase lehkým výsadkářem! Rychle, dřív než se dívka mohla vzpamatovat a zaměřit mě, jsem vyrazil zpoza sloupu, naznačil pohyb doleva, pak ucukl doprava a než se dokázala přemístit, udeřil jsem ji pažbou své pušky do spánku.
Padla na zem jako cihla na Jupiteru. Puška jí z rukou vyklouzla přes celou místnost. Svoji zbraň jsem si přehodil přes záda, otočil dívku a vrazil jí pistoli do pusy.
„Co se to tu sakra děje?“ dožadoval jsem se odpovědi. „Mmnh hmnm mmmmh,“ ona na to. Pistoli jsem

zase vytáhl, ale ona mluvila pořád dál, jako by si toho ani nevšimla. „...je klíč. Brána je klíč. Klíčem je Brána. Přicházejí. Všechny vás zabijí.“
Dívka tikala pohledem doleva doprava. Byla nadpřirozeně silná, ale ne tak silná jako velký Fly Taggart. Jak jsem na ni zíral, poklesla mi ruka a ona se po ní vrhla jako vzteklý pes. Snažila se mě kousnout.
Najednou jsem si uvědomil, proč měly zombie tak suché oči a proč tak špatně viděly. Nikdy nemrkaly.
Přiložil jsem jí pistoli k čelu. „Jestli je v tobě alespoň špetka života, víš, co tohle udělá s tvým pokrouceným mozečkem. Co sakra prochází Bránou?“
„Oni. Velcí. Ti z Brány.“ Zaostřila na mě. Zdálo se, že mě vidí poprvé. Nic neříkala, ale její obličej se na okamžik naplnil takovou trýzní, že už jsem ten výslech nemohl dál snášet.
Natáhl jsem kohoutek. Obrátila oči vzhůru a dívala se někam nad moji hlavu. „Chceš to?“ zeptal jsem se.
Dívka zavřela oči. Jediná modlitba, jež jí zůstala po přeměně, která z ní udělala to, čím byla. I já zavřel oči a stiskl spoušť.
Výstřel mě zase probral. Vyskočil jsem, vzal si pušku do ruky a odstoupil od mrtvé dívky.
Co se tu krucinál dělo? Pomalu jsem si začínal myslet, že znám odpověď. Nebo alespoň její část.
„Kdo postavil Brány?“ Odpověď na otázku, kterou si všichni neustále kladli, se možná brzy dozvím.
Možná. Ale byli ti „Velcí“, kteří procházeli Bránami, těmi, kteří je postavili? Nebo už jejich stavitele přemohla nějaká ještě silnější, hrůzostrašná stvoření, která teď s radostí procházela jednou Bránou za druhou, za kterými nacházela a podmaňovala si všechny kolonie „říše“ stavitelů?
Ani jedna varianta nebyla příjemná. Lidé buď vstoupili na cizí pozemek a bylo třeba je vyhnat ven, nebo se stali zákuskem těch, kteří postavili Brány.
Začal jsem se třást. Schoval jsem se do tmavého rohu a puškou mířil do neznámé chodby vedoucí tam, kde jsem zatím nebyl. Ještě pořád jsem neviděl to tělo. To tělo, které jsem z části doufal, že najdu a z části se toho bál. Bože. Arlene tam někde pořád byla. Ať už v jakémkoliv stavu.
Modlil jsem se, aby ležela mrtvá na zemi. Ne, aby se šourala směrem ke mně, se suchýma očima, bez jediného mrknutí a s vůní trpkých citrónů.
Uvědomil jsem si, že brzy možná budu jediný žijící člověk na Phobu. Strážcům, které jsem nechal v jídelně, jsem moc nevěřil. První setkání se zombiemi a změní svou roli. Jak se říká, budou hrát mrtvé.
Dokáži si představit hnijící tělo, které bývalo nadporučíkem Weemsem, jak jim říká, ať postupují podle rozkazů platných pro zombie. Ronové by zasalutovali a s pokřikem „Ano, pane!“ by se vydali přímo do pekla.
Starý dobrý instinkt pro přežití začínal rozhodně pracovat pro moji maličkost. Jako týmový hráč jsem se nikdy necítil úplně pohodlně. Klidně jsem si dokázal představit, že budu vyhlazovat zombie, dokud nebudu jediný stojící dvounožec na Phobu. Tyhle obživlé mrtvoly nebyly moc dobří vojáci. Jasně, dokázal bych je rozprášit všechny. Až na jednu maličkost.
Nedokázal bych se postavit tomu, co bývalo Arlene Sandersovou. Ne, to se mi vůbec nelíbilo. I když to nebyla moje holka. Měla Dodda a zdálo se, že jí to stačí. Já se s Doddem zrovna rád neměl, ale kvůli Arlene jsme se navzájem snášeli.
Nebyla to láska, přísahám. Jde jen o to, že Arlene žila ve stejném světě jako já. A tím mám na mysli víc než jen to, že nosila stejnou uniformu. Byla jiná než všechny ostatní holky, které jsem kdy... Chci říct, než všechny ostatní holky, které jsem znal.
Arlene věděla, jaké to je, když vás probudí výcvikový instruktor a poručí vám vytahat ven kontejnery s odpadky. Na rozdíl od ostatních holek na ni nadřízený důstojník řval: „Až na zem! A nahoru a dolu! A nahoru a dolu! A nepřestávej, dokud se neunavím!“ Zažila budíček v pět hodin ráno, fyzickou přípravu nebo chuťovku v podobě třináctikilometrového běhu pět minut po páté.
Arlene znala zápach dezinfekčních prostředků. Moc dobře také znala seškrabování usazené dvouleté špíny ze zdi, aby ji mohl někdo další natřít půlcentimetrovou vrstvou protikorozivní barvy.
Stejně jako já strávila nespočet měsíců zápasením se zatraceným leštičem podlahy chodbou tam a zase zpátky. Přitom už měla všeho až po krk z hodin strávených fyzickou přípravou, na překážkové dráze, bojovým výcvikem a instruktážemi o pěchotních zbraních. Z nekonečných pokynů jak se zavázanýma očima a bez přemýšlení rozebrat a zase složit karabinu i z přednášek o exotických pohlavních chorobách. Z hodin, díky kterým se vám zdálo, že jich má každý den dvacet šest nebo dvacet osm.

Arlene toho o mně vypozorovala v rekordně krátké době docela dost. Byla bystrá a oddaná své vojenské kariéře stejně jako jakýkoliv chlap v uniformě. Stala se mým nejlepším kámošem v četě.
Jak jsem tam tak seděl v oku neuvěřitelného hurikánu a stíral si z obličeje krev a špínu, myslet na Arlene mi pomáhalo. Když jsem vzpomínal na její vlastnosti, vyháněl jsem si ty zrůdy z hlavy. Hrál jsem se sebou takovou malou hru. Nenechat tu hrůzu, aby se zvedla a zaplavila obrázek, který jsem si maloval.
Nemyslím si, že jsem někdy viděl hezčí ženu než Arlene. I z objektivního hlediska. Nebyla neobyčejně přitažlivá v tradičním slova smyslu. Kdybych měl použít starší frázi z jiné doby, řekl bych, že byla „opravdu pohledná“. Metr osmdesát, pevně rostlá. Makala víc než všichni ostatní v celé četě. Měla nádherně vypracované svaly.
Jednou, když si pár dní myslela, že by mohla být těhotná - ne se mnou, Gates prohodil: „Je to kus chlapa. Vsadím se, že se otěhotněla sama.“ Nahlas to ale neřekl.
Líbilo se mi, jak se na každého dívala přivřenýma očima. Vypadala pak jako útočící had. Nebylo radno si s ní zahrávat. Jeden trouba to pocítil na vlastní kůži. Napadlo ho, že bude sranda, když za ní proklouzne a stáhne jí kalhoty.
Všichni ostatní chtěli samozřejmě vidět co nejvíc z jejího ukázkově vytvarovaného pozadí, ale nebyli jsme žádní tupci. Aniž by se otočila, praštila ho rukou tak přesně, že mu zlomila nos. V té době jsem dokázal myslet jen na to, jak se mi líbí její chůze. Bylo to jako baletní představení.
Jasně, v Arlene toho bylo víc. Měla totiž mozek. A ten nemá v armádě jen tak někdo, dokonce ani u lehkých výsadkářů. Nechtěl jsem, aby přišel vniveč. Bral jsem ji na mariňácké hudební koncerty a ona mě zase tahala na staré sci-fi filmy. Někdy jsme se spolu opili. Taky jsme hrávali poker. Ale proti ní jsem měl šanci, jen když jsem byl naprosto střízlivý.
Jednou v noci jsme se opili natolik, až jsme se dopracovali k polibku. Ale nebylo to správné. Byli jsme kámoši, ne milenci.
Arlene i já jsme uzavřeli nevyřčenou dohodu, že o té noci nebudeme mluvit. Jako kdyby mi chtěla dokázat, jaký umí být kamarád, začala mi dohazovat schůzky. Měla přítelkyně, které byly vždy v nějakém směru prvotřídní. A rády jí prokazovaly laskavost a vyrážely ven s jejím kamarádem. Nebránil jsem se. Jen se zdálo, že jim nejsem schopen poskytnout stejnou přízeň.
Jednou mi Arlene povídala o tom, jak si chce našetřit nějaké peníze a odejít na univerzitu. Neměl jsem jí to za zlé. Přál jsem jí jen to nejlepší.
To nejlepší. Ta myšlenka mě vytrhla ze snění. Co by pro ní bylo nejlepší teď, na tomhle místě? Asi smrt. Cokoliv by bylo lepší než šedivá pokožka, suché oči neschopné jediného mrknutí a škubající se končetiny.
„Ne,“ slyšel jsem, jak říkám sám sobě. „Nikdy by nedovolila, aby se z ní stalo něco takového.“
Ale co když k té změně docházelo až po smrti?
S těžkým polknutím jsem vstal a rozhodl se vrátit zpátky do práce. Potřeboval jsem náboje. Zbloudilá střela zničila zásobník a nábojovou komoru jedné z karabin. Zombie by ji teď mohly použít leda jako kyj a tak jsem ji nechal na podlaze. Nikdo z nich neměl lepší zbraň, což bylo vážně nepříjemné. Docela rád bych na hlavu zombie vystřelil naráz bezstarostně tři nebo čtyři náboje... Měl bych mnohem větší šanci ji trefit. Na druhou stranu, kdyby měly jednu z těch lepších pušek, co vás dokázaly roztrhat na kousky, a že jich s sebou naše skupina pár měla, už bych také nemusel být na živu a probírat se zbraněmi.
Pár zásobníků jsem si strčil do kapes a nabil obě zbraně. Nemělo smysl brát si další karabinu. Zoufale jsem se chtěl dostat k té pekelné zbrani, kterou obvykle nosila Dardierová. I když bych ji asi musel vypáčit z jejích škubajících se prstů poté, co bych udělal díru do její rozkošné, zrzavé hlavy.
Po stopě z mrtvých těl jsem prošel další dva ohyby chodby. Bral jsem tolik nábojů, kolik jsem jen mohl unést, abych přitom nerachotil jako středověký rytíř. Všichni jsme měli nosit helmy s vysílačkami, abychom spolu mohli komunikovat, ale žádné jsem nenašel, což bylo docela podezřelé. Nenašel jsem ani žádná zařízení pro vysílání na extrémně nízkých frekvencích nebo vojenské datové sběrnice. Vůbec nic, pomocí čeho by se nechala poslat zpráva o tom, co se tu dělo.
A vždy jsem si pozorně prohlédl každou tvář. Dokud nenajdu tu jedinou důležitou, vím, že to zvládnu.

4.

Když jsem narazil na další dvě zombie, pocítil jsem téměř úlevu. Teď když už jsem věděl co dělat, to bylo jen otravné cvičení. „Zabil“ jsem jenom jednu z nich. Té druhé jsem vyrazil pušku a pak jí prostřelil kolena a boky. Chtěl jsem ji nechat na živu. Třeba mi odpoví na pár otázek, než jí rozbiju ta zkřivená ústa se žlutými zuby.
Nepoznával jsem ho. Byl to bývalý pracovník UAC a bývalý muž. Ani v něm nezůstalo tolik rozumu jako v té dívce. Přesto jsem ho nechal chvíli žvatlat.
„Velcí, prochází skrz, velcí. Brána je klíč, zabíjení, zabíjení, všechno to zabíjení, prochází skrz, přichází vás všechny zabít, Brána je klíč, klíč, peklo a zatracení je klíč, prochází Bránou...“
„Phobos! Strach, strach, strach, strach, strach! Přichází na Phobos, přichází z Phobu, přes řeku Styx, zaplavují Styx, Styx je klíč.“
Počkal jsem, dokud nezačal nanovo. Po chvíli mi zamrazilo. Ta věc se opakovala úplně přesně, jako smyčka na kazetě. Byl jsem vyděšený víc než během několika posledních hodin. Ušetřil jsem ho trápení. A sebe také.
Schoval jsem se do tmavého výklenku a modlil se, aby nikdo neměl brýle zesilující světelné záření nebo infračervený senzor. Tohle jsem si musel promyslet.
Uprostřed vysokého stropu poblikával jediný zdroj pekelně ostrého světla. Obnažená žárovka bylo to jediné, co zbylo z osvětlení. Díky tomu vypadaly stíny jako příšery plazící se směrem ke mně. Necítil jsem ale žádný shnilý citrón, ani jsem neslyšel žádné blábolení tolik charakteristické pro zombie. Jenom podivný mlaskavý zvuk někde přede mnou. Jako delfín se zánětem hrtanu. Snad tu jsem prozatím v bezpečí.
To o Phobu se zdálo být jasné. Byli tady, na phoboské základně. Přišli na Phobos. Ale co ta věc myslela tím, že přichází z Phobu?
Začalo se mi dělat špatně od žaludku a naskočila mi husí kůže... Kdyby ta zombie nerozlišovala mezi včera, dnes a zítra, tak se mi možná snažila říct, že Phobos nebyl konečným cílem invaze. Hodlali překročit řeku Styx, což byla v řecké mytologii řeka mrtvých.
A co bylo na druhé straně? No, řekl bych, že peklo. Záhrobí. Ale moment... Když vyjdete z pekla, tak se po překročení řeky Styx dostanete na...
Pocit zvedajícího se žaludku jsem rychle spolknul. Na čele se mi objevily kapičky potu a začaly mě pálit v očích.
Cílem byla Země. Naše Země. Sladký to domov. Přijal jsem fakt, že je po mně. Po čtyřech letech katolické školy vedené otcem Bartolomějem ze Společnosti Ježíše Krista, jsem měl ten dojem, že už jsem svůj příděl modliteb vyčerpal. Určitě. Ani po čtyřech letech u mariňáků, z toho posledních třech u lehkých výsadkářů, jsem tomu nahoře neměl co říct. Pokud by vůbec poslouchal.
Ale teď, po sedmnácti týdnech bojů rozložených do čtyř let vojenského života, jsem konečně pochopil tu pitomou větu o tom, že „v jámě Ivové nenajdete nevěřící.“ Nepoužil jsem slova, která mě jezuité učili, ale dobře jsem věděl, ke komu to mluvím a koho žádám o dostatek odvahy a schopností, abych neselhal. Pojem „sebevražedná mise“ nevystihoval dostatečně to, k čemu jsem se chystal. Bojím se smrti stejně jako jakýkoliv jiný mariňák. Ale hergot, nechci skončit jako chodící mrtvola!
Řekl jsem tomu nahoře, že jsem v posledních, no, sedmi letech chyboval a slíbil jsem mu, že se budu kát po zbytek svého života. Jen ať mi odpustí a ať se rozhřešení dočkám v jedné z mnoha bitev. Vím, že to byl planý slib. Vím, že se „zbytek mého života“ s největší pravděpodobností počítá na hodiny. Naštěstí jde v tomhle případě o myšlenku, nereálnou skutečnost.
Zhluboka jsem se nadechl a pevně uchopil pušku. Prst jsem nechal dál od spouště a vystoupil z výklenku. Kolem rohu jsem pokračoval dál ke zdroji toho mlaskání.
V tom jsem uviděl snad i fungující rádio! Rychle jsem k němu zamířil. Z pohledu své bezpečnosti až příliš rychle. Zjistil jsem, že zůstala jen přední část celého zařízení. Tu zadní někdo utrhl a podle všeho to vypadalo na jasnou sabotáž. Až dosud se zdálo, že je možné, že rádia někdo zničil pouze náhodou a ta se stala oběťmi děsivých bojů. Ale tohle byl jasný důkaz taktického uvažování, kterého je běžně schopen

pouze člověk. Rozhodně to nebylo něco, co by dokázaly udělat zombie.
Kolem chodil ještě někdo další. Když tu budu lovit dost dlouho, zřejmě ho najdu. Pokud ovšem on nenajde dřív mě.
Za nejbližším ohybem chodby jsem zahlédl další důkaz určitého strategického chování. Mapa zařízení na zdi byla spálená natolik, že se z ní nedalo nic vyčíst. Místa kolem však byla jen mírně ožehlá. Ať už to bylo cokoliv nebo kdokoliv, moc dobře věděl, že sem později přijdou další. Nechtěl, abychom dokázali najít cestu.
Přede mnou byl otevřený průlez. Světlo nad ním bylo rozbité, ale z prostoru za úzkým otvorem vycházelo nepřetržité zelené záření. Takové světlo nemohlo pocházet z žádného myslitelného elektrického zdroje.
Jak jsem se blížil ke vchodu, věděl jsem, že chci být raději někde úplně jinde. Přepadla mě nová vůně, mnohem horší než ty trpké citróny. Tohle bylo láskyplné a sladké aroma něčeho, co mělo být už dávno pohřbeno, nebo ještě lépe spláchnuto. Doslova mi to spálilo nosní dírky.
Hmátnut jsem po masce, která byla součástí bitevního brnění. Bože, říkal jsem si, co bych dal za fungující ochranný oblek! Třesoucíma se rukama jsem si přetáhl masku přes ústa a nos a uvažoval, co za odporné, jedovaté výpary jsem to dýchal.
Příliv vzduchu filtrovaného maskou rozředil ten zkažený zápach, ale jinak byl téměř k ničemu. Molekuly jedu byly očividně menší než molekuly kyslíku a z toho důvodu nereagovaly na žádné filtry. I přes masku jsem ho cítil.
V těle mi troubily všechny poplašné klaksony. Pálila mě pokožka. Všechny chlupy na krku se postavily do pozoru a začaly se kroutit. Udělal jsem několik váhavých kroků kupředu a pak jsem se zastavil.
Našel jsem zdroj toho záření.
Kolem mě bublaly nádrže husté, zářící, zelené tekutiny, která byla s největší pravděpodobností i radioaktivní. Vypadala jako zelená vroucí láva. Nehodlal jsem se zastavit a zkoumat ji. Nepochyboval jsem, že by se mi to svinstvo za pár okamžiků prožralo skrz bitevní brnění. Moudré rozhodnutí mi velelo držet se od toho zeleného slizu, co nejdál to půjde.
Ta myšlenka mi ještě ani nestačila problesknout hlavou a už se na mě zprava zřítila hromada cihel, která mi vyrazila z pouzdra pistoli a poslala ji přímo do zeleného jedu. Něco se přece jenom rozhodlo jeden experiment provést.
Pistole zasyčela a zmizela mi z dohledu. Nestaral jsem se o ni. Měl jsem dost vlastních problémů.
Převrátil jsem se ve snaze postavit se na nohy a zapojit do hry svoji velkou karabinu. Nejdřív ale musím zjistit, co mě to k čertu trefilo. Náraz mi rozostřil zrak. Stoupnul jsem si, ale točila se mi hlava. Krátce jsem s ní potřásl. Postava, která mě zasáhla, čekala v místě, kam jsem neviděl, ve stínu. Předpokládal jsem, že to je další zombie. Jen silnější než ty, které jsem předtím potkal.
Pak se dala se zasyčením do pohybu a vyloudila ze sebe ten mlaskavý zvuk, který jsem předtím slyšel.
No, jednu záhadu bychom měli vyřešenou.
Síla téhle zombie, nebo co to vlastně bylo, nabádala k větší opatrnosti. Připravil jsem si pušku a otočil se směrem doprava. Čekal jsem, až ke mně to stvoření přijde. A ono přišlo.
Když se postava konečně objevila, uviděl jsem hnědou, hrubou pokožku. Drsnou jako kůži krokodýla. Se slonovinově bílými rohy trčícími z hrudi, paží a nohou. Hlavu to mělo nelidsky obrovskou s rudými štěrbinami místo očí plnými čisté zuřivosti. Byla to zrůda!
Byl to démon.

5.

Ze všeho nejdřív se mi chtělo smát. Tohle byla dětská noční můra, strašidlo. Ta část mého já, která se vždy snažila dospět, teď jednoduše nemohla uvěřit něčemu takovému.
Problém byl jedině v tom, že ta zatracená věc neměla pro mé zamyšlení pochopení. Několika kroky popošla blíže ke mně. Na místo, kde bylo lépe vidět. Při pohybu už nevypadala tak směšně. Po drsné kůži se míhaly stíny a zvrásněné maso pod očima bylo vlhké. Strašně nerad jsem to přiznával, ale bylo to

vážně maso. Rudé oči na mě zlověstně mrkaly. Nejděsivější byly rty, které se táhly po tváři dozadu a odhalovaly odporné, zažloutlé špičáky. Tohle nebyla halloweenská maska se strnulým výrazem. I když to nebyl člověk, splést se zvířetem jsem si to nemohl.
Neustále jsem si opakoval: „Je to jen zavšivený cizák.“ Představa cizince, nebo i cizího vojáka z vesmíru, mi byla příjemnější než... démon.
Cizinec se zastavil. Hlavu otočil v úhlu, jaký by žádný člověk nedokázal napodobit. Přesto na mě nepřestal zírat. Patová situace.
I když na mě zaútočil první, nemohl jsem se zbavit dojmu, že bych se měl pokusit s ním navázat kontakt. S těmi prázdnými skořápkami, které bývaly mými kolegy nebo původně patřily k UAC, se mluvit nedalo. Zmohly se nejvýše na pouhé papouškování toho, co slyšely. Před smrtí, nebo po ní.
Ale tenhle byl jiný. Tohle byl... Jak mám ksakru zahájit rozhovor s cizím „démonem“, který na lidi očividně pohlíží jen jako na potravu?
„Kdo jsi?“ zeptal jsem se. Bylo mi jasné, že nebude mluvit anglicky. Z tónu, kterým jsem se zeptal, by ale mohl vytušit, na co se ho ptám. On se na mě jen široce usmál a rty tiše naznačil stejnou otázku. Kdo jsi? Jako by se mi vysmíval.
Zkusil jsem to znovu. „Lidská bytost,“ řekl jsem a poklepal si na hruď. „Rozumíš mi? Umíš mluvit?“
Nic. Ani hlásku. Rozhodl jsem se zariskovat. Neměl jsem v úmyslu odložit svoji zbraň, ale pomalu jsem otevřenou dlaní napřed natáhl jednu ruku. Doufal jsem, že to je univerzální symbol značící přátelské úmysly.
Reakce jsem se dočkal, ale nevěděl jsem, co přesně znamená. Podivný humanoid pomalu zvedl svou pravou ruku k ramenu a pohladil si bílou vystouplou kost. Palec držel přitisknutý na ostrém výčnělku. Byl to divný pohled a nezdálo se, že tím chce naznačit své mírové záměry. Rozhodně patová situace.
Najednou mě začala má natažená ruka znervózňovat. Jeho ostré zuby ukazovaly na zdravou chuť k jídlu.
Pozorně jsem začal studovat své okolí. Klokotající zelené bahno za mnou bublalo hlasitěji a vůbec poprvé se mi zdálo, že slyším tu potvoru dýchat.
Pak najednou dýchání ustalo.
O slovo se přihlásil instinkt. Vojáci se občas těsně před útokem krátce nadechnou. Jiní zase dech zadrží a když pak vydechnou, dostane se jim do krve tolik adrenalinu, že se ze zbabělce rázem stane hrdina.
Ta potvora zaútočila tak rychle, že bych nedokázal vystřelit, ani kdyby se mi karabina nezasekla.
Ať už ta věc byla cokoliv, nebyla hloupá. Vrhla se na mě a jednou rukou se sápala po mém krku, zatímco druhou odrazila bodák na pušce.
To byla jediná dobrá zpráva. Jestliže se ten cizinec bál ostří, pak by určitě vykrvácel, kdybych ho bodl. Kdyby...
Přestal jsem tlačit dopředu a místo toho jsem rychle trhl dozadu. Spadl jsem na záda a na mě se řítilo skoro dvě stě kilogramů drsné kůže a ocelových svalů. Démon dopadl přímo na bodák a zemřel s nelidským řevem, který mi skoro protrhl ušní bubínky. Několikrát sebou ještě škubl a pak najednou ztuhl jako kamenná socha.
Bylo mi neskonalým potěšením zjistit, že démoni krvácí. Přinejmenším ti na Phobu ano. Krev byla rudá a mně se z nějakého důvodu ulevilo.
Už méně mě těšila tíha té potvory, která mě hrozila zamáčknout do podlahy. Hrozně jsem si přál, abych mohl na okamžik vypnout phoboský generátor gravitace!
V hlavě se mi vynořily vzpomínky na léta strávená v katolické škole. Vzpomněl jsem si na tlustou sestru Beatrice, která byla posedlá biblickým nařízením vyhýbat se nečistým věcem. Nečistým věcem!
Zvedal se mi žaludek. Silou, o které jsem ani nevěděl, že jí jsem schopen, jsem ze sebe setřásl tělo a téměř se pozvracel na ránu v cizincově břiše, ze které v pravidelných intervalech vytékala krev.
Až příliš rychle jsem vyskočil na nohy a uklouzl po vlhké, rudé podlaze. Jen kousek od jedné z bublajících nádrží se zeleným bahnem. Z vařícího se, zeleného, tekutého odpadu sálalo ohromné horko. K tomu hnusu jsem se nechtěl přiblížit už ani o píď. Měl jsem takový pocit, že to světélkování není úplně zdravé a nezdálo se mi, že je vhodný čas na provedení testů.
Chvíli jsem se snažil popadnout dech. Už tak bylo dost těžké přijmout fakt, že se lidé - moji kamarádi mění v zombie. Ale tahle věc u mých nohou znamenala, že se příště může stát cokoliv. Nechtěl jsem

popustit uzdu své fantazii. Právě teď byla sama skutečnost dost zlá.
Už je tomu dávno, co se mi naposledy chtělo modlit. Prvními netvory mého života byly přísné řádové sestry, které odmítaly odpovídat na otázky zvídavé mysli. Ale teď jsem v sobě cítil potřebu promluvit k Bohu. I kdybych mu měl jen něco odpřísáhnout.
„Zastavím vás," sliboval jsem, „ať už jste cokoliv, ať je vás, kolik chce." Říct ta slova nahlas mi pomohlo. I kdyby mě při tom měl slyšet jeden z těch grázlů. K čertu, stejně mohli slyšet moje kroky.
„Jestli existuje nějaký Bůh, ať mě nechá žít alespoň tak dlouho, abych zabránil těm zrůdám přistát na Zemi!"
Hlas, který se mě snažil přesvědčit, abych byl rozumný, byl stále slabší a slabší. Vědecké znalosti! Zákony fyziky! Jak se zpívá v jedné písničce - to je ta největší lež, jakou jste kdy slyšeli.
Nejdůležitější bylo přežít. Zabít hodně potvor. Zjistit o nepříteli něco užitečného bylo také v pořádku, ale až na třetím místě. A ještě tu byl ten problém, jak a komu sdělit má veškerá zjištění. Přede mnou byly zbytky dalšího zničeného rádia. Ovládání se ještě pořád dotýkala lidská ruka. Ale nebyla součástí žádné paže. Zdálo se, že se tělo rozpouštělo na dně nádrže se zeleným slizem.
Dostat se pryč z téhle části budovy byl nejdůležitější krok ke splnění všech tří cílů. Hlavně abych se dostal dál od té horké, zelené tekutiny. Ta zrůda mě docela rozhodila. Představoval jsem si příšery z černé a zelené laguny, jak číhají na dně každé z odpadních nádrží.
Když jsem mohl potkat jednu dvounohou noční můru, mohl bych potkat i další. A teď nemyslím takové, se kterou jsem právě bojoval. Mohly tu být i horší věci. Cokoliv! Jakými zákony se řídí příšery?
Myšlenky na hrůzy plazící se po dně radioaktivních bahenních nádrží otevíraly dveře dalším, ještě nepravděpodobnějším scénářům. Co třeba stvoření, která mohou přežít mimo kupole, ve vzduchoprázdnu? A kdyby nemusela dýchat, tak by možná ani nekrvácela.
Přinutil jsem se přestat. Kdybych v tom pokračoval, nepotřeboval bych žádné nepřátele. Sám bych jim ušetřil starosti.
S úlevou jsem vyšel z místnosti plné jedovatého odpadu a odstranil zaseklý náboj ze zásobníku karabiny. Stejně to bylo jedno. Zbyly mi už jenom dva nebo tři náboje a neměl jsem se kde dozásobit.
Snad odměnou za svůj špatný postoj jsem hned v nejbližší chodbě narazil na další skupinu mrtvol, které čekaly na moji inspekci. Poprvé od doby kdy tahle noční můra začala, jsem při pohledu na mrtvá lidská těla cítil skutečnou úlevu. Aspoň to byli lidé. Ne zombie, ne příšery. Kdybych byl opatrnější nebo věnoval více pozornosti svým představám, možná by mě napadlo, že by jedna ze zombií mohla klidně předstírat, že k těm tělům patří. Ale někde vzadu v hlavě mi už asi došlo, že zombie nemají žádný mozek. Nehrozilo, že by se pokusily o nějakou lest.
Na přemýšlení o věcech, které byly nemožné, nebo alespoň ne moc pravděpodobné, bylo něco velmi uklidňujícího. Jen považte - představovat si supermonstra, která jsou schopna čehokoliv! Jak jsem tak prozkoumával mrtvá těla, poškozené zbraně s minimem nábojů a jako zákusek zničené rádio, konečně jsem pochopil, co se muselo honit hlavou těmhle vojákům, když z nich násilím vyrvali život.
Pochopil jsem, proč neudělali jedinou rozumnou věc a neustoupili, nepřeskupili se a neohlásili vzniklou situaci. Ta prudká změna na ně dolehla stejně silně jako na moji maličkost a proto se rozhodli se zběsilou zuřivostí zaútočit na ten zástup zombií a příšer a zabít vše, co jim přijde do cesty. Přestali přemýšlet a místo toho začali jednat. A jeden po druhém byli pobiti.
Moji pozornost upoutal hlasitý rachot zezadu. Nepochybně jsem se otočil v novém světovém rekordu. S nechutí jsem si uvědomil, že se budu muset vrátit do místnosti s jedovatým odpadem a prověřit to.
Nečekané překvapení. Když jsem zabil příšeru, tak se podle všeho složila na páku výtahu, které jsem si předtím nevšiml. K tomuto závěru jsem došel kvůli velké, kovové plošině, která dosedla na zem mně přímo před nosem. Za výtahem byla úplně nová chodba, které jsem si předtím nevšiml.
Vstoupit, či nevstoupit? To byla stejně důležitá otázka jako všechny, které jsem po celý den řešil. Zůstat tady znamenalo čelit nemyslitelným nebezpečím a nepředstavitelným nástrahám. Kdežto jít vpřed znamenalo čelit nepředstavitelným nebezpečím a nemyslitelným nástrahám. Nebo tak nějak.
Chodba přede mnou měla dvě příjemné vlastnosti. Nebyly tam žádné nádrže se slizem a světlo bylo jasnější. To druhé mě přesvědčilo. Musel jsem mít nějaký dobrý důvod, abych se takhle rozhodl.
Udělal jsem pár kroků zpět a s pořádným rozběhem jsem skočil. Strach dodal mým nohám křídla.

Bohužel však ne tryskové motory. Nedoskočil jsem úplně ideálně a zůstal balancovat na hraně té největší nádrže zeleného svinstva, co se vyrábí. Zamával jsem rukama. Musel jsem udělat krok vzad, jinak bych určitě přepadl do nádrže.
Na vteřinu mi noha zchladla až na bod mrazu, jako bych vkročil do tekutého dusíku. Pak se ozvala bolest. Snažil jsem se nohu rychle vytáhnout, ale svaly odmítly poslušnost!
Od konečků prstů po stehno jsem měl nohu v jednom ohni. Naklonil jsem se dopředu a padl tváří na zem. Noha mi už nevězela v jedu, ale já přesto skrz sevřené zuby řval bolestí.
Bojoval jsem se sebevražedným nutkáním popadnout se za zraněnou nohu. Raději jsem se rukama chytil za břicho. Kdyby mě teď našla zombie nebo démon, dorazili by mě s mým požehnáním. Trvalo několik minut, než ta tepající bolest ustoupila. Nohu jsem si otřel o podlahu. Snažil jsem se z ní dostat co nejvíc jedovaté látky. Přesto mi ta strašidelně zarudlá část v zcela zničené botě pořádně otekla.
Ale díky Bohu, aspoň že ta nádrž byla za mnou. Nová chodba vypadala vydezinfikovaně a čistě. V porovnání s tím, do čeho jsem před chvíli spadl. Jestli tam něco nepříjemně páchlo, tak jsem si toho nebyl schopen všimnout.
Šel jsem dál chodbou, dokud jsem po pravé ruce nenarazil na místnost. Z nějakého důvodu jsem váhal tam vstoupit. Nejednalo se o pocit nebezpečí nebo něco takového. Možná to bylo kvůli tomu, že dveře byly zavřené. Většina jich prozatím byla otevřená. Normálně nevěřím na šestý smysl nebo tajemná nutkání, ale v boji jsem se naučil, že ignorovat instinkty přináší riziko. I člověk má „zvířecí smysly“, které v nás normální, civilizovaný způsob života utlumuje.
Připravil jsem si zbraň, i když dva výstřely z karabiny odpovídají lepšímu kopí.
Rozkopnout dveře bylo snadné. Podívat se do místnosti bylo zlé. Na podlaze leželo jediné tělo. Žena. Zády ke mně.

6.

Na okamžik mě napadlo, že by to mohla být Arlene a úzkostí se mi stáhl žaludek. Ten pocit trval jen několik vteřin. Pak jsem poznal, že to je Tij „Dude“ Dardierová. V Kefiristánu jsme bojovali bok po boku a když jste u zvláštní bojové jednotky, naučíte se znát své kolegy i zezadu. Obzvláště ženy.
V obličeji neměla ani šrám. Pořád to byla ta roztomilá, rusovlasá malá holka, která dokázala překvapit každého muže, který si myslel, že je lehce k mání. Zajímalo mě, jestli ji dostalo nějaké monstrum nebo zombie. Přes břicho se jí táhlo ošklivé zranění.
Na tom jak ležela, bylo cosi podivného. Jako kdyby měla nějaké tajemství.
Chvíli jsem na ni zíral a snažil se přemluvit její mrtvé tělo, aby mi ho vyzradilo. Pak mi to došlo. Dudette ležela na nějakém předmětu, který chránila před dotěrným pohledem zombií.
Jemně jsem se jí dotkl a pak opatrně překročil její tělo. Dude Dardierová ležela na brokovnici, po které jsem tolik toužil. Její poslední dárek pro moji maličkost.
Cítil jsem se jako sprostý zloděj, ale nechat se ovlivňovat pocity byl nepatřičný luxus. S brokovnicí v ruce se mé šance na přežití mnohonásobně zvýšily.
Zbraň jsem pečlivě zkontroloval a naštěstí nenašel žádné poškození. V pásu, který měla obtočený kolem těla, byla spousta nábojů. Poděkoval jsem Dudette, že zůstala mariňákem až do úplného konce. Navždy spolu, holka.
Venku na chodbě jsem našel zbytky mapy. Ti bastardi očividně postupovali systematicky. To dokazovalo rozbité rádio i poničené mapy na zdech. Ale v tomhle případě zbylo z mapy dost na to, abych dokázal odhadnout, kudy mám pokračovat směrem k výtahu. Modlil jsem se, aby aspoň ten ještě fungoval. Být vyzbrojen odpovídajícím způsobem dělalo s mojí psychikou divy. Napadlo mě, že by nebylo od věci stanovit si taktický plán.
Na Phobu není sever ani jih, přesto jsem se mohl orientovat alespoň podle hlavní osy stanice. Prvním logickým krokem bylo dostat se do elektrárny. V ní se nacházelo nejvíce vybavení a možná by i takový domácí kutil jako já mohl dát s potřebnými součástkami dohromady funkční rádio.

Bez dalších obtíží jsem našel výtah. Samozřejmě, že byl rozbitý, k čertu s ním. Na několika místech z jeho ústrojí unikala hydraulická kapalina. Ještě že se mi podařilo otevřít nouzová dvířka v podlaze. Vlézt do úzkého, stísněného prostoru bylo přitažlivé právě tak, jak to zní. A moje zatracená představivost se musela ozvat zrovna v okamžiku, kdy bylo nutné se soustředit. Nedalo se říct, že by se mnou táhla za jeden provaz. Prospělo by jí šest týdnů ve výcvikovém táboře.
V šachtě bylo mizerně vidět. Hodně mizerně. Každý metr čtvereční téhle základny měl být ve dne v noci osvětlený. S výjimkou kasáren. Někdo měl k tomu asi své výhrady. Myslím, že bych si přesto neměl stěžovat. Světlo je světlo, ale tma má také něco do sebe.
Jak jsem tak lezl dolů šachtou, začal jsem přemýšlet o příjemných věcech. O tom, že na všem zlém se nechá najít něco pozitivního. I tady musí být něco takového.
A také že bylo. Zatím jsem nenašel Arlenino tělo a dokud nebudu vědět, co se jí stalo, měl jsem naději. Spočítal jsem si, že elektrárna musí být nejméně o šest pater níže. Jediné co jsem mohl dělat, bylo lézt pořád dolů. Šplhat. Doufat. Dávat si pozor na démony. Až tak snadné. Raději bych myslel na Arlene. Vzpomněl jsem si na den, kdy dokončila výcvik a přidala se ke skutečným mariňákům. K těm, kteří doopravdy bojují. Zrovna jsem si hrál se zaseklým podávacím mechanismem na šedesátce kanónu. Zvedl jsem oči a uviděl drsnou holku v maskáčích, kanadách, s báglem přes rameno a s čerstvým sestřihem. Stačilo se jí podívat do očí, abych zjistil vše, co jsem potřeboval. Moc dobře věděla, co dělá. Mariňáci si svůj sestřih hlídají. Nahoře rovný a po stranách vyholený. Jde o znak určité výlučnosti a důležitosti, kterou mají naše činy. Ať všemohoucí ochraňuje každého usmrkance, který se objeví na základně námořnictva, armády nebo vesmírných jednotek s takovým sestřihem! Kvůli tomu co by následovalo, stvořil bůh kapitána Masta.
Ale Arlene nebyla žádné neviňátko. Svůj účes nijak neskrývala a byla na něj patřičně hrdá. Na vojína s jediným rudým prýmkem to bylo víc než nezvyklé.
Nadporučík Weems, ještě než dostal ránu pěstí, se na Arlene Sandersovou dlouze a přísně podíval, načež se ušklíbl. Sledoval, jak předává své materiály svobodníku Doddovi, který na ni zíral, jako kdyby měla dvě hlavy. Co já vím, tohle bylo poprvé, kdy se potkali. Snad jim to bylo souzeno... Nemyslím ani tak lásku, jako spíš nezměrnou touhu jednoho po druhém. Zhruba po roce, kdy se ho snažila vší silou ignorovat, a po dalších šesti měsících, kdy jím opovrhovala, se mi bez špetky studu přiznala, že strávila noc v jeho bytě.
Celkově vzato to nebylo zrovna šťastné vykročení do aktivní služby pro první ženu u Liščí roty.
V očích nadporučíka Weemse ztratila samozřejmě veškerý lesk. Především však záleželo na názoru ostatních mužů. A nikdo nedokázal vyjádřit názor celé roty s větší výmluvností než kanón Goforth, „stařešina“ naší roty. Sakra, táhlo mu na čtyřicet, u mariňáků byl už celých osmnáct let, z toho posledních deset u lehkých výsadkářů.
Goforth vypadal jako Aldo Ray ve starých filmech s Johnem Waynem. Byl podsaditý a mohutný, ale ne tlustý. Holil si hlavu, ale i bez toho by ji měl zřejmě holou. Goforth byl jako obživlý tank s několika pihami, které někdo rozsypal po jeho drsné pokožce.
Seržant se pomalu přiloudal k Arlene a svým hlubokým hlasem líně prohodil: „Copak tu chcete, mladá dámo?“ Podívala se mu do očí. A nic víc. To nebyla vůbec špatná odpověď, ale podle mého by za těchto okolností bylo pár slov na místě.
Rozhodl jsem se, že se do toho vložím. Částečně proto, že se mi líbí ženy, co mají kuráž. Částečně proto, že jsem ženy sloužící u mariňáků respektoval a měl jsem pocit, že by se jejich pozice dala vyjádřit taktněji, než toho byl kanón Goforth podle všeho schopen. Ale hlavně jsem promluvil proto, že jsem někde hluboko uvnitř nesnášel veškerá pravidla, označení, rituály, rozkazy, válečné barvy, rutinu, vyznamenání, medaile, trofeje, odznaky... a cokoliv dalšího, co značí, že je v dané situaci třeba brát jednoho člověka vážněji než toho druhého jen kvůli tomu, že má o nějaký ten metál víc. Mimoto jsem s tou zatracenou šedesátkou nedělal žádné pokroky.
Seděl jsem na jídelním stole a cítil se tak trochu nad věcí. „Vojíne, takovýhle sestřih není jen obyčejný účes. Budete si ho muset zasloužit.“
To prolomilo ledy. Určitě se mnou souhlasila, protože promluvila na mě, ne na Gofortha. „Jsem stejný mariňák jako kdokoliv jiný kolem,“ řekla a vrhla na mě rychlý pohled. Pak zase začala věnovat

pozornost kanónovi.
První co mě napadlo, bylo pořádně si ukousnout z červeného jablka, které jsem náhodou držel v ruce. Říkal jsem si, že čím déle mi bude trvat ten kus jablka rozžvýkat a spolknout, tím hlubokomyslnější moje reakce bude.
Tak jsem to udělal. Goforth se o krok přiblížil k Arlene a záměrně narušil její osobní prostor. Arlene zůstala stát na místě, neustoupila ani o píď.
Během toho co jsem okusoval jablko, mě napadlo, že se pokusím o další smíření. „Víte," začal jsem, „tohle se v armádě po ženách nepožaduje."
„Ani to není nařízení pro muže," vrátila mi pohotově. O tom se nemělo cenu dohadovat. Raději jsem si znovu ukousl.
Kanón Goforth jablko neměl. „Každý mariňák, který nosí něco takového," povídal, „si to musí zatraceně zasloužit, slečinko." Napadlo mě, že „slečinko" je už trochu moc.
Arlene Sandersová se k němu naklonila tak blízko, že by ho mohla políbit, nebo mu ukousnout ten kulatý knoflík, co měl místo nosu. Řekla ale jen tři slova: „Jdeme na to."
Goforth byl stejný mezek. Narodil se v Georgii, ale když přišlo na to něco dokázat, mohl by klidně být i z Missouri. „Každý správný mariňák umí zacházet se zbraní," řekl. „Jestli máte kuráž, slečinko, tak koukejte hejbnout tím svým výstavním pozadím a následujte mě na střelnici."
Krátce přikývla. Výzva přijata. Už byli na odchodu, když si Goforth všiml mého šťavnatého, rudého jablka, které, co se mě týče, chutnalo mnohem lépe než celá diskuze.
„Hej, Flyi," řekl „co kdybys s sebou vzal pár těch jablek?" Mohu upřímně říct, že když jsem bral ta jablka a vydal se za nimi, neměl jsem nejmenší ponětí, co má starý Goforth za lubem.
Střelnice byla nedaleko. Všichni chlapi, kteří byli přítomni u té krátké slovní výměny, šli s námi. Nikdo nechtěl takovou zábavu zmeškat.
Goforth přistoupil k Arlene a radil jí: „Vojíne, radši zavolejte na pomoc všechny svaté. Budete totiž potřebovat mnohem víc, než jen abych měl přesnou mušku!" Alespoň, že jí tentokrát neřekl „slečinko".
S rozevřenou dlaní se na mě otočil a zakřičel: „Flyi, hoď po mně jedno jabko. Aspoň se naučíš něco z historie." Teď když mi to konečně došlo, jsem z toho nebyl zrovna nadšený, ale Arlene se jen usmála. Malý, tenký úsměv. Myslím, že hned uhodla, co měl kanón v plánu.
Poslal jsem seržantovi jedno jablko. Párkrát sis ním zbůhdarma popohodil a pak se zeptal Arlene: „Máte ráda historii, mladá dámo?"
„Nechte mě hádat," odvětila a zazubila se. „Jste fanoušek Viléma Tella."
Tím Gofortha doběhla a trochu mu srazila hřebínek. Ale pokud nestačilo slovní škádlení, byl kanón víc než ochoten přejít na vážnější notu. Viděl jsem mu to v obličeji. Po nějakém vtipkování tam nebylo ani stopy.
Když jsem se k Liščí rotě přidal já, snažil se Goforth, abych se tu cítil jako doma. To nejhorší co mi udělal, byla zřejmě přezdívka Fly, kterou pro mě vymyslel. Nechoval se ke mně tak, jak teď předváděl Arlene. Dodda poslal, aby přinesl náčiní a ten se vrátil s ostřelovací puškou, s tou nejlepší na skladě. Goforth vycenil na Arlene zuby, ta si ale dokázala zachovat pevnou půdu pod nohama.
Musel jsem se trochu zamyslet, ne jen nad seržantem, ale i nad ostatními chlapy, kteří se tvářili poťouchle a nepříjemně se hihňali. Spousta mariňáků jsou správný chlapi, spořádaní otcové a manželé, ale když se setkají se silnou ženou, stávají se z nich zase divoši.
Když si Goforth hodlal stát za svým a pokračovat dál ve hře na Viléma Tella, začal jsem se trochu obávat, ale nechal jsem si to jen pro sebe. Arlene to měla v úmyslu dotáhnout až do hořkého konce. To mi došlo z toho, jak se postavila, dala ruce za záda a řekla: „Tak jen do toho!"
Jako na povel se všichni přestali smát. Kanón Goforth si toho dobře všiml, ale nechtěl to vzdát. Rozhodně ne, když kolem stálo osm chlapů. S přehnanou péčí jí opatrně položil jablko na hlavu. Potom si vzal pušku a pomalu udělal pár kroků vzad. Stejně pečlivě zamířil a hlasem, ze kterého se vytratil veškerý sarkasmus, řekl: „Poslední šance, zlato." Napadlo mě, že „zlato" zní přece jenom lépe než „slečinko".
Arlene se ani nepohnula, ale já viděl, že se pod maskou hrané statečnosti mírně třese. Rozhodně jsem jí to neměl za zlé. Gofort se zhluboka nadechl a řekl: „Tak dobrá, drahoušku... Co nejdůrazněji ti

doporučuju, aby ses nehejbala.“
Když stiskl spoušť, nevydržel jsem to a udělal k němu pár rychlých kroků. A kdyby se to jablko nerozpůlilo přesně na dvě části a každá z nich nedopadla na jednu stranu, tak...! Všichni si oddechli a vypuklo nefalšované veselí.
„Skvělá muška, kanóne!“ blahopřál mu jeden z chlapů. „Liščí rota je nejlepší!“ na to druhý.
Na jednu věc jsme zapomněli. Zapomněli jsme, že to byla Arlene, kdo dal svoji hlavu v sázku. Dokud neřekla ona, tak to ještě neskončilo.
Zatímco se Goforth vyhříval na výsluní a všichni chlapi ho chválili, Arlene k němu přistoupila. Ruce měla ještě pořád za zády a roztomile se usmívala.
To, co měla v ruce, jsem uviděl dřív než kanón. Další jablko. Počkala, až si ho seržant všimne a pak mu ho hodila.
Znovu nastalo ticho. Nikdo se ani nepohnul. Se vší jemností vzala Arlene Sandersová ze stolu ostřelovací pušku a s očekáváním se zadívala na Gofortha. Přitom mírně zvedla jedno obočí.
Ani v nejmenším jsem nepochyboval, co Goforth udělá. Na jeho smysl pro férovou hru se dalo spolehnout. A navíc měl kuráž. Také nechtěl ztratit úctu svých mužů. Goforth ne! Takže jsme tu měli deja vu.
Položil si jablko na hlavu a svůj mrazivý pohled zabořil do Arlene. Ta ho sledovala stejně upřeně. Ani milenci se na sebe takhle nedívají.
Napřímila se a zvedla pušku, která ani neměla namontovaný zaměřovač, jenom měřidla. Pár chlapů se stáhlo z palebného úhlu kolem seržanta. To mě naštvalo, takže jsem naschvál udělal pár kroků směrem k jejich malému duelu. Něco v téhle dívce ve mně vyvolávalo důvěru, že nezastřelí žádného z přihlížejících, stejně jako nezastřelí seržanta.
Gofortha trápilo něco jiného: „Pokud byste měla minout,“ řekl tak jemně, že to ani nebyl on, „ať je to prosím směrem nahoru.“ Přemohl se k úsměvu. Ta žádost zněla docela rozumně.
Arlene na to nereagovala. Zlehka a pomalu zvedala pušku. Nenechala nás čekat dlouho a vystřelila.
Jablko odlétlo z Goforthovy hlavy. Desátník Stout pro něj doběhl. Z větší části bylo pořád v jednom kuse, ale kousek nad jeho středem se táhla rýha.
Po dlouhém okamžiku, během kterého neřekl nikdo ani slovo, se Goforth přiblížil k Arlene. Dal si ruce v bok a jal se dlouze prohlížet její sestřih, zatímco my všichni tajili dech.
Goforth se sklonil, podíval se na její účes zprava, zleva, zezadu i zepředu. Pak jí pohlédl zpříma do očí, mrknul a uznale přikývl. „Jste dobrá, vojíne.“ A já si byl zatraceně jistý, že už jí nebude říkat „slečinko“.

7.

Naděje, že Arlene přežije v tomhle pekelném běsnění, byly mizivé. Ale já na tom byl vlastně úplně stejně. Víra, že to dokázala, mě nutila jít dál. Vztek při pomyšlení na její smrt mě hnal kupředu. Kdyby mi někdy měla dojít energie, touha po pomstě by mě zase posílila.
Snad aby vyzkoušel mé odhodlání, postavil přede mne Phobos další překážku. Při pohledu dolů jsem zjistil, že výtahová šachta neklesá celých šest pater, které jsem potřeboval, abych se dostal do elektrárny. Ze žebříku náhle zbylo jen několik roztrhaných a pokroucených kusů železa. Zbytek trasy mi odřízl výbuch.
Samozřejmě, že bych se do elektrárny mohl pořád dostat. A navíc pěkně rychle. Pokud by mi ovšem nevadil ten tvrdý dopad na konci.
„Sakra, já věděl, že to nemůže jít tak snadno,“ pronesl jsem nahlas. Těsně před tím než jsem narazil na konec žebříku, jsem spatřil průlez do šachty, která vedla do dalšího podlaží.
Vypadal neporušeně, ale byl zavřený. Abych ho otevřel, musel bych otočit ovládacím kolem. To by nebylo tak těžké, kdyby žebřík neskončil několik příčlí nad ním.
Na okamžik jsem si zoufal. Na kolo jsem stěží dosáhl, i když jsem se zavěsil za jednu ruku z poslední příčle. Neměl jsem se ale o co zapřít. Nemohl jsem s ním otočit a dostat se dál. Zhluboka jsem se

nadechl, zavřel oči a několik vteřin přemýšlel.
Kriste Pane, to jsem takový trouba? Obtočil jsem se kolem žebříku, zručkoval dolů a protáhl nohy poslední mezerou. Pak jsem se pomalu spustil hlavou napřed a koleny se držel za nejspodnější příčel. Teď jsem měl oporu. Stačilo být dostatečně silný.
Otáčel jsem s kolem po směru hodinových ručiček, dokud nezačalo jít naprázdno. Vší silou jsem otevřel dveře. Teď přijde ta těžší část.
Pevně jsem se chytil za kolo a napřímil obě nohy. Jenže kolo se otočilo a já se pořádně praštil do hlavy. Přesto jsem se ho vší silou držel a houpal se sem a tam, dokud jsem se neustálil.
Přelezl jsem na druhou stranu dveří, kde jsem se zachytil podobného kola a vyšvihl se dovnitř. Po takovémhle výkonu jsem ztratil veškerou touhu vzít si k srdci svoje jméno a stát se profesionální lidskou mouchou (Fly je anglicky moucha).
Přístupová šachta mě zavedla do tunelu, kde bylo opět mizerné světlo. Poblikávalo jako v nějakém bláznivém nočním klubu. V tunelu bylo dost místa na to, abych se postavil, kteroužto výzvu jsem neodmítl.
Po pěti metrech chůze jsem došel k závěru, že tohle je nejpodivnější úsek, jaký jsem zatím viděl. Světlo nestálo za nic, ale stačilo na to, aby bylo vidět na zdi. Prosté šedivé stěny s podivně hrubým povrchem. Jako by je někdo vysekal ze skály kouzelnou sekerou.
Velké, obdélníkové motivy všude kolem vytvářely dojem ohromného hřbitova. Víc než cokoliv jiného prostupoval úzkou chodbou dojem čehosi prastarého a v pravdě ďábelského. Cizího, přesto však trochu známého. Bylo to, jako kdyby mě uvrhli do toho nejstaršího bludiště ve vesmíru a já měl strávit zbytek života ve snaze najít cestu ven.
Zase se ozvala ta zpropadená představivost. Kdyby se radši objevily další vzpomínky. Díky nim jsem měl alespoň něco, čeho jsem se mohl držet. Spojení s minulostí, lepší minulostí.
Pak jsem uviděl starého seržanta Gofortha, jak si to vykračuje chodbou směrem ke mně. Nekvalitní osvětlení znemožňovalo určit odstín kůže, ale přímočarý a rozhodný způsob jeho chůze mě přesvědčily, že nemůže být zombií. Byl to kanón Goforth. A byl naživu!
„Seržante!“ vykřikl jsem, nadšený z toho, že jsem v téhle noční můře našel konečně další živou bytost. Neodpověděl. Můj Bože, to mi mělo něco napovědět. Pozvedl svou ostřelovací pušku a namířil ji přímo na moji hruď. Vrhl jsem se na podlahu ve stejném okamžiku, kdy mi nad hlavou proletěla kulka.
„K čertu s tebou!“ zařval jsem, rozzuřený tím, že se vesmír rozhodl podstrčit mi novou, vylepšenou zombii. Příliš pozdě. Jsem si jistý, že on už v pekle byl a já také.
Tohle nové stvoření bylo ještě víc nefér než ta neuvěřitelná hnědá monstra s rohy. Už jsem si vytvořil snadný a účinný postup, jak si vyřizovat účty se zombiemi. To se nedělá změnit takhle najednou pravidla! Seržante, přesto přese všechno jste stále můj kamarád. Kráčel přímo ke mně, žádné klamavé pohyby, žádné přikrčování se nebo úkroky, aby bylo těžší ho zasáhnout. Svým způsobem vykazoval vstřícný přístup. Samozřejmě, že přitom nabíjel svoji pušku s touhou vystřelit mi mozek z Phobu až na Zemi.
Ale ani já neležel jen tak na zemi a nečekal, až si pro mě přijde. Měl jsme také svoje plány.
Za živa uměl kanón Goforth střílet jako málokdo. K čertu, dokázal sestřelit jablko z hlavy mladého mariňáka. Po smrti střílel lépe než všechny ostatní zombie. A mrkal.
Převaloval jsem se sem a tam a čekal, až bude deset metrů ode mě. Pak jsem přiložil brokovnici k ramenu a vypálil.
Byla to ta největší spoušť, jakou jsem na tomhle bohem zapomenutém kusu skály zatím nadělal. Rudá skvrna na zdi působila jako umělecký výtvor. Ale něco mi muselo padnout od oka. Pořád jsem mrkal a nemohl se toho zbavit.
Někdo se smál. Chichotal se jako blázen. „Zavři zobák!“ zakřičel jsem na toho vtipálka, zatímco jsem si otíral tváře. Smích ustal a v tu chvíli jsem si uvědomil, že to byla pouhá iluze ubohého mariňáka jménem Fly.
To nebylo dobré. Musel jsem dostat situaci pod kontrolu. Během toho co jsem prolézal Goforthův batoh a hledal munici, jsem si v hlavě opakoval násobilku. To mi pomohlo se uklidnit. Začal jsem oddechovat jako duševně zdravý člověk a i tep obnovil svůj běžný rytmus.
Vlastně jsem byl natolik klidný, že jsem skoro ani nemrkl, když mi kolem hlavy prolétla ječící kovová

lebka. Tentokrát jsem si byl jistý, že se má představivost toulá po širých lánech. Jako dítě jsem nikdy halucinacemi netrpěl a od mojí fantazie jednoduše nebylo správné snažit se mi namluvit, že kolem mě proletěla obrovská, bílá lebka - nepochybně na cestě do ďábelského obchodu s hlavami. Tak jsem se se svojí obrazotvorností domluvil. Když už mi nebude podsouvat žádné další halloweenské výmysly, nechám ji na pokoji, když se bude chtít vydat na toulky vzpomínkami. Umím být velkorysý.
Jako blázen jsem běžel chodbou, až jsem musel několikrát zvolnit a klusat. Ale ať už to bylo cokoliv, prozatím jsem to ztratil.
Po vstupu do velké, prostorné místnosti jsem začal pociťovat klaustrofobii. To zní možná dost bláznivě, ale to byste to místo museli vidět sami. Nevadil mi neuvěřitelně vysoký a klenutý strop, který podpíraly bizarní sloupy, jež by se lépe vyjímaly v některém ze starodávných indických paláců. Ne, mě trápilo, že celá tahle obrovská místnost byla plná barelů té jedovaté, zelené tekutiny, o které jsem si myslel, že už ji mám naštěstí z krku.
Prázdná, prostorná místnost se ideálně hodila pro sjezd zlých skřítků a zombií všeho druhu, rychlých i pomalých, hloupých i té bystřejší elity.
V okamžiku, kdy mi tahle nezdravá myšlenka probleskla hlavou, se otevřela stavidla a oni se začali valit do místnosti ze všech směrů.
Ucouvl jsem zpět do stínu a snažil se vypadat jako mrtvola bez mozku. Na chvíli to zabralo... Zdálo se, že si mě žádná ze zombií nevšimla.
Sice to nebyla vhodná doba k tomu, abych si ověřoval, zda jsem ještě příčetný, ale přesto jsem to zkusil. Kdysi jsem četl o duševním stavu nebo filozofickém směru, kterému se říká solipsismus. Na něco myslíte a ono se to stane. Konečnou fází je stav, kdy si myslíte, že jste jediní skuteční a celý vesmír kolem vás je jenom sen. Klidně jsem byl ochoten v to začít věřit, jen kdyby se mi podařilo odmyslet si tahle monstra stejně rychle, jako jsem s nimi plnil prostranství!
No, co můžu ztratit? Zavřel jsem oči a začal se usilovně soustředit. Přál jsem si, aby ta strašidla zmizela. Zatímco jsem měl plné ruce práce, zazněl výbuch a exploze se mnou smýkla o zem, div že mi neožehla vlasy na hlavě. Když jsem s nesnesitelnou bolestí otevřel oči, zjistil jsem, že se po zemi neválím sám. Ať už mě srazilo cokoliv, dostalo to i několik nejbližších zombií.
Došel jsem k závěru, že solipsismus jsou kecy.
A když jsem vzhlédl, uviděl jsem svého starého přítele, hnědé monstrum s hroší kůží a slonovinově bílými rohy, které si navíc přivedlo své kamarády. Dívali se, jak se snažím postavit na nohy... a smáli se.
Pak se jeden z nich protáhl a něco po mně hodil. Něco jako kouli slizu, která v momentě kdy opustila ruku té potvory, dostala krvavě rudý nádech a začala zářit. Na poslední chvíli jsem se vrhl do úkrytu za spálené tělo jedné ze zombií a hořící sliz mě minul jen o vlásek.
Snažil jsem se spatřit zbraň, lesk kovu, nějakou hlaveň, cokoliv! Marně. Tihle démoni opravdu dokázali vytvořit ohnivou kouli svýma holýma rukama.. . a měli vražedně přesnou mušku.
Monstra zasyčela a ukázala směrem k mojí maličkostí. Až v tu chvíli si mě zombie poprvé za celou tu dobu všimly a začaly střílet. Nedělaly si přehnané starosti, jestli se jim do rány připlete nějaká jiná zombie. A kdykoliv zasáhla jedna z nich druhou nebo démon svou hořící koulí slizu ožehl skupinu nemrtvých, obrátili se oběti jako mávnutím proutku proti svým soukmenovcům a na mě dočista zapomněli. Zatímco jsem přebíhal z jedné strany místnosti na druhou, založil jsem si tuhle skutečnost někam dozadu do mozku pro pozdější použití.
V místnosti se teď pohyboval nejmíň tucet zombií a tři hnědí démoni. Na poslední chvíli jsem stačil ucuknout do strany, to když si to kolem mojí helmy prosvištěl určící a ječící kus oceli. Tentokrát už nemohlo dojít k omylu. Byla to zpropadená létající lebka se zabudovaným raketovým pohonem. Napoprvé mě minula, ale hned se otočila a snažila se mě srazit na zem a rozkousat svými ocelovými zuby, ostrými jako břitva. Jako kdyby se pomátla jedna z těch upovídaných lebek, co jste mohli koupit v hračkářství.
S vynaložením veškerého úsilí se mi podařilo chytit dech, takže jsem se odhodlal přeběhnout za vedlejší sloup. Tentokrát mě jedna z ohnivých koulí téměř usmažila. Neměl jsem nejmenší šanci dostat se blíž k těm démonům, aniž by mě neuškvařili. A brokovnice měla příliš krátký dostřel, abych je mohl složit z místa, kde jsem se krčil.

Zatímco jsem se rozmýšlel co dál, zaslechl jsem za sebou zavrčení následované mrazivým zaječením.
Došlo mi, že létající lebka oblétla několik sloupů a nakonec mě zase vyčmuchala.
Alespoň o tebe bych se mohl postarat, ty létající potvoro! Popadl jsem brokovnici a od boku vypálil. Ani jsem se neobtěžoval s mířením.
To byl nejšťastnější omyl mého života.
Ten prevít ucukl a když jsem se ho snažil zaměřit a odstřelit, zasáhl jsem místo něj jeden z barelů naplněných toxickým odpadem.
Výbuch mě udeřil do brnění s takovou silou, jako kdyby mě kopl mezek, a utrhl mi kus kevlarové vesty. Lebka se proměnila ve spršku kovových součástek s následnou explozí leteckého benzínu.
Téměř současně byly moje už tak poničené ušní bubínky napadeny zvukem dalšího výbuchu, pak ještě jednoho a nakonec i čtvrtého. V rychlém sledu následovalo dalších pět nebo šest barelů. Mohl jsem jedině děkovat bohu, že jsem byl na druhé straně sloupu.
Po celé místnosti se začal šířit štiplavý oblak modrého kouře. Pozůstatek výbuchu jedovatého odpadu. S popadajícím dechem jsem zpoza sloupu opatrně pohlédl na scénu neuvěřitelného krveprolití.
Zombie i démoni byli roztrháni na cáry a cucky šedého masa. Kusy jejich těl se smíchaly v jeden pekelně ostrý guláš. Místnost prostoupil zápach tisíce kyselých citrónů, který přebil dokonce i odporný, žhnoucí puch toxických výparů. Bože, říkal jsem si, škoda že to neviděl nikdo jiný.
Postavil jsem se na vrávorající nohy a namířil si to ke dveřím, které vyrazila z pantů úžasná destruktivní síla stopadesátilitrových barelů plných toxického svinstva. Na druhém konci místnosti jsem našel jediného dalšího přeživšího.
Démon se plazil po zemi a vpřed se pohyboval jen za pomoci svých rukou. Jedna noha mu chyběla úplně a ta druhá byla otočena v prapodivném úhlu. Z jeho těla vytékala žlutá tekutina. Její kapky pohltil oheň hned, jakmile opustily démonovo tělo.
Namířil jsem brokovnici na jeho hlavu. „Chcípni, ty pitomý zvíře," řekl jsem s opovržením.
„Zzvíířřee," zopakoval po mně démon, „ne..." Překvapením jsem se zarazil. Nevěděl jsem, že umí mluvit.
„To máš pravdu," dloubl jsem do něj zbraní, „zvířata tě buď zabijí okamžitě, nebo tě rovnou nechají na pokoji." Démon ležel na břiše a snažil se otočit hlavu dozadu tak, aby na mě viděl. Při tom pohledu se mi zvedal žaludek. „Až vyléčíme planetu, budete vy zzvíířřata." Ušklíbl jsem se, ale srdce se mi stáhlo úzkostí. O jakou planetu šlo? O Mars? Nebo měli ti cizinci v plánu navštívit Zemi? „Rozprášíme vás, jakmile vylezete z kanálů, ty parchante."
Cizinec se zasmál a otevřel ústa dost na to, aby dokázal spolknout hlavu dospělého člověka. „My házíííme kamení. Velké kamení."
Ta představa byla směšná, ale přesto jsem se uvnitř trochu otřásl. Měl jsem takový pocit, že ta zrůda klade důraz na slovo „velké".

8.

Navzdory mému přesvědčení mě právě teď víc zajímalo, co my chce sdělit tohle čiré zlo. „Proč se mnou nemluvili i ostatní? Vy umíte mluvit?"
Démon roztáhl ústa a odhalil dásně, ze kterých vyrůstaly ostré a zkažené zuby. „Ne... všichni ssstejníí, jako lidé ne sstejníí."
Cizinec se plazil dál. Nemyslím si, že se snažil utéct. Věděl, že to není možné. Spíš jsem se začal obávat, že mě chce k něčemu zavést. Přede mnou se tyčila nazelenalá kamenná zeď, ve které byl vyryt reliéf ohavné, ďábelské tváře. Tak trochu jsem pochybovat, že se jedná o původní výzdobu phoboské základny Union Aerospace Corporation.
„Jak to, že nejsme všichni stejní?" zase jsem do něj šťouchl. V břiše se mi usadil nepříjemný pocit, že se blížím důležitému objevu.
„Ne někteří... se bojí," lapal po dechu. V tváři mu nebyly čitelné žádné známky bolesti, ale z toho jak se třásl, jsem poznal, že se rychle blíží svému skonu. „Jiníi sssilníí. Ty sssilný."

Dobrý Bože, skládala snad tahle věc s nevolí poklonu Flyi Taggartovi?
„Jen páár sssilných, jako ty ssilných... Většššina dobrá jako otrocii. Lidšští otrociii.“
Myšlenka, která byla pohřbena v tom nejzazším koutku mé mysli, se drala kupředu. Nebyl jsem unavený natolik, aby mi nedošlo, co z jeho řeči plyne. I když mluvil tak těžkopádně. Pár silných. Jiní silní... Musí tu být ještě další lidé, kteří byli pořád sami sebou!
Když na Phobu propuklo peklo, musel jsem veškeré naděje zamknout do toho nejmenšího šuplíku a ztratit k němu klíč, ale teď...
Zachoval jsem kamenný obličej. Ta potvora mohla být dost chytrá na to, aby vytušila moji dychtivost při pomyšlení, že by jednou z přeživších mohla být Arlene.
Jakýkoliv další žijící člověk by celou situaci na Phobu dramaticky změnil. Jídlo a voda byly jen menší problém. Potíž byla v tom, že jsem bez spánku mohl fungovat jen po určitou dobu. Kdyby tu nebyl nikdo, kdo by se postavil na stráž, poddat se vyčerpání by znamenalo sebevraždu. Do nekonečna jsem být vzhůru nemohl, ale odpočinout si také nešlo. Ani všechny náboje v celém slunečním systému by mě nakonec nezachránily.
„Jsem poctěn tvým zájmem o mé přežití,“ ušklíbl jsem se.
„Tak domluveno,“ odvětil nečekaně, aniž by si povšiml mého sarkasmu. „Ty. . . budeš žít, budeš pracovat, pomůžeš.“ Takže stačilo jenom spolupracovat s vetřelci a pomoci jim podmanit si lidskou rasu. Pak mi možná laskavě dovolí žít jako jejich otrok. Panečku, tomu říkám lákavá nabídka, pomyslel jsem si.
Dospěl jsem k názoru, že se mi víc líbí démoni, kteří jen mlčí a nemluví. Co ode mě tyhle zrůdy vlastně chtějí? „Tak mě napadlo... Proč mi krucinál neřekneš, o co vám vlastně jde?“
Ta věc se zasmála. Její smích zněl jako protržené dudy. „Peklo. O to nám jde,“ oznámil mi. „Vzdeej se... a pomoz nám. Budeš žít, člověče.“
„Jako zombie?“
„Budeš žít, nebudeš chodící mrtvý. Uvidíííš osstatní.“ „Jaké ostatní? Kdo ještě přežil? Přežila ta dívka?“
Skvělé, Flyi. To jsi zvládl vážně elegantně. Ví ta věc vůbec, co je to dívka? A zajímá ji to vlastně?
„Ty pomůžeš... a uvidíšš osstatníí.“
Zíral jsem na tu odpornou věc. Bylo mi jasné, že jsem se od ní dozvěděl vše, co šlo. „Dovol mi, abych ti odpověděl,“ začal jsem konečně, „hlasitěji, než mohou pouhá slova. Dej vědět, jestli to bude stačit.“
Bez dalšího rozmýšlení jsem namířil brokovnici na hruď toho monstra a zblízka vystřelil. Cizinec sebou trhl a s úžasem v očích se na mě zahleděl. Pořád v něm zbyl kousíček života.
Zašklebil se a svaly v obličeji mu pomalu ztuhly. Na okamžik ležel nehnutě. „Mohlii jsme je všechny porazziit,“ pronesl. Pak se konečně přestal hýbat. Démon zemřel.
Jakmile jsem popadl dech, začal mnou lomcovat vztek. Bojovat s lidskými nepřáteli byla jedna věc, ale rvát se se zlomyslnými démony? Kdykoliv jsem zabil jednu z těch věcí, měl jsem pocit, jako bych udělal stokrát víc. To možná bylo jediné kladné zjištění vyplývající z našeho posledního vzájemného utkání. Nebrat zajatce a zabíjet, zabíjet, zabíjet. Uklidňovalo mě, že všechen ten zvláštní výcvik nebyl k ničemu.
Rozumně uvažující část mého mozku se samozřejmě pořád snažila vymyslet nějaký plán. Chtěl jsem se dostat níž, ke svému dalšímu cíli, do elektrárny. Elektrárna byla to nejnebezpečnější, co mohlo padnout do rukou nepřátel. Ať raději padne do mých rukou.
Ještě jednou jsem prohledal těla zombií a snažil se najít vytouženou munici. Pro plný batoh střeliva bych snad i zabil. Zvláštní představa. Vždyť jinak bych ho ani získat nemohl.
Takže, jak se mám dostat z hangáru? Moji noví kámoši našli cestu dovnitř. Stačilo ten postup jen obrátit. Ze všeho nejdřív jsem se musel přitisknout ke zdi a celou tu velkou, odpornou místnost pomalu obejít.
Jakkoliv jsem ta monstra neměl v lásce, vadila mi o dost méně než architektonické změny, které jsem kolem sebe pozoroval. Na phoboské základně jsem nikdy předtím nebyl, ale mluvil jsem s několika lidmi na Marsu, kteří takováhle zařízení znali. Bylo nad míru jasné, že celé tohle místo prodělalo stejně bláznivou změnu jako ta ďábelská stvoření.
A proč to bylo děsivější než monstra? Šlo o samotnou představu, že by se podlaha, po které jste kráčeli, nebo zdi, o které jste se opírali, proti vám mohly postavit a stát se něčím jiným. Jako kreslený svět, ve kterém se mávnutím kouzelného proutku vše promění... Kromě vás samotných.

Kdyby to mělo pokračovat, musel bych své obrazotvornosti přitáhnout opratě.
Se zájmem jsem se naklonil ke zdi a měl pocit, jako bych se ocitl v jednom z těch starých filmů s Abbottem a Costellem, na které jsem si pamatoval ze Země. Ve zdi totiž byly tajné dveře. Když jsem jimi procházel, podařilo se mi zakopnout o vysoký práh. Musel jsem se smát sám sobě.
Ocitl jsem se v nové chodbě, která mě přivedla k pohyblivé stěně. Poblíž jsem zahlédl poničenou výtahovou plošinu. Instinkt mě varoval, abych se jí zdaleka vyhnul a kdo jsem já, abych se hádal se svojí nejoblíbenější schopností? Když jsem se přiblížil ke zdi, našel jsem další přepínač, který jsem neváhal sepnout.
Stěna vylétla vzhůru a odhalila schodiště vedoucí do nižšího patra. To bylo povzbudivé znamení. Elektrárna by měla být tak jedno dvě podlaží pode mnou, jak jsem si neurčitě vybavoval. S opatrností jsem začal sestupovat po schodech dolů a v duchu žehnal jasnému světlu. Odměnou mi byla ta největší nádrž slizu, na kterou jsem měl zatím tu smůlu narazit. Kdybych si jen nezapomněl vzít s sebou plavky, mohl jsem se trochu smočit. Ty nejlepší toxické splašky v celém slunečním systému tu na mě čekají a nemohou se dočkat.
Přitiskl jsem se pevně ke zdi a nádrž opatrně obešel. Konečně jsem se dostal z hangáru. V chodbě za nádrží jedovatého slizu jsem našel roztrhané tělo jednoho z hnědých, rohatých démonů. Pokud to byl ten, který uměl mluvit, někdo už ho umlčel navěky sedmi nebo osmi výstřely z pěchotní pušky. Další bod k dobru pro mariňáky.
Ten parchant ležel naproti posuvným dveřím, které patřily k výtahu na jídlo. Prudce jsem je rozevřel, rád, že jsem si mohl vybít svoji frustraci na něčem, co po mně nestřílelo, nesekalo drápem, ani mě nechtělo usmažit.
Byl to obyčejný výtah, stěží dost velký na to, aby se do něho vmáčkl urostlý chlap jako já. Na stěně jsem si všiml podivné značky. Jako kdyby tu někdo světle červenou barvou začal kreslit mapu. Takovou barvou, kterou jsme si značili cestu v lese nebo městské zástavbě. Ať už ji kreslil kdokoliv, byl přerušen uprostřed práce. Chvíli jsem ji studoval, ale zbylo mi jen pokrčit rameny. Cokoliv se mi snažila dotyčná osoba sdělit, bylo ztraceno v překladu.
Vmáčkl jsem se do malého výtahu a snažil přijít na to, které ze dvou tlačítek mě zaveze do elektrárny. Po nějaké době soustředěného uvažování jsem se rozhodl, že stisknu to, na kterém byl nápis "Elektrárna". A to se říká, že vás u mariňáků ničemu nenaučí!
S drobným škubnutím se výtah pomalu rozjel. Celou cestu skřípal a rachotil, jako by chtěl do celého světa vykřičet: „Tak tady mě máte!“ No, nebo spíš jen po celé tlakové zóně Phobu.
Nemusel jsem dlouze uvažovat, jestli tak důležitá část základny mezitím padla do rukou nepřátel. Jakmile jsem vystoupil z výtahu, byl jsem v tom až po uši. Moje zvědavost se dočkala tolika zombií, kolik jich jen bylo možné do takhle stísněného prostoru nacpat. Místnost vlastně ani tak malá nebyla. Ale řekl bych, že když je nějaká prostora plná ode zdi ke zdi těly nemrtvých, je snadné nevěnovat pozornost detailům jejího provedení.
Poprvé v životě jsem poznal, jaké to je cítit klaustrofobii z toho, že vás obklopují stěny z lidského masa. No, z bývalého lidského masa. Nedokázal jsem pochopit, že jsem ještě pořád na živu.
V můj prospěch hovořily dvě věci. Za prvé, v místnosti se tlačilo tolik zombií, že se ani nemohly hýbat a většina z nich ani nevěděla, že tu jsem. Za druhé, už jsem pochopil, že zombie používají mozek jen k tomu, aby poznaly rozdíl mezi šedivou a bílou barvou kůže těsně předtím, než jste jim ho vystřelili z hlavy. Dokonce i bývalý kanón Goforth fungoval na základě motorických reflexů a ten byl prozatím tou nejnebezpečnější zombií.
Měl jsem spoustu času přemýšlet o takových věcech, protože jsem neměl kam jít a jen jsem čekal, až si mě někdo z nich všimne. Celou situaci okořenila nečekaná náhoda. Do skladiště napochodovala další skupina zombií a jeden z těch šourajících se ohavů strčil nešetrně ramenem do svého souseda. Omylem, ve snaze najít místo, kde by se mohl postavit. Skrze nepatrně úzkou mezeru, která se mezi nimi vytvořila, jsem si na protější zdi všiml nepoškozené mapy.
V tomtéž okamžiku mi došlo, že zombie nebyly zodpovědné za zničená rádia, roztrhané mapy a schválně poškozené zbraně. Jedinou výhodu, která plynula z mé účasti na prvním výročním srazu zombií, mi poskytl fakt, že v místnosti nebylo pro démony dostatek místa, takže sem nemohli vniknout a páchat další

škody. Tahle místnost sloužila pouze jako skladiště zombíků.
S mrtvolnou chůzí ve stylu oblíbeném u zombií jsem se šouravým krokem přesunul na místo, odkud jsem měl lepší výhled na mapu. Jednalo se o kompletní náčrt celé stanice při pohledu z boku. Bohužel nenabízela pohled z ptačí perspektivy na každé z pater, ale alespoň jsem viděl, jak hluboko ještě stanice vede. Můj Bože, dokonce tam byla i šipka „Jste právě zde“!
Opravdu jsem byl na elektrárenské úrovni. Nade mnou byl hangár a pode mnou se rozkládala toxická rafinerie, velitelské centrum, laboratoře, centrální zpracování a počítačová stanice. Panečku... Zbývalo mi vyčistit už jen šest pater. Bál jsem se, že jich bude třicet!
Samovolně jsem si přitom vzpomněl na obchodní dům a jeho zákazníky. Raději se tím nenechat unést...
Někde vzadu v mé hlavě se ozval pronikavý hlas, který křičel, abych se z té místnosti co nejdříve dostal.
Začínal jsem mít pocit, že tahle šťastná chvilka trvá až příliš dlouho.
Bez falešné skromnosti mohu říct, že se ze mě stal dokonalý prorok. V celém moři šedých, mrtvých tváří, si dvě suché oči usmyslely spočinout na mé maličkostí. V naději, že nic nepoznají a budou nerušeně pokračovat v průzkumu místnosti, jsem se nepohnul ani o krok... Což zombie běžně dělaly, když nedostaly žádné rozkazy a nespatřily člověka. Stály a nedělaly nic.
Tedy až na tu, která na mě neustále zírala. Neměl jsem chuť udělat první krok. Poslední dobou jsem toho zažil hodně, ale svoje šance jsem si dokázal přesto spočítat.
Zdálo se, že tahle patová situace může trvat věčně, když v tom se odněkud vynořilo malé dítě. Oddělilo se od davu a klopýtalo směrem ke mně.
Ježíši Kriste! Na okamžik jsem si neuvědomil, že ta dívka byla mrtvá jako ostatní. Poté, co jsem viděl tolik zombií, které povstaly z řad vojáků, bylo snadné zapomenout na civilisty UAC, kteří na téhle základně přebývali. Ale vůbec mě nenapadlo, že by tu mohly být i děti.
Dívka si to mířila přímo ke mně. Otvírala a zavírala ústa, ze kterých ale nevycházel žádný zvuk. Pak se ty jemné, vlhké a studené ruce dotkly mé paže. Nemohl jsem potlačit reflexy. Ovinul jsem kolem ní svou ruku, abych ji utišil...
Propuklo peklo.
Zombie, která na mě zírala, rovněž otevřela svá ústa. Ale místo toho, aby něco řekla, z ní vyrazil nesrozumitelný skřek. Byla však natolik sevřena svými druhy, že nemohla pozvednout pistoli. Protože jsem netrpělivá povaha, rozhodl jsem se jednat. Namířil jsem brokovnicí a stiskl spoušť.
Výstřel na opačnou stranu než jsem se díval, zombie překvapil. Udělal jsem úkrok do strany a pak si další ranou pročistil cestu.
Co nejrychleji jsem utíkal směrem doleva. V těsném prostoru jako byl tenhle, jsem neměl šanci uspět s puškou. Mojí jedinou nadějí bylo najít dostatečně prostorné místo, kde bych se mohl svým nepřátelům postavit, ale kde bych se současně neocitl ve slepé uličce. Zvuky, které mi duněly v uších, mi napovídaly, že mě pronásledují, ale neměl jsem chuť se otočit a začít je počítat.
Schoval jsem se za dveřmi otevřené místnosti a čekal. Tři stvoření se prokymácela kolem, aniž by si mě všimla. Čtvrtá zombie nebyla tak úslužně pitomá. Prošla vchodem a namířila na mě brokovnici.
Těsně předtím než jsem proměnil její tvář v krvavou masku, mi něco v ní připomnělo mého dědečka.
Tohle se nemělo stát. Až doteď jsem byl docela v pohodě.
Problém byl v tom, že pokaždé, když jsem odhadoval kolik životní síly, vůle a strategického uvažování mi ještě zbývá, zaplavily mě staré emoce. Myslel jsem si, že jsem lepší mariňák. Na druhou stranu, nikdy nás necvičili na nekonečné, hrůzostrašné představení.
Musel jsem si odpočinout. Potřeboval jsem si lehnout na pět minut, protože mě ničila bolest v kříži a nad pravou lopatkou jsem cítil svalovou křeč. Sklenice lahodné, chlazené vody by z velké části uklidnila moji rozbouřenou mysl. Ale spatřit v zombii tvář svého dědečka byla poslední kapka, kterou přetekl pohár mé trpělivosti.
Nemohl jsem střílet. Prostě jsem nemohl! Vzal jsem ji za kombinézu a s nadlidskou silou ji vyhodil ven na chodbu. Tady narazila do několika svých přátel. Někdo ze zadních řad na mě namířil pušku ve snaze ustřelit mi mou hloupou hlavu.
Praštil jsem sebou o podlahu. Kulka proletěla vzduchem a zasáhla jednu ze zombií, které před několika okamžiky minuly odbočku. Její dva kolegy potřísnilo to, co mají zombie obyčejně místo mozku.

Všechna stvoření zešílela. Ta rána musela vyřadit z provozu jejich systém identifikace nepřátel, protože začala pálit po svých druzích, kteří jim palbu ochotně vraceli. Během několika vteřin střílely všechny zombie na vše, co se hýbalo.
Já ani nemrkl, zůstal jsem přilepený na podlaze a snažil se vypadat jako „mrtvá“ zombie.

9.

Když jim konečně došly náboje, začaly si zombie trhat navzájem úd od údu. Chopil jsem se příležitosti vyplazit se nepozorovaně zpod hromady končetin. Pušku jsem měl připevněnou na zádech, brokovnici jsem tam ale v tom zmatku zapomněl.
Utíkal jsem a tentokrát mě už nikdo nepronásledoval. Po třiceti vteřinách, během kterých mi srdce bušilo jako zvon, jsem zůstal sám. Jediný a osamocený. Někde cestou jsem sebral batoh, takový, co patřil naší Liščí rotě. Ale vůbec jsem si na to nevzpomínal!
Byl jsem dočista ztracen. Tiše jsem klel, že mi zbyla zase jenom pěchotní puška a více méně jsem jen bezcílně bloumal. Bál jsem se stínů, ve kterých jsem se před hodinou a půl sebevědomě pohyboval. Jen s pistolí a poloautomatickou puškou jsem se za každou cenu vyhýbal konfrontacím.
Bez mapy jsem si nebyl jistý, v jaké části elektrárny jsem se ocitl. Prošel jsem dalšími skrytými dveřmi. Kdybych se byl nesunul podél zdi jako myš, byl bych je býval minul. Za nimi jsem našel počítačovou místnost. Světla poblikávala jen proto, aby mě po tom všem konečně mohla rozbolet hlava. V okamžiku, kdy světlo svítilo, mělo nepříjemný modrozelený nádech, který nedělal mému prázdnému žaludku dobře. Podle všeho jsem tu byl sám. Přinejmenším v téhle části. Neměl jsem radost z toho, jak chodba po malých úsecích stoupala a nakonec mizela za zatáčkou. Tehdy jsem se rozhodl, že jestli ze mě bude jednou architekt, nechám se u všech svých výtvorů inspirovat naším starým gymnáziem. Jedna velká místnost, kde není možné cokoliv schovat. Možná to nebude úplně ideální pro zachování soukromí, ale bude to mít zase jiné výhody.
Opřel jsem se zády o zeď a začal prohlížet obsah čerstvě získaného batohu. První co na mě vypadlo, byly náboje do ztracené brokovnice. Budu ji muset co nejdřív zase získat. Dude Dardierová by to tak chtěla. Také jsem našel několik zásobníků desetimilimetrových nábojů do pěchotní pušky, které současně pasovaly do pistole, pár kapek vody nebo podobné tekutiny, žvýkačku... a malý kovový předmět, který vypadal jako baterie do baterky. Neměl jsem ani ponětí, co to je vlastně zač. Na straně bylo vytištěno logo UAC, ne znak mariňáků s naší Zemí a orlem.
Nejdřív jsem měl v plánu prozkoumat tekutinu. Obával jsem se, že by to mohla být vodka nebo gin, možná i čistý líh nebo cokoliv jiného než to, co jsem právě teď potřeboval ze všeho nejvíc. Po dlouhé době jsem měl ale konečně trochu štěstí. Uvnitř byla voda. Labužnicky jsem polkl první doušek a odolal pokušení dopít naráz celou láhev. Ve druhé ruce jsem obrátil ten malý předmět, co mi tolik připomínal baterii. V tom mi došlo, co to je zač. Už jsem o ní slyšel, ale nikdy jsem takhle malou raketu ještě neviděl.
Oprava. Jednu jsem viděl ve videoukázce UAC, když se je snažili prodat Pentagonu. Tenkrát jsme je nekoupili, kéž by tomu bylo naopak! Jo, tohle byly malé potvůrky. Ale nikdo z Liščí roty s sebou raketomet neměl. Takováhle výzbroj byla určena pro boj v pustinách. Kde se tu ta raketa tedy vzala?
Od plic jsem se zasmál. V téhle situaci to nebylo zrovna moudré, ale začal se z toho stávat zlozvyk. Když tu všude mohli číhat odporní démoni a zdi a podlahy dostávaly halloweenskou výzdobu, proč bych nemohl v zapomenutém batohu najít špičkovou taktickou raketu? Příště třeba najdu řízenou střelu.
No, aspoň jsem se přestal smát. Rozumnější část mého mozku se snažila přijít na to, kde bych mohl najít raketomet. To dávalo smysl. A naslouchat tomu slabému hlásku, který mluvil rozumně, jsem se vždy snažil ze všech sil. Trochu mi v tom překážel mnohem hlasitější řev pocházející z hlubin mé mysli. Ten také chtěl, abych našel raketomet, ale ne kvůli tomu, abych se jím mohl bránit.
Zřejmě mě místnost plná zombií rozhodila víc, než jsem si uvědomoval. Nebo jsem možná takhle vyšiloval celou dobu a začal si to uvědomovat až teď. Bože, vážně jsem chtěl ten raketomet najít jen

proto, abych se mohl odpálit?
Sebevražda mi nebyla podobná. Jsem spíš extrovert. Pravděpodobnější je, že někomu jednu ubalím, jako třeba jistému tupému nadporučíkovi, který leze mojí maličkostí krkem. To je něco, co se po mariňácích požaduje. Na bojišti si deprese nevyléčíte.
Ale tahle situace na Phobu byla mnohem horší než bojiště. Probírat pořád dokola jedno a to samé bylo součástí běžného života. Soudil jsem tak podle chlapů, kteří byli ženatí.
To co se stalo na Phobu, ale nešlo zopakovat. Úplně mě to ochromilo. Kdybych aspoň konečně našel živého člověka! Ta věc říkala, naznačila, že tu je na živu ještě někdo další. Bože, jestli existuje něco jako duše, tak ta moje si toho zažila až až.
Možná jsem k sobě nebyl tak docela upřímný. Mohl jsem se přece zastřelit i puškou. A existují i další způsoby. Vše díky našemu výcviku. Čekat na raketomet mohla být klidně záminka jak oddálit nevyhnutelné. Možná. Nebo také ne a kdybych našel raketomet, strčil bych si ho do pusy a jak se říká „sbohem a šáteček“.
Naštěstí jsem to nikdy řešit nemusel. Místo toho jsem našel něco jiného.
Stál jsem v dlouhé, ocelové chodbě, která se stáčela doprava. Jediné světlo vycházelo z namodralé, světélkující trubky, která se táhla podél levé zdi, a z čas od času se vyskytujících bílých zářivek. Držel jsem se pokud možno co nejvíce v bíle osvětlené části. Prostě jsem se cítil lépe v blízkostí přirozenějších barev, i když jsem tím ze sebe dělal snazší cíl.
Pak jsem sklouzl pohledem doleva a uviděl to. Zpočátku jsem nechtěl věřit svým očím. Poslední dobou vídávaly všelijaké věci, které si s realitou ruku právě nepodávaly. Ale jestli bylo pravda to, co jsem teď viděl, tak už si nemá cenu dál pohrávat s myšlenkami na sebezničení.
Přímo před nosem, načmárané stejnou červenou barvou jako nedodělaná mapa ve výtahu na jídlo, byla dvě velká písmena: A.S. Vedle nich byla stejně zabarvená šipka, ukazující dolů doprava.
Zíral jsem na tu značku a paměť mi pracovala na plné obrátky. Před dvěma lety jsme zašli na starý film Jamese Masona Cesta do středu Země. Neměl jsem tušení, kdo to byl Jules Verne, ale Arlene na tom trvala. Milovala scifi jakéhokoliv druhu.
Byla to pro nás velká událost. Zrovna jsme se vrátili z tříměsíční služby v Peru, kde jsme pálili pole koky, aby z ní nikdy nemohli připravit kokain a byli jsme natěšeni na pořádnou jízdu spojenou s návštěvou kina. Obvykle jsme odpad nejedli, ale při téhle slavnostní příležitosti jsme se nacpali tou nejškodlivější praženou kukuřicí, kterou se nám podařilo sehnat. Dokonce jsme na černém trhu koupili rozpuštěné máslo. Čestné slovo, že jsem si návštěvu kina ještě nikdy tolik neužil.
V tom filmu zkoumal Arne Saknussen, největší dobrodruh světa, jako první tajemství vnitřku Země. Na jednotlivých patrech po sobě zanechával své iniciály, aby ti, kteří ho budou následovat, mohli jít stejnou cestou. Šipky ukazovaly směr, kterým se vydal, když se chodby rozdělovaly.
Zíral jsem na tu značku. A.S. Arne Saknussen... A.S. Arlene Sandersová.
Ze srdce mi spadl ohromný kámen. Arlene! Arlene byla na živu? Musela... Jak jinak to vysvětlit? Byla na živu... a dělala to samé co já. Šla hlouběji do stanice v naději, že najde rádio nebo dalšího živého člověka. Nebo možná i svého starého kámoše Flye. Zavrtávala se hlouběji do tohohle pekla ve snaze najít cestu ven!
Vůbec jsem o tom nepochyboval. To A.S. znamenalo, že moje kamarádka stále žije, nebo aspoň žila do téhle chvíle, a je pořád sama sebou. Musela se dostat z přestřelky, která zničila její četu.
Veškeré myšlenky na sebevraždu zmizely během okamžiku. Cítil jsem se jako nový člověk. Poprvé od doby, kdy jsem vstoupil na tenhle zatracený kus skály, jsem byl šťastný!
Vydal jsem se vpřed, vojenská disciplína ve mně opět převládla a trochu ulevila válečníkovi, kterého ještě bude potřeba.
Šipka mě zavedla přímo na rozlehlé prostranství. Jako vždy, když jsem vstupoval do nové lokality, jsem se připravoval na útok zombií nebo na další setkání s monstry. Ale teď jsem měl nový cíl. Najít Arlene a kvůli tomu jsem musel sehnat brokovnici. Na prostranství na mě žádná nečekala. Místo toho jsem tu narazil na něco zbrusu nového.
Vypadalo to jako narozeninový dort, ale nikdo kolem narozeniny neměl. Představte si dokonale kulatou sféru vznášející se ve vzduchu. Ne, nebyla zavěšena na žádných řetězech. Modrá sféra, stejně čistá jako

obloha za nádherného jarního dne u nás doma. S jedním menším rozdílem. Na kouli se zračil obličej. Neměl jsem moc času přemýšlet nad tím, jak ohavný ten ksicht je, protože ve stejném okamžiku, kdy jsem si tohle všechno v hlavě uvědomil, se koule rozlétla směrem ke mně a trefila mě přímo do hlavy dřív, než jsem mohl ucuknout. Rozprskla se mi po celém těle.
Napadlo mě, že jsem skončil. Je po všem. Na okamžik mě pokryla želatinová hmota a já nemohl dýchat. Postupně se rozlézala úplně všude. Nevydržel jsem to a skácel se na zem. Jako první mě napadla myšlenka na jed! Jakmile se mi ale uvolnila ústa a nos, mohl jsem v poklidu dýchat.
Polkl jsem a cítil, jak mi tělem protéká něco chladivého a osvěžujícího. Zhluboka jsem se nadechl. Vzduch se zdál být čistší a chutnal báječně.
Najednou jsem se cítil skvěle. Jestli má tohle být nějaký podivný symptom cizího jedu, mohu ho jedině doporučit. Zvláštní dodávka přímo z rakve Flynna Taggarta. Přiměřená cena. Posadil jsem se a čekal na nával závrati. Ale ten se nedostavil. Tekutina se z větší části vypařila nebo možná vsákla do mého těla.
S dalším hlubokým nádechem - který chutnal lépe než kdy předtím - jsem se postavil. Nebyl jsem otráven. Ve skutečnosti právě naopak. Ta neuvěřitelná vznášející se sféra mi pomohla! Bylo rozumné předpokládat, že cokoliv podivného přišlo jednou z Bran, bude špatné a ještě hůře, smrtelné všem lidem.
To, že jsem našel ta dvě kouzelná písmena A.S., bylo nejpříjemnějším překvapením celého dne. Jo, já vím, že mluvit o dni a noci je hodně ošemetné, když jste uvězněni na kusu vesmírné skály o velikostí průměrného smetiště. Druhou část té dobré zprávy pak tvořila tahle modrá sféra, díky níž jsem se cítil jako znovuzrozený.
Teď jsem byl víc než kdy jindy odhodlán najít Arlene a vypadnout z elektrárny. To se snadno řekne. Arlenina šipka mě dovedla k modré sféře, ale bylo to vážně tak? Napadlo mě, že jsem měl jít podle šipky dál chodbou směrem od počítačové místnosti a nevšímat si dveří vedoucích na nádvoří. Na druhou stranu, Arlene ty tajné dveře možná ani neviděla a já na ně narazil náhodou, přičemž jsem si špatně vyložil její nápovědu.
Vrátil jsem se do počítačové místnosti a pokračoval ve směru, kterým ukazovala Arlenina šipka. Po dvaceti minutách proplétání se bludištěm jsem skončil znovu na stejném místě! „No, tak to je něco," zamumlal jsem.
Rozhodl jsem se, že vedle jejích iniciálů budu psát svoji vlastní malou značku, samotné F. Tak nebudu moci zaměnit jednu značku za druhou a všichni další, Arlene nebo Ronové, kteří by se sem mohli dostat, budou vědět, že nejsou sami.
Znovu jsem vyrazil ve směru jejího znamení. Jen jsem to tentokrát zkusil jinudy. A konečně jsem narazil na nějakou tu společnost. I když nevítanou. Jedno z dobře známých hnědých monster s nebezpečnými, bílými rohy něco žralo zády ke mně.
Až dosud jsem je žrát neviděl. Hrbilo se nad stolem a vyluzovalo hluboké křupavé zvuky. Když naklonilo hlavu, zahlédl jsem v jeho pařátech něco rudého. Naštěstí se ta potvora nepodívala za sebe.
Kdybych našel novou brokovnici, odpálil bych tu zrůdu zezadu... Někdy je ale zklamání příbuzným štěstěny. Náhle jsem totiž zaslechl, jak kolem mě prochází celá skupina těch bastardů. Přímo za slabou stěnou počítačového bludiště.
Kdybych dal na své instinkty a odstřelil toho ďábelského parchanta, mohli by mě snadno přepadnout. Setřásl jsem ze sebe dozvuky adrenalinového návalu a tiše si připomněl, že mým cílem je najít Arlene a fofrem odsud vypadnout, pryč z Phobu. A taky najít rádio!
Pak mi něco došlo. Arlene by se v téhle pekelné díře nezdržovala čmáráním nějaké značky, pokud by k tomu neměla zatraceně dobrý důvod. Ne, aby ukázala směrem ke sféře. Kdyby věděla, že tam je, použila by ji jako správný voják sama.
Jediným logickým závěrem bylo, že šipka ukazovala směrem ven z elektrárny. Směrem, kterým se Arlene Sandersová už vydala. Jako Arne Saknussen označovala i ona cestu pro ty, kteří ji budou následovat.
Tak jak to, že jsem nenašel žádný východ? Stejně jako Arlene minula vchod na nádvoří, musel jsem i já přehlédnout další tajné dveře.
Do třetice všeho dobrého. Ty zatracené dveře nemohly být víc jak dva metry od těch, které jsem našel já. Stačilo přitlačit na správném místě a ocitl jsem se v nádherné, rovné a řádně osvětlené chodbě, která končila čistými, ohromnými, kovovými dveřmi, na kterých stál vše říkající a tolik hledaný nápis

VÝCHOD. Nepochybně památka z dob, kdy elektrárna plnila svou funkci pro řadové civilisty. Neohroženě a nezastavitelně jsem si to namířil přímo ke dveřím a zjistil, že než potěší osamoceného poutníka, budou po něm chtít vstupní kartu.
Paráda. A můžu se začít litovat nanovo.

10.

Ve čtrnácti jsem se naučil jednu věc. Když vám mysl pracuje na plné obrátky, nenechte ji zastavit. Až dosud jsem neustále přemýšlel, skládal dohromady střípky hádanky. Proč by nade mnou měla zvítězit jedna malá překážka?
Když se nebráníte myšlenkám, přijdou za vámi samy. Na hodujícím monstru, které jsem před pár okamžiky potkal, bylo něco podivného. Zvuk, který při tom vydávalo. Z počátku jsem si byl jistý, že žvýká pozůstatky některého z mých kamarádů, ale až teď jsem si uvědomil, že ten zvuk byl úplně jiný, příliš vysoký a příliš ostrý. A když jsem si všiml, jakou barvou byl napsán název VÝCHOD - světle červenou - začal jsem jednat.
Nerad bych teď narazil na nepřítele. Bude třeba vracet se opatrně a potichu. Protože se kolem pořád potuluje ta skupina, ticho bude přinejmenším nad zlato. Obával jsem se jedině toho, že ta zrůda už mohla odejít. Dělal jsem si však zbytečné starosti.
Teď už vím, proč Bůh vynalezl bajonety.
Ta věc zemřela s tichým zavrčením. Neřvala, nechrčela, ani se neozval výstřel ze zbraně, který by přilákal všechna monstra v doslechu. Propásl jsem možnost zjistit, jestli jsem měl tu čest s dalším chytrým démonem.
Otočil jsem ho na záda a v jeho ústech spatřil něco červeného. Nezničenou vstupní kartu, kterou ta potvora právě začínala kousat. Vedle jejího těla se kupila hromada červených a modrých střepin z nenávratně zničených plastikových karet. Naštěstí ta, kterou jsem opatrně vytáhl z úst démona, byla pořád v jednom kuse. A také fungovala. Dveře východu se otevřely a odhalily přístupový žebřík. Co nejtišeji jsem začal lézt dolů... Ještě pořád jsem nenašel novou brokovnici.
Toxická rafinerie, jaké překrásné jméno. Přede mnou se rozkládalo smetiště a to ve více smyslech toho slova. Nejdřív jsem měl pocit, že jsem vstoupil do zóny klidu a míru. Vítala mě široká prostora osvětlená tak silným reflektorem, až jsem měl na okamžik pocit, jako bych byl znovu na Zemi v době příjemného a hřejivého odpoledne. Nadbytek podivně vyhlížejících strojů však vyvolával mé podezření. Bylo snadné představit si za tak velkými zařízeními číhající monstra a zombie.
Při průzkumu oblasti jsem si všiml sudu plného jedovatého odpadu. Jak jsem mu byl teď vděčný! Na to svinstvo jsem rozhodně změnil názor. Když jsem věděl, že je stejně výbušné jako nitroglycerin, bylo to, jako bych našel novou zbraň.
Horečně jsem pátral po další Arlenině značce. Přitom jsem si vzpomněl na jedno z našich odpolední, které jsme strávili v společenské místnosti. Sledovali jsme jeden z těch filmů, ve kterých vystupuje šílený vědec, který má svoji laboratoř nacpanou více spínači a pákami, než je vůbec člověk schopen obsluhovat. Čím déle jsem se procházel toxickou rafinerií, tím víc mi připomínala právě takovou laboratoř.
Ne všechny spínače bylo nutné aktivovat rukou. To jsem zjistil, když jsem prošel kolem zdi v barvě zralého, zeleného avokáda. Bezprostřední zabzučení mě přinutilo se otočit a připravit k akci. Tentokrát se mě ale nic nesnažilo sežrat. Detektor pohybu, který jsem právě sepnul, mi byl povědomý. Vzpomněl jsem si na výukové video o tom, jak Union Aerospace využívá posuvných struktur k převozu roztavených kovů těžených z jádra Phobu.
Sledoval jsem, jak mi chodba, kterou jsem přišel, pomalu mizí z dohledu. Bylo to rozhodně lepší než vstoupit do místnosti a najít v ní kámen a kov vytvarované v podivné obrazce nebo propletené tepajícími žílami. Tady nebyly žádné hrůzostrašné obličeje. Nevýhodu to mělo v tom, že když se změnilo architektonické uspořádání, došlo k přemístění chodeb. Cesta, kterou jsem přišel, už nevedla zpět.

S tolika skrytými přepínači jsem nevěděl, kdy zase přesunu něco dalšího. Šlápnout na pozemní minu by určitě bylo mnohem horší, ale i tak byla tahle situace nepředvídatelná natolik, aby mě nenechávala klidným. Snažil jsem se vyhýbat čidlům seniorů, ale byly až příliš dobře ukryty. Jakmile jsem aktivoval detektor pohybu, nemohl jsem s tím nic dělat. Buď se mi to líbilo, nebo jsem to musel nějak překousnout. Když jsem se zbavil náboženské zátěže z dětství, myslel jsem si, že s ní zmizela i moje pověrčivost. No, Phobos mě možná nezavedl na dráhu, na které mě chtěly vidět řádové sestry, ale určitě v mé mysli oživil všechny pověry.
Takže první věc, která mi proběhla hlavou, když se kolem mě protáhlo něco studeného, byla „duchové“! Periferní vidění mě varovalo, že kousek ode mě něco určitě je, ale když jsem se tím směrem otočil, viděl jsem jenom rozmazanou skvrnu.
Ještě pořád jsem o tom uvažoval, když mě něco velkého a rychlého srazilo na podlahu. Stále jsem nic neviděl, ale uvědomil jsem si, že když mě může duch porazit, mohu mu to oplatit.
Pane Bože, jak mi teď chyběla brokovnice! Její široký rozptyl byl přímo ideální pro střílení po něčem, co není vidět. Ale jestliže jsem měl jedině pušku, tak jsem ji hodlal použít. Sakra, jsem mariňák. A každý mariňák je v první řadě výtečný střelec.
Posunul jsem se kousek dál od místa, kde na mě ten duch zaútočil a připravil si pěchotní pušku. Zamířil jsem jen tak do prázdna a čekal na první známku něčeho rozmazaného a rozostřeného, co by znamenalo, že jsem se buď pomátl, nebo jsem našel nové monstrum.
Stěna přede mnou se trochu zavlnila, jako kdyby před ní stálo něco nehmotného. Aniž bych na to dál zíral, a nakonec možná i ztratil, vystřelil jsem čtyřikrát rychle za sebou.
Čekal jsem, že uvidím krev, výbuch mě ale překvapil. Duch zařičel a zdálo se, že se složí na zem. V tom kolem mě zezadu proletělo cosi žhavého a těžkého a mně konečně došlo, co se vlastně stalo. Další monstra a jejich ohnivé koule! První rána mě minula a zabila mého „ducha“.
Otočil jsem se a uskočil do strany. Dvě pekelné stvůry s rohy, dvě zombie a jeden velký barel s toxickým odpadem. Protivníkům jsem nevěnoval pozornost, místo toho jsem soustředil palbu na nehybný barel. Zasáhlo ho několik nábojů, po kterých efektně vybuchl.
Napadlo mě, jestli by můj „chytrý“ démon dokázal hláskovat slovo BUM!
Opatrně jsem se přiblížil k pozůstatkům nepřátel a začal je zkoumat. Cizinci měli rudou krev a jejich orgány v mnohém připomínaly lidské vnitřnosti. Kousek za první hromadou krvavých cucků jsem si všiml další spleti lidských rukou a nohou.
Se zatajených dechem jsem přišel blíž. Když jsem zjistil, že se jedná o kusy těl zombií, pocítil jsem úlevu. Už jsem si začínal dělat starosti.
Cítil jsem se jako na Štědrý den, když jsem v jedné z utržených rukou spatřil brokovnici. Představte si ale tu radost, když jsem zároveň uviděl vysněný raketomet!
Brokovnice byla o něco kvalitnější než ten starší model, který jsem používal předtím. Jednalo se o stejnou ráži, ale na konci hlavně měla navíc zařízení, kterým se nechalo měnit nastavení rozptylu pro střelbu na blízko nebo na dálku.
Cítil jsem za to k zombiím skutečnou vděčnost. Pomalu se z nich stávaly mí nejlepší přátelé. Nebýt jich, neměl bych žádnou funkční zbraň. I když cizinci záměrně ničili rádia, mapy a vlastně vše ozdobné a užitečné, zbraně museli svým zombiím nechat. My totiž standardně nejsme vybaveni drápy a pancířem. Alespoň my chlapi ne.
Zklamaně jsem se rozhlédl kolem. Už tu nezbyl nikdo, koho bych mohl zastřelit. Náhle, snad jako pochvalu za dobře vykonanou práci, jsem si na vzdálenější zdi všiml dalších iniciálů A.S.
Běžel jsem se přesvědčit. Bylo to tak! Arlene tudy také prošla. Šipka mi opět ukazovala, kudy mám pokračovat a já se s ní nechtěl přít. Zdálo se, že Arlene má zvláštní nadání skrývat se před démony tak dlouho, dokud nenajde cestu dál.
Zařazení raketometu do výzbroje ve mně vyvolalo zvláštní pocit. Uvažoval jsem, že se s ním sám odpálím, ale Arlene a její kouzelné značky ten plán pozměnily.
Raketomet představoval nezanedbatelnou palebnou sílu. Tenhle vypadal zachovale, ale neobsahoval dvě přednabité rakety které bývaly jeho standardní součástí. Budu si muset prozatím vystačit s jediným kusem. Nabil jsem ho a pověsil za záda.

Vyzbrojen jak na lov obrovského medvěda jsem se vmáčkl do úzkého otvoru ve směru, kterým ukazovala Arlenina šipka. Téměř jsem se do něj nevešel. Návrháři UAC očividně nebrali v potaz statné muže v bitevním brnění, když stavěli servisní spojku.
Průchod vedl k točitému pohyblivému schodišti, které k všeobecnému překvapení nefungovalo, takže jsem po něm sešel co nejtišeji to šlo... Moc to ale nešlo.
Jak jsem si vybavoval z mapy, vedl eskalátor na patro hostící velitelské centrum. To bylo podle očekávání nervové centrum celého komplexu. Pokud tu byla nějaká funkční rádia, nepochybně se nacházela zde.
Během několika okamžiků jsem ale začal uvažovat, jestli za to ta námaha stála. Podoba tohoto místa byla prozatím ta nejponuřejší. Těžkopádná a šedivá, v mnoha ohledech ve stylu vojenských pevností druhé světové války. Uvažoval jsem, proč by lidé stavěli silné a zpevněné zdi hluboko uvnitř Phobu. Pokud to tedy byli lidé. Možná jsme zdědili i tohle místo.
Během chůze tou nejdelší chodbou, kterou jsem kdy kráčel, mě přiváděla v úžas groteskní kombinace černých okamžiků historie lidstva a nelidských výtvorů vetřelců. Těžký závan naftových výparů mě v jediném okamžiku zahltil natolik, až jsem se musel zastavit a popadnout dech. Naftové výpary? To přece nemůže být pravda. Ale přesně to jsem cítil.
Mé kroky se v chodbě hlučně odrážely a rozléhaly se jako výstřely z minometů. Když jsem narazil na první otevřený prostor, pocítil jsem značnou úlevu. Už jen proto, že mě vlastní kročeje nemohly nadále ohlušovat. Změnil se i druh kamene, ze kterého se skládala podlaha a díky vyššímu stropu se zvuk ztrácel kdesi ve výškách.
Stál jsem na okraji ohromné místnosti, která téměř celá mizela v temnotě. S výjimkou několika sloupů jasného světla, které sem prosvítalo otvory ve stropu. Nevím, jestli se za sklem skrývalo umělé osvětlení, nebo šlo o skutečné denní světlo, faktem bylo, že ozařovalo silou poledního slunce pouze dvě místa.
V jednom z těch míst se vyjímal stůl, na jehož desce ležela automatická pistole. Bože, tu musím mít! Jako bych ji už cítil v dlani. Zíral jsem na ni ode dveří a snažil se odhadnout pravděpodobnost, že se jedná o mazanou past. Čím víc jsem o tom přemítal, tím víc jistý jsem si tím byl.
Otočil jsem se a podél zdi postupoval opatrně na druhou stranu tak, jak nás to učili v kurzu přežití. Vždy po několika krocích jsem se zprudka zastavil a naslouchal, jestli mě někdo nesleduje.
Postupoval jsem podél zdi vlevo, až jsem se konečně proplížil za jakýsi obrovský stroj, který si od zdi zachovával jen mírný odstup. Co nejtišeji jsem se protáhl mezerou a opatrně vystrčil hlavu.
Kvůli tomu, co jsem viděl, jsem se musel zlověstně usmát. Za stohem krabic, tři metry od pistole, byl nejméně tucet hnědých rohatých monster, která jsem neměl vůbec v lásce. Skrývala se za krabicemi a nenasytně zírala na osvícenou zbraň. Čekali na prvního troubu, který k ní napochoduje a sáhne po ní.
Dovolte mi, abych se představil...
Svoji novou brokovnici jsem si přehodil za záda a na rameno posadil miniraketomet. Měl jsem jen jeden náboj a ještě nikdy jsem z téhle věci nestřílel. Moje první rána bude muset být zatraceně dobrá.
Přivřel jsem oči a vyvolal vzpomínku na nabídkové video UAC. Vytáhnout dálkoměr, zatáhnout za umělohmotnou koncovku na palivové nádrži, čímž se smíchají výbušné látky a následně dojde k aktivaci primárního zápalníku. Palcem odjistit pojistku, namířit a stisknout spoušť. Při polovičním stisku se objevila drobná, červená laserová tečka. S láskou jsem ji namířil na zadek největšího démona.
Jedno z monster si tečky všimlo a snažilo se ji získat pro sebe. Domáčkl jsem spoušť.
Výbuch rakety měl takový říz, až jsem si pomyslel, že budu do smrti hluchý. Zatímco mi v uších ještě pořád zvonilo, položil jsem raketomet a opět sáhl po brokovnici.
Doběhl jsem k troskám přepadového komanda. Zbylo tu pár přeživších, kteří se plazili po zemi a hledali své nohy a ruce. Pomohl jsem ukončit jejich utrpení.
Napočítal jsem třináct hlav a čtrnáct párů paží. Zřejmě někde došlo k chybě při zaokrouhlování. S brokovnicí v ruce jsem se pomalu přibližoval k automatické pistoli, připraven na druhý útok.
Byl jsem celých sedm metrů od svého cíle, když jsem zaslechl podivný zvuk. Ten nejhorší ze všech...
Připomínal mi hluboké zachrochtání. Čenichání po okolí, které přecházelo v syrové, zvířecí vrčení. Zůstal jsem stát jako přikovaný k zemi. V hlavě se mi zjevil obraz obrovského kance. Pomalu jsem couval od netrpělivě čekající pistole. Je mi líto, ale nechci potkat nic, co vydává takové zvuky.

11.

Sakra! Pomyslel jsem si, naštvaný, že i poté, co jsem spotřeboval svou jedinou raketu, jsem se nemohl dostat k pistoli. Byl jsem znovu tam, odkud jsem začal, akorát o jednu raketu lehčí. Zahodil jsem svůj dárek! Cítil jsem se jako člověk, co najde lampu, která mu splní jedno přání a on řekne: „Panečku, kéž bych tak věděl, co si přát."
Očividně jsem se ještě nesetkal se všemi novými obyvateli phoboské základny. Nedalo se říct, že bych proti tomu něco namítal.
S mnohem větší obezřetností jsem postupoval kupředu. Vzhledem k prostotě okolních struktur a velkým kamenným kvádrům bylo méně pravděpodobné, že se tu budou skrývat tajné dveře. Přesto jsem tu a tam zatlačil do čehokoliv, co vypadalo alespoň trochu slibně. Mírně mě trápila skutečnost, že na mě cizinci přichystali past. Zdálo se, že čím hlouběji v základně jsem byl, tím chytřejší nepřátele jsem potkával.
Začínal jsem si dělat starosti, že nemohu najít žádné další zprávy od Arlene. Šel jsem ještě pořád po jejích stopách, nebo jsem někde špatně zahnul?
Klenutými dveřmi jsem vstoupil do místnosti vyvedené ve světle modrém odstínu. Na podlaze se opakovalo jedno logo UAC vedle druhého. Nepochybně jsem se vrátil zpět do prostor v původním, lidském stavebním slohu.
Místnost vyplňovalo několik buněk, odsud jsem viděl na čtyři. Jak jsem se blížil k prostřední z nich, musel jsem aktivovat další detektor pohybu. Všechny dveře se otevřely jako na povel. Ven se vyvalila hromada cizinců a tentokrát jsem neměl po ruce raketu ani žádný barel s nazelenalým obsahem.
Rychle jsem vypálil z brokovnice a jednou ranou sundal nejbližšího protivníka. Pak už se na mě vrhli ostatní jako hladoví příbuzní. Položil jsem brokovnici na zem a na poslední chvíli stačil pěchotní puškou odrazit nápor prvního cizince.
Ta pitomá věc se nabodla na můj bajonet. Byla ale natolik hloupá, že ani nezemřela. Máchala po mně drápy o sto šest a byla k neudržení. Svými spáry mě popadla za vycpaná ramena vesty a tlačila mě proti zdi.
Ani sama nevěděla, že mi zachránila kůži. Cizincova široká záda mě ochránila před ohnivými chomáči slizu, které po mně vrhali jeho souputníci. Ohnivé koule vybuchovaly a měnily se v žhavou, rudou tekutinu, která stékala po nohách mého uvězněného přítele a vytvářela pod ním louži, která dodávala místnosti pekelně rudý nádech. Vystřelil jsem devětkrát, desetkrát, než jsem si udělal díru skrz cizincovo tělo. Krvavou skulinu, kterou jsem zaútočil na zbytek protivníků.
Myslím, že odmítali uvěřit tomu, že ke mně ty ohnivé koule ani nedolétly. Bez oddechu je vrhali dál, nevšímajíce si hořící kaluže pod nohama prvního, mrtvého monstra. Usmálo se na mě štěstí, dva z cizinců do sebe omylem strčili a okamžitě se pustili jeden do druhého. Tesáky a drápy. Oslabenému vítězi stačila jediná rána z pušky. Najednou jsem si uvědomil, že jsem zůstal sám s dvěma sty kilogramy importovaného masa na bodáku. Takový je život.
Vstoupil jsem do centrální buňky, ve které jsem našel modrou bezpečnostní kartu. Sebral jsem ji pro případ, že bych pro ni našel využití.
Po několika málo krocích jsem konečně našel Arleninu značku doprovázenou šipkou. S úsměvem jsem následoval jejího příkladu a vstoupil do místnosti nacpané od podlahy po strop počítači. Většina těchto center měla stejnou základní strukturu. Ale stoprocentně, naprosto a v žádném případě jsem nečekal, že narazím na hákový kříž! Nějaký zvrhlík uspořádal osm počítačů řady 9000 tak, aby vytvořily odporný kříž, který si v polovině minulého století přivlastnil jistý rakouský desátník. Možná to byla jen náhoda, ale o tom jsem silně pochyboval.
Tohle na mě začínalo být až moc divné. Řeka Styx, zombie, démoni, hořící lebky... Co za mozek za tím vším stálo? Ať už to mělo znamenat cokoliv, rozhodl jsem se, že o tom nebudu přemýšlet.
Klidně jsem mohl projít počítačovou místností, aniž bych si toho všiml, ale nepoškozená mapa téhle části

obrátila moji pozornost k prostorovému uspořádání hákového kříže. Moje nedávné dobrodružství se odehrávalo přímo uprostřed. Mírně vlevo nahoře se nacházela počítačová místnost. Při bližším prozkoumání to člověku došlo. Světle červená barva zvýrazňující tuto místnost jako by něco naznačovala.
Sepnutí dalšího z těch zpropadených detektorů pohybu mě už nemohlo překvapit. Mezitím jsem si na ně stačil zvyknout. I když s sebou vždy přinášely jistý prvek překvapení. V tomto případě se počítače rozmístěné ve tvaru hákového kříže velmi pozvolna a za děsivých zvuků propadávaly podlahou. S napětím jsem očekával, jaká hrůza se objeví. Místo toho jsem vyhrál hlavní cenu.
Našel jsem dvě krabice plné raket, po pěti v každé z nich. Kromě toho jsem získal i žlutou bezpečnostní kartu doprovázenou poznámkou. Pokud bych prý hledal kartu na místě, kde měla původně být, tj. v severní části „bludiště“ v severovýchodním rohu zařízení, tak že bych ji tam nenašel, protože byla teď tady... Bludiště? Už delší dobu jsem se cítil jako uvězněná myš... V bezpečí a s raketami. Podepsána A.S.!
Až na tu holku narazím, budu na ni mít spoustu otázek. Už tak bylo dost obtížné tu přežít i bez toho, aby si přidělávala starosti kvůli domnělému spolubojovníkovi, který by mohl ještě čirou náhodou dýchat a pobíhat kolem. Provedla tu neuvěřitelnou věc. Jak cestou nacházela zásoby všeho druhu, od zbraní a munice po tyhle pitomé karty, brala si pouze to, co mohla unést a zbytek schovávala tam, kde to mohl myslící člověk najít.
Každopádně jediné co jsem mohl za současných okolností udělat, bylo nacpat si minirakety do batohu, strčit žlutou kartu do kapsy vedle té modré a vypadnout.
Cestou jsem narazil na jednu drobnou překážku. No, možná bych měl říct, že jsem se jí vlastně vyhnul. Zrovna jsem se chystal protáhnout menšími, úzkými dveřmi na cestě z velitelského centra, když jsem zaslechl hrůzostrašný prasečí zvuk, ke kterému jsem získal okamžitý odpor. Tentokrát ho doprovázelo silné dupání, které napovídalo, že se umělou gravitací základny kolébají tuny tělesné váhy. Tyhle zvuky byly čvachtavější, vodnatější a hlubší než ty předtím.
Jedna moje část chtěla vykopnout dveře a postavit se té potvoře. Ta, která toho měla už dost. Měl jsem přece rakety. Podle zvuku byla tahle prasečí věc z masa a krve. A podle všeho jí obojího zbytečně přebývalo.
Ta rozumná část mého já tvrdila, že bych měl nejdřív zjistit, jestli tohoto tvora mohu zabít nebo ne. Proč pospíchat zbytečně do hrobu?
Zatímco jsem debatoval sám se sebou, proběhla ta věc kolem dveří. Se zatajeným dechem jsem počkal několik minut, pak pootevřel dveře a naslouchal. Nic.
Ale v okamžiku, kdy jsem překročil práh, uslyšel jsem varovné zavrčení z tmavé chodby po mé pravici, následované těžkým a dunivým klusáním, které pomalu zrychlovalo a blížilo se ke mně jako bitevní tank. Viděl jsem pouze ohromnou postavu valící se ze tmy. Přímo před nosem jsem zahlédl těžké, pancéřované dveře, přetlakový uzávěr lemovaný modrými světly. Vyrazil jsem chodbou, ruku vraženou do kapsy ve snaze vylovit obě dvě karty.
První, kterou jsem použil, byla naneštěstí ta žlutá. Dveře zlostně zabzučely a já ucítil hnilobný zápach zkaženého masa, který vychází ze zvířat, co právě sežrala mršinu.
Zahnal jsem paniku, vytáhl žlutou kartu ven a vložil modrou. Dveře zazvonily a pomalu se vysunuly nahoru. Proběhl jsem na druhou stranu, vzal do ruky brokovnici a v rozechvění čekal na tu věc beze jména.
Těžké bezpečnostní dveře se rozvážně zavíraly, přímo se mi vysmívaly svojí lhostejností. Štěstěna mi tentokrát přála. Jakkoliv pomalé dveře byly, ta noční můra byla ještě pomalejší. Dveře dosedly a zklamané prase bušilo do těžkých kovových dveří a do všech stran vyřvávalo svůj vztek a hlad.
Ještě pořád jsem neviděl ani jednu z těch potvor na světle. S rozklepanými koleny jsem následoval tři další značky se třemi šipkami. Ty mě dovedly k dalším dveřím, které po mně k mému velkému překvapení chtěly žlutou kartu. Za dveřmi jsem našel výtah, který přirozeně nefungoval. Ale po stranách otevřené výtahové šachty byla vodicí lana a to pro lidskou mouchu bohatě stačilo. Musel jsem sklouznout dolů téměř padesát metrů, než jsem našel otevřené dveře výtahu.
Proskočil jsem dovnitř a na zdi spatřil nákres podlaží. Vítejte v phoboských laboratořích.

Pouhých pět minut strávených v laboratoři mě stačilo přesvědčit, že celkově vzato nebylo velitelské centrum tak špatné. Neuniklo mi, že pokaždé, když jsem vstoupil do nového patra, vypadalo okolí mnohem hůře. Životní podmínky se ani náhodou nezlepšovaly. Nicméně, na ničem z toho vůbec nezáleželo. Jestliže tudy prošla Arlene, projdu také. Musím ji najít, musím najít všechny ty, co přežili.
To všechno dávalo mému rozumu smysl. Ale uvnitř v srdci jsem byl ochoten zahodit čest, povinnost i loajalitu. To vše ve chvíli, kdy jsem zvažoval, jestli si mám poprvé v životě zaplavat v toxickém odpadu.
Tenkrát nahoře jsem se přemluvil k tomu, abych do toho jedu ponořil nohu, a ochranné boty, které byly součástí brnění, vzplály jako slanina na roštu. Materiál byl ale dostatečně odolný a žíravina se nestačila dotknout mé jemné kůže. A stejně jako posledně tu nebylo jiné cesty.
Musí přece existovat způsob, jak se vyhnout tomu, abych se do té látky musel ponořit celý, uvažoval jsem. Ale bez silné baterky, kterou jsem s sebou neměl, a kterou bych se stejně neodvážil ani vytáhnout, jsem nebyl schopen nic jiného najít.
Arlenina šipka ukazovala přes nádrž. Jen nerad jsem musel připustit, že bez plavání se to tentokrát neobejde. Byl jsem víc než vděčný za výhodu, kterou mi poskytla modrá sféra, když se o mě rozprskla. Cítil jsem se zdravější než během několika posledních let. A pokud jsem tu výhodu někdy potřeboval, bylo to právě teď.
Zhluboka jsem se nadechl. A pak znovu. A ještě. Vážně se mi do toho vůbec nechtělo! Ale byl to jediný způsob, jak překonat zeď, která mi bránila v další cestě po Arlenině stopě. Musel jsem se potopit. Při pomyšlení na to, jak strašně nesnáším ty zrůdy z vesmíru, jsem se ponořil.
Oproti poslednímu osobnímu setkání s jedovatým bahnem jsem měl jedinou výhodu. Tentokrát jsem byl připraven na mrazivou bolest, takže mi nepřišla tak nečekaně strašlivá. Zůstala jen pulsující bolest, která ze mě vysála veškerou sílu a zanechala mě vyčerpaného a lačnícího po dechu. Ať už tak či onak, moc dlouho plavat nebudu. Toxin tajemně světélkoval nazelenalou barvou, díky níž jsem si všiml kovového předmětu, který bych jinak minul.
Když jsem kolem něj proplouval, bleskově jsem po něm hmátl. Odměnou mi byla malá obrazovka o velikostí dlaně, na které se zračil strašidelný nákres.
Kdybych se hodně snažil, mohl bych předstírat, že ona tekutina není nic jiného než bazén plný řas, kterého jsem se bál jako malé dítě. Ano, chtěl jsem myslet na vodu místo hustého, jedovatého svinstva, ve kterém jsem se zrovna plácal.
Zeď se netáhla až na dno nádrže. Zacpal jsem si nos, pevně stiskl oční víčka a potopil se pod ni. V ledové kapalině jsem se začínal třást chladem. Bylo mi špatně, jako kdybych chytil obludnou chřipku. Nakonec jsem se vynořil tak rychle, jak jen mi to vztlaková síla dovolila a zachytil se za okraj protějšího břehu. Doplaval jsem. Vzduch mi nikdy nechutnal lépe, dokonce i s přihlédnutím k všudypřítomnému puchu. Po dvou nebo třech nadechnutích jsem mohl odložit dýchací filtr. Velká škoda, že jsem neměl kompletní ochranný oděv s vlastní zásobou kyslíku. Ale nad jeho nepřítomností jsem už truchlil a k ničemu mi to nebylo. Mariňák nemůže mít všechno.
Například jsem se nemohl napořád těšit z účinků modré sféry. Než jsem si uvědomil, co by pro ni mohlo znamenat plavání v toxickém odpadu, jsem ji považoval za samozřejmost. Teď jsem se cítil oslabený a vyčerpaný. Už jsem chtěl začít proklínat svoji smůlu, když mi došlo něco velmi důležitého. Bez jejího přičinění by mě tahle malá koupel zabila.
A co Arlene? Mohla přijít tudy? Mohl jsem snad přehlédnout její tělo v nazelenalém šeru tam dole? Musím si to promyslet. Bezprostředně za nádrží žádná šipka ne
byla, takže možná našla lepší cestu. Možná měla po ruce kvalitní baterku nebo brýle zesilující světlo, takže mohla vidět něco víc. Nebo možná měla ten kompletní ochranný oděv.
A vlastně, kdo ví? I ona se mohla setkat s lékařskou praxí z cizí dimenze. Existovala spousta způsobů, jak to mohla přežít.
A nebo také ne. Na to jsem ale nechtěl ani pomyslet. Bylo na čase jít dál.

12.

Musel jsem zase začít důvěřovat instinktům starého Flye. Existovala spousta ještě nespolehlivějších věcí, jako třeba veškerá rozhodnutí nadporučíka Weemse. Na nějakou dobu jsem na něj dočista zapomněl. Ušklíbl jsem se. Weems se pravděpodobně stal zombií jako první. Předělat ho nemohlo dát vůbec žádnou práci.
Ucítil jsem něco ve své ruce. Nevěřil jsem vlastním očím, to je přece ta věc, kterou jsem sebral při plavání tím zeleným slizem. Podíval jsem se na ni zblízka a nevěřícně si ji začal prohlížet. Pak cvakla. Byla to mapa, plánek laboratoří. Myslím, že i ta nejzelenější odporná věc může člověka potěšit něčím nečekaným.
Rozhodl jsem se, že i nadále půjdu směrem, kterým jsem si hledal cestu na předchozích patrech. Dolů a stále dolů. Neměl jsem důvod se zastavit. Možná dokonce i uvidím, co je na nejspodnějším podlaží, což měla být podle mapy, kterou jsem viděl v elektrárně, hlavní počítačová stanice o dvě patra pode mnou. Ale bez Arleniných značek v dohledu jsem musel plánovat cestu sám. Jakmile si pořádně prostuduju svoji novou hračku.
Náhle jsem pocítil závan slabosti a zimnice. Doufal jsem, že jsem si svou koupelí v toxickém odpadu nepodepsal vlastní rozsudek smrti.
V phoboských laboratořích byla tma a páchlo to tam jako u otevřeného kanálu. Jestli tu zbylo něco z původního zařízení, zdravotnický materiál musel být téměř na dosah. Pokud se už ovšem nenacházel ve stavu tolik typickém pro zbraně a rádia. Stanovil jsem si to jako hlavní prioritu. Potřeboval jsem univerzální antitoxin a stimulační balíček.
Abych si trochu ulevil, opřel jsem se o zeď. Tajné dveře ten nápor nevydržely a já se propadl do... skladiště zbraní.
Zbraní! Prohrabával jsem se tím pokladem a cpal si do batohu tolik nábojů, kolik se do něj jen vešlo. Nemohl jsem tomu uvěřit. Pod náboji do brokovnice a kulkami do pušky spočívala nejnovější automatická pistole AB-10. Otázka zněla: "Fungovala ještě potom, co sis ní hrála spousta zombií a rohatých ďáblů?"
Důkladně jsem si ji prohlédl, vyčistil hlaveň a přebil ji. Téměř jsem i stiskl kohoutek, abych zjistil, jestli vážně funguje, ale nakonec jsem se rozhodl zůstat u svého původního záměru dělat co nejméně hluku. Celou pistoli jsem vyčistil co nejdůkladněji, než jsem ji přidal ke svému arzenálu. Nepochyboval jsem, že se tahle smrtící věc dočká brzkého ostrého testu proti skutečnému cíli, který mi doufejme poskytne dostatek času, abych ho odpálil i něčím jiným. To kdyby pistole selhala. Nejlepší by možná bylo mít v jedné ruce pistoli a v druhé brokovnici. Jistota je jistota, i když bych se přitom cítil trochu jako pistolník z Divokého západu.
Jak jsem se postavil a posunul si batoh na záda, aby se pohodlněji nesl a abych si udělal místo pro všechny zbraně, pocítil jsem závrať, která mě ochromila jako zásah granátem. Lékařská péče se opětovně stala mojí prioritou.
Studoval jsem svou příruční mapu, pomocí tlačítek posunoval obrázek nahoru a dolů. Nejdřív jsem musel najít svoji pozici. Tenhle kousek neukazoval, kde právě jsem. Konečně jsem našel zeď překlenující příkop. Na mapě samozřejmě nebylo ani stopy po nějakém jedovatém hnusu, kterého byl příkop plný až po okraj.
Musel jsem být hodný, protože nejbližší ošetřovna, na mapě označená červeným křížem, se nacházela jen kousek odsud, co by kamenem dohodil. Našel jsem ji. Nebyla tu ani známka po nějakém hrůzostrašném doktorovi nebo ďábelské sestřičce. Očekával jsem typické lékařské prostředí a byl jsem příjemně překvapen.
A všude svítila světla. První kompletně funkční osvětlení, na které jsem v celém komplexu narazil. Jestliže vydržela světla, bude tu i nedotčená zdravotnická výbava.
Odolal jsem nutkání zaklepat to o desku nejbližšího stolu. Místo toho jsem otevřel první slibně vypadající skříňku. Panenko skákavá, že pěkně děkuji. Vyndal jsem ven lékárničku s ještě neporušenou pečetí a otevřel ji. Uvnitř jsem našel obvazy, směsi antitoxinů, dokonce i mast na popáleniny. Tváře mi ještě pořád hořely, jako kdybych měl úžeh, za který jsem ovšem místo víkendu na pláži mohl poděkovat ohnivé kouli jednoho z rohatých hnědých démonů.

Našel jsem čistou místnost s kovovým stolem před zrcadlem, všemožnými světly, dokonce i sprchu tu měli. Bylo na čase, aby se doktor Taggart podíval na svého pacienta.
Nevedl jsem si vůbec špatně. Ze všeho nejdřív jsem zamkl dveře a zhasl všechna světla s výjimkou toho v místnosti se stolem a sprchou. Brokovnici jsem opřel o židli, kde jsem po ní mohl sáhnout během okamžiku a s pohledem celou dobu upřeným na zavřené dveře a s pootevřenými dveřmi sprchy jsem se odvážil osprchovat.
Jakkoliv mizerně jsem na tom byl od té doby, co jsem se ponořil do radioaktivního bahna, stačilo ho smýt, abych se zase začal cítit mnohem lépe. Pustil jsem si tak teplou vodu, jak jen jsem to dokázal vydržet a cítil, jak mě každý z mých šrámů nejprve štípne, aby se pak s blahodárnou úlevou odmlčel. Mému obličeji nepřineslo sprchování nic kromě další bolesti, zbytek těla si ho však natolik užíval, že jsem tomu nemohl věnovat pozornost.
Jestliže sprcha byla nebe, pak čistý ručník byl pozvánkou do ráje. Tady jsem zasadil peklu smrtelný úder. Zbytek byl už velmi jednoduchý. Antibiotika a obvazy jsem použil na nejhorší zranění a šrámy, ovázal si pohmožděná žebra a pečlivě si namazal chladivou, tišící mast na popálená místa.
Jediný moment, kdy doktor Taggart téměř zklamal svého pacienta, nastal, když jsem si všiml třiceti, možná čtyřiceti stříkaček úhledně nadepsaných CELKOVÝ STIMULANT. Nemám rád jehly. A nikdy jsem neměl.
Existoval ale dobrý důvod, proč vzít jednu z těch jehel a vpíchnout si ji pod kůži. Stejně tak dobrý jako vzít si s sebou několik tišících prostředků. Mohl jsem narazit na Arlene a ta mohla potřebovat povzbudit. Nebo jsem mohl najít nějakého jiného přeživšího. A pokud jsem to všechno měl zvládnout, bylo jedině rozumné dát si nejdřív injekci.
Nemusíš to přece dělat, ozval se slabý hlásek v mé hlavě. Prostě najdi další modrou sféru.
Začal jsem se s ním hádat: „Mohla to být náhoda, ke které dojde jednou za život. Nemůžu počítat s tím, že se to stane znovu.“ Až pak jsem si uvědomil, že si povídám sám se sebou. Bože, a to všechno jen kvůli tomu, abych si nemusel píchnout injekční stříkačku!
Tak a dost! Statečně jsem uchopil jehlu a vyndal líh a bavlněný tampon. Nemůže to být přece horší než to, čím jsem v poslední době prošel. No, nebo aspoň ne o tolik.
Z malé ledničky jsem zhltl trochu jídla a začal pátrat po baterce. Našel jsem však jenom takové to malé světýlko ve tvaru propisky. Až budu chtít zjistit, jestli zombii nebolí v krku, nebo jestli má vůbec nějaký krk, budu vzorně připraven.
Podle mapy jsem musel jít na sever, pokud jsem chtěl najít cestu dolů. Ještě že mi kompas pořád fungoval. Hrozně nerad jsem odcházel, ale ošetřovna odvedla veškerou svou práci. Byl jsem unavený, ne vyčerpaný. Hladový, ne vyhladovělý. A netřásl jsem se, jako bych měl amébovou úplavici. Jediný problém, kromě démonů, dvounohých prasat a zabijáckých nemrtvých, spočíval v tom, že jsem ztratil Arleninu stopu. Kdyby byla zraněna a ležela někde v ústraní, mohl bych ji předejít a sejít do nižších pater. Důležité bylo, že jsem se zase dokázal soustředit.
Předtím než jsem se opět vnořil do tmy, jsem si ještě zkontroloval boty. Držely se statečněji, než jsem si myslel. Přesto jsem je zevnitř vyložil několika potahy na polštáře.
Venku byla pořád stejná tma, ale už jsem si s tím nedělal hlavu. Lidé možná nemají modré sféry, ale i tak se nám vede dobře. V takové náladě jsem se vydal směrem na sever. Rychlou chůzí jsem střídal jednu chodbu za druhou, na každém rohu nechal vždy nejprve vyhlédnout svoji brokovnici, až jsem dorazil do obrovského sálu. I tady byla tma, ale ne taková jako tam, odkud jsem právě přišel. Aspoň jsem mohl říct, že jsem vstoupil do většího prostoru.
V příštím okamžiku jsem byl napaden. Po náramenících bitevního brnění, které jsem před chvílí vycpal, se sápaly něčí drápy. Když jsem se snažil nepřítele odrazit, tak napůl jsem očekával, že ucítím krokodýlí kůži rohaté potvory, ale místo toho se moje ruce zabořily do měkké hmoty. A ten dotek mi mravenčil po pokožce i přes silné rukavice.
Už jsem se stačil rozkoukat, takže bych měl toho grázla vidět, ale bylo tomu právě naopak. Odrazil jsem se od rosolovité hmoty a o pár nejistých kroků ustoupil dozadu. V tom okamžiku jsem spatřil známé mihotání. To samé, které jsem viděl, když jsem si myslel, že bojuji s duchem. Tenkrát to za mě vyřešila zázračná ohnivá koule. Tentokrát jsem na to byl sám.

To tahle zatracená, rosolovito-mihotavá, zpropadená, neviditelná potvora nezná pravidla? Duchové nemohou lidem ublížit. Mohou je jenom vyděsit k smrti! Pak do mě ten neřád narazil, srazil mě na zem a vyrazil mi dech. Poděkoval jsem Panence Marii za brnění, které stále odvádělo svou práci a vrazil jsem hlaveň brokovnice přímo do toho mihotavého čehosi. Stiskl jsem spoušť, doufaje, že jestli má tahle věc tlamu, tak to koupí přímo do ní.
Nevím, jestli jsem to zabil. Nevím, jestli to jde zabít. Ale už jsem si s tím nedělal starosti. Nelíbila se mi představa, že by mě měla pronásledovat další podobná strašidla. Proto jsem raději chvíli klusal a těšil se, až budu mít tuhle část za sebou. Přitom jsem se nezapomněl poohlížet po brýlích zesilujících světlo, svoje štěstí jsem ale vyčerpal na ošetřovně.
Abych mohl ukázat laboratořím záda, musel jsem vstoupit do místnosti černé jako uhel. To mě nepřekvapovalo. Byl jsem na nejsevernějším konci zařízení, tápal ve tmě rukama a bál se použít i jen drobnou svítilničku zabudovanou v peru. Nakonec se mi přesto podařilo nahmatat malý otvor. Ten mě stísněnou chodbou zavedl k úzkému, točitému kovovému schodišti, které se stáčelo dolů. Hluboko dolů. Z tolika vývrtek se mi začala motat hlava.
V centrálním zpracování byly užší a sevřenější chodby než na celém Phobu. Štěstí, že nejsem klaustrofobik. Vše ozařovalo lepší světlo než to, které jsem zažil v laboratořích, ale to je jako říct, že taxikáři v Los Angeles jsou zdvořilejší než taxikáři v Mexico City.
Po předlouhé době jsem našel další A.S.! Zíral jsem na ta písmena, přemožen nepatřičnými emocemi. Byla na živu! Dostala se až sem! Úlevou mi spadl kámen ze srdce.
Šipka ukazovala směrem k rozdvojující se chodbě, ze které by dostal bolest v kříži i trpaslík, jak nízká byla.
Proplazit se skrz ní nebyl vůbec špatný nápad. Na druhém konci se nacházela dočista netknutá mapa téhle části. Chlapci začínali být poslední dobou dost nedbalí. Jestli jim to vydrží, najdu možná i funkční rádio.
Centrální plánování mělo zhruba trojúhelníkový půdorys. Trochu to vypadalo, jako robot jedoucí na motorce. Možná jsem byl unavený víc, než jsem si uvědomoval...
Jihovýchodní roh tvořily čtyři vzájemně provázané místnosti. K tomu byla připojena varovná poznámka, že tři sepnutí detektorů pohybu zavřou všechny dveře v zařízení na třicet vteřin. Jako bezpečnostní opatření. Úplně jsem se viděl, jak jsem uvězněný v místnosti nacpané nepřáteli a počítám: „Třicet, dvacet devět, dvacet osm... Uvědomte mého nejbližšího příbuzného."
Bohužel jsem si s sebou mapu nemohl vzít. Leda bych ji strhl ze zdi a celou cestu se s ní táhl. Moje příruční mapka pořád zobrazovala laboratoře o patro výše. Jestli existoval nějaký způsob, jak změnit její obrazovku, nedokázal jsem ho najít.
Napadlo mě, že se lidé musí o těch parchantech dozvědět co možná nejvíce, jinak bude Země snadný cíl. Nemohli jsme s nimi bojovat na rovinu a čekat, že zvítězíme. Museli jsme je obelstít, nebo zemřít.
Překvapovalo mě, že jsem přežil tak dlouho. Byl jsem docela dobrý mariňák. V tom nebyla žádná falešná skromnost. Ale Arlene byla úžasná. Když jsem dokázal přežít já, ona to určitě dokázala také! Doufal jsem, že vydrží. A doufal jsem, že vydržím i já. Tohle nemohlo přece trvat věčně.
Jak jsem se tak díval na mapu, věděl jsem, že třicetivteřinové pravidlo týkající se zavřených dveří znamená, že tu na mě čeká uvítací výbor. No, když jsi tu práci bral, věděl jsi, že bude nebezpečná, Flyi. Nakonec tě stejně dostanou.
Ale kdo byli ti „oni"?
Nebyly to ty ubohé trosky, které na pohled vypadaly jako lidé, ale uvnitř byly mrtvé. Nebyli to ani rohatí démoni, ani kovové lebky nebo duchové. To, co vydávalo chrochtavé prasečí zvuky, mi naháněl husí kůži, ale tak nějak jsem věděl, že to stvoření není duševně nic víc než zvíře. Kdybych býval nepotkal to monstrum, které si chtělo povídat, svádělo by mě to k závěru, že na nás útočí zvířectvo nějakého neznámého farmáře.
Ale za tímhle stálo něco inteligentního, jen důkladně skrytého. Dokonce i bez mluvícího démona byla samotná technologie cizinců důkazem existence „mozku".
Tak proč ta inteligentní věc jednoduše neuspořádala monstra a zombie do vojenského šiku a neskoncovala to? Proč jsme se s Arlene mohli poflakovat kolem, přecházet z jednoho patra do druhého,

střílet do více méně neměnného osazenstva, potkávat stále stejná úskalí a překonávat je znovu a znovu a znovu?
Možná to celé byla zkouška předcházející invazi nebo ještě hůře, sadistická hra. Ale ať už tak či onak, museli z toho nepřátelé čerpat důležité informace. Klíčem k přežití lidské rasy bylo zjistit, o co tady krucinál jde.
Nerad jsem to přiznával, ale odpověď nebyla prozatím příliš uspokojivá.

13.

Jednou věcí jsem si byl jistý. Záleží na rychlosti. Zatímco jsem se zaobíral filozofickými otázkami, vtrhl do chodby dav zombií a rohatých démonů. Těmi dveřmi, kterými jsem před chvílí sám vstoupil. Jako by jim to tu všechno patřilo... Všimli si mě a začali řádit. Řešení této situace jsem našel během mikrosekundy a vzal nohy na ramena. Ačkoliv je důležité najít velitele invaze, rozhodl jsem se, že to může ještě chvíli počkat. Klidně i delší chvíli.
S tolika nepřáteli v těsném závěsu byla brokovnice k ničemu. Možná by to spravila moje nová automatická pistole... V rukou jsem však už měl raketomet.
Na okamžik jsem zvažoval úzkou chodbu, která by mohla usměrnit výbuch zpět, přímo mně do obličeje, vzdálenost nejbližšího démona... Ale jen na okamžik. Pak jsem se prudce otočil připravený začít pořádný tanec.
Výbuch byl tak hlasitý, že jsem ho ani neslyšel. Cítil jsem ho. Obrovská, neviditelná ruka mě srazila na zem. Viděl jsem, jak celá horda, která mě pronásledovala, zmizela v sprše krve a ohně.
O tom pohledu jsem mohl dlouze uvažovat. Obzvláště proto, že to bylo to poslední, co jsem viděl.
Musel jsem ztratit vědomí. Po blíže neurčité době jsem začal slyšet nějaký zvuk, příliš hlasitý a otravný, abych ho mohl zaspat. Jako by se v mé hlavě rozezněly všechny kostelní zvony světa. Pořád jsem nic neviděl, jen ostrý, přetrvávající vjem.
Asi patnáct minut trvalo, než zvony nahradilo hučení vodopádu, následované tlukotem krve v mých uších. Jak by řekl kanón Goforth, byla ze mě snadná kořist. Možná mě zachránilo to, že jsem vypadal stejně mrtvý jako všichni ostatní.
Jakmile jsem toho byl schopen, začal jsem se plazit podél chodby pryč. Neměl jsem čas ujistit se, jestli s sebou táhnu všechno. Jisté bylo jediné. Pokud byly ty skleněné injekční stříkačky uvnitř jejich pravděpodobně protinárazové schránky pořád v jednom kuse, rozhodně jsem jich hodlal využít.
Pročistil jsem si hlavu a vyškrábal se na nohy. Konečně jsem se dostal do dlouhé, prostorné chodby v jinak úzkém a těsném středisku na zpracování rudy. Vzpomínám si, že na mapě byla tahle chodba zvýrazněna. Soudě podle červených, zlatých a hnědých žil na drsných stěnách, byla vytesána přímo do skály Phobu. To se mi líbilo. Doufal jsem, že se nezmění na něco odporného.
Uprostřed chodby jsem náhle ucítil, jak se mi začíná točit hlava a zvedá se mi žaludek. Z počátku jsem si myslel, že se ozývají další následky po výbuchu rakety. Až pak mi došlo, co se děje. Nikdo nevyrazí do vesmíru, aniž by nezažil nulovou gravitaci. A už nikdy na to není schopen zapomenout. Tohle bylo až zatraceně blízko! Kdybych si býval tu mapu prostudoval pozorněji, když jsem měl možnost... Centrální část této chodby se musela nacházet mimo starodávných gravitačních zón.
Zábradlí tu bylo připraveno ze zjevného důvodu. Popadl jsem ho a přitáhl se k němu. V nepatrné phoboské gravitaci stačilo k překonání obtíží jediné trhnutí. Cestou na Mars jsem strávil na lodi tolik času, že mi tenhle krátký úsek nemohl činit nejmenší potíže. Pokud na mě k mé smůle někdo nezaútočí. K boji v nulové gravitaci jsem vycvičen nebyl.
Přeručkoval jsem pomalu za ohyb chodby a vplul doslova do náruče trojici rohatých ďáblů. Štěstí na mé straně nestálo nikdy dlouho. Ale tihle parchanti s drsnou kůží šli po zdech a stropu, jako by si užívali výhod své vlastní, osobní gravitace, která je obklopovala a nechala se nasměrovat libovolným směrem. Další důkaz toho, že je není možné porazit. Pak se jeden z nich podíval přímo na mě a řekl: „Hrome, máme tu snad večírek?“
Plivl si do dlaně, kde se jeho hlen okamžitě proměnil v ohnivou zbraň.

Brokovnici jsem měl zastrčenou v pouzdru na zádech a tady v chodbě jsem ji narychlo ani nemohl vytáhnout. Démon pozvedl žhnoucí kouli a zašklebil se jako zlý skřítek.
Udělal jsem salto vzad a začal se v nízké gravitaci otáčet. Ani jsem se nesnažil brokovnici vytáhnout. Jakmile jsem se otočil tak, že hlaveň mířila přímo do jeho rozšklebené a zubící se tváře, vystřelil jsem. Šťastná trefa. Podařilo se mi ustřelit mu celou hlavu. Zdá se, že to s tím mým štěstím není zase až tak marné. Výstřel fungoval jako raketa a trhnul se mnou směrem dozadu. Když jsem se přestal otáčet, chytil jsem se opět zábradlí, vytáhl brokovnici a přitáhl se zpět na místo, ze kterého jsem odstartoval.
Obě zbývající monstra na mě dočista zapomněla. Bojovala mezi sebou, drápy zaklesnuté v hrdle toho druhého, krůpěje krve skapávající ze zvrásněných brada měnící se v ohnivý vodopád.
Je to možné? Jenom jeden inteligentní démon ve skupině? Stačí zabít jejich vůdce a zbytek se pustí do sebe navzájem?
Podle všeho to vypadalo, že se inteligence stojící za invazí dokáže projevovat pouze skrz jednoho nebo dva jedince v shluku nepřátel.
Založil jsem si tu informaci dozadu do mozku. Později ji ještě využiju.
Zdvořile jsem počkal, dokud jeden z rohatých démonů nevyřídil toho druhého. Pak jsem ho po zásluze odměnil. Výstřelem z brokovnice přímo do obličeje. Tentokrát už opřený zády o stěnu chodby.
Pomalu jsem se sunul chodbou směrem k další gravitační zóně. Na severním konci zařízení jsem našel spínač, jenž otevřel dveře vedoucí ke schodišti, kterým jsem se dopracoval ven z centrálního zpracování.
O patro níž po točitém schodišti z kovových mřížek mě počítačová stanice přivítala slabou vrstvou zeleného bahna. Už mi to bylo úplně jedno. Byl jsem ochoten do toho svinstva skočit a brodit se jím tak dlouho, dokud to jen moje boty vydrží. Chtěl jsem se odsud co nejdřív dostat. Bez přestání jsem běžel, než jsem zjistil, že ať už tuhle část navrhoval jakýkoliv idiot, vytvořil ji tak, že jste pobíhali v kruzích, dokud jste si toho nestačili všimnout.
Počítačová stanice se nepředstavila v nejlepším světle. Všechno to začalo tím, že jsem nemohl najít žádnou Arleninu značku. Prolezl jsem všechny průchody, ale bez úspěchu. Buď šla úplně jinudy a naše cesty se nikde nekřížily, nebo tu na ni čekal uvítací výbor a když slezla dolů po žebříku, dostala se do zdlouhavé přestřelky, během které měla na mysli pouze bezpečný úkryt. A to bylo pravděpodobnější.
Nejpodivnější na tom všem bylo, že tohle mělo být nejnižší patro. Nebo jsem si to alespoň myslel. Pokud se jim podařilo ji nakonec dostat, měl bych ji tu někde najít. Nebo její pozůstatky. Arlene prostě nemohla jít nikam jinam.
Po patře se poflakovalo několik monster. Pár rohatých démonů jsem odstřelil zezadu. Nejsem na to nijak hrdý, jasné? Ale většinou jsem se jejich hlídkám snažil vyhýbat.
Cestou jsem sebral dvě modré karty a tři žluté. Jednu z nich jsem získal od mrtvoly zombie. Něco nebo někdo jí ukousl obě nohy a jednu ruku. Když jsem se k ní přiblížil, ještě pořád žila a snažila se mě kousnout. Já byl ale rychlejší a bezcitnější. Vystřelil jsem jí mozek a ukončil její trápení. Kartu měla zastrčenou za opaskem.
Také jsem našel dvě mapy. Obě spálené k nepotřebě. Díky nezdolné vytrvalosti jsem nakonec narazil i na jedny z těch velkých, kovových dveří. Na ty, které tak rády stály mezi mnou a tím, kam jsem chtěl jít. A pokaždé jsem je musel přemlouvat některou ze vstupních karet.
Ale tahle potvora měla navíc zvláštní prvek. Rozčilující, bezpohlavní, nosový hlas parkovacího automatu. Takový co říká: „Vezměte si lístek, prosím," jako byste byl nějaký balík z toho posledního zapadákova, který ještě nikdy neviděl parkoviště. Žádné monstrum by nikdy nedokázalo vytvořit tak surrealistický mučící nástroj. K tomu bylo zapotřebí lidského důvtipu.
„Dobrý den," začaly dveře, „pro opuštění podlaží vložte prosím svoji zlatou bezpečnostní kartu."
Tak fajn. Předpokládám, že žlutá je to samé co zlatá. Vložil jsem ji dovnitř a ozvalo se laciné zapípání.
„Děkuji vám. Pro opuštění podlaží vložte prosím svoji modrou bezpečnostní kartu."
Z chodby za mnou se pomalu blížil řev. Ty zatracené dveře zřejmě upozornily „bezpečnost" a teď mě naschvál zdržovaly. Nervózně jsem strčil modrou kartu do otvoru, ale přesto jsem věděl, co přesně bude následovat.
„Děkuji vám. Pro opuštění podlaží vložte prosím svoji červenou bezpečnostní kartu."
Jestli je někde na tomhle patře červená karta, tak já jsem král džungle!

A rozhodně jsem se nestal mariňákem, abych se zdržoval s takovýmhle nesmyslem. Dokonce i ta hnědá monstra byla méně otravná než tohle!
Ale měl bych tu jedno řešení. Když jsem posledně vystřelil raketu, udělal jsem tu chybu, že jsem stál moc blízko svému cíli. Takže jsem si tentokrát dal dobrý pozor, abych byl dostatečně daleko od těch arogantních dveří a pro klid v duši se navíc schoval za sloup.
Vypálil jsem obě rakety naráz. Jen pro jistotu. Výsledek byl vynikající, znamenitý, dělal čest mariňákům. Jakkoliv hlučný byl, tentokrát jsem neohluchl. Na tuhle vzdálenost vyšlo vše tak, jak mělo.
Kouřícími troskami zpropadených dveří jsem procházel s pocitem uspokojení. Větším, než když jsem vyhodil do vzduchu ten barel s jedovatým odpadem a vyřídil celou místnost zombií jedinou kulkou. Tady jsem zasadil úder skutečnému zlu, lidem, kteří navrhovali takováto zařízení!
Odteď už jsem si odmítal dělat starosti s plastickými kartami a bezpečnostními klíči. Nic mě nemohlo zastavit. Než jsem našel výtah, kterým jsem se měl odsud dostat ven. Výtah na samém konci zařízení. Moje odměna za to, že jsem měl všechny ty pitomé karty.
Celá šachta byla zaplněna lidskými a zvířecími kusy těl, zásobovací silo samotného pekla. Nevím, jak dlouho jsem tam stál a přihlouple zíral. Nevolnost nakonec dosáhla svého vrcholu a já zvracel několik minut. Oslabený a s třesoucími se koleny jsem dlouze uvažoval co dál. Podle všeho jsem se dostal do nejhlubšího bodu celého phoboského komplexu. Naprostý konec. Nebylo kam jít, pouze zpět tudy, kudy jsem přišel. Věděl jsem, že to nezvládnu, ale nechtěl jsem se schovat do rohu a třást se strachy. Když půjdu, zemřu v boji a budu doufat, že Arlene nějakým způsobem unikla z toho, co se mně stalo osudným.
Ačkoliv to bylo riskantní, znovu jsem začal zvažovat možnost vyhodit celý Phobos do vzduchu. Raději to, než dopustit, aby tihle parchanti zvítězili! Náhle jsem si všiml nechutného, krvavého a ďábelsky zářícího kruhu na zemi. Ještě před chvílí tam nebyl. Z otvoru stoupal příšerný zápach. Jako když se pálí lidské maso. Kdysi jsem jen o vlásek unikl zápalné pumě kefiristánských teroristů. Byl jsem zrovna na stráži u velitelství námořní pěchoty, když hlavní kasárna vyletěla do povětří. Třicet tři mých kamarádů uhořelo. Na ten zápach se nedá zapomenout.
Během čtyřiceti osmi hodin mě převeleli k Liščí rotě. Tahle díra pulsovala v srdečním rytmu. Dolů vedl „žebřík“ ze světle růžových, silných provazců, které jako by se potily.
Nemusím být zrovna raketový vědec, abych poznal, že tohle nevytvořil člověk. Navíc, tohle nebyl úkol pro vědce, ale pro někoho natolik praštěného, aby se stal mariňákem. S povzdechem jsem si pověsil na záda brokovnici i pušku, automatickou pistoli zastrčil do pouzdra a začal sestupovat dolů po lepkavém, vlhkém a pružném žebříku.
Dole byla spousta světla. Aspoň, že tak. Odporně načervenalého světla. Po žebříku jsem se dostal do té největší chodby, kterou jsem zatím viděl. Za normálních okolností bych řekl, že byla vytesána do skály měsíce stejně jako phoboská laboratoř, ale zdálo se, že se vnitřní zdi potí, podobně jako žebřík. Zadržel jsem dech a podíval se zblízka. Spatřil jsem stovky, tisíce malých otvorů, které se otvíraly a zavíraly v stejném pravidelném rytmu jako ten rudý kruh nahoře. Rozhodl jsem se, že na jeden život je toho zkoumání až dost.
Můj Bože, pak jsem to uviděl. Další A.S. Zatím největší ze všech! Dokonce i v srdci samotného pekla jsem měl radost, že nejsem sám. Ne, že bych si kvůli tomu začal pískat, ale usmál jsem se pod vousy.
Arleninu značku doprovázela hrubá kresba lebky a zkřížených hnátů s šipkou ukazující přímo kupředu. Druhá šipka ukazovala k úzké štěrbině ve zdi. Štěrbině, která jediná vypadala normálně, nepulsovala ani neprováděla nic podobně nechutného. Štěrbina, která podle všeho vedla přímo ven. Byli jsme stovky metrů pod povrchem drobného Phobu, ale tím otvorem sem přesto proudilo denní světlo.
Byla to ale hodně úzká štěrbina. Dokáži se skrz ní protáhnout? A dokázala to Arlene? Dotkl jsem se okraje praskliny. Lepkavá krev stará pár hodin, cáry oblečení. Panenko Maria! Viděl jsem to. Dostala se ven, přímo tudy. Natlačila se dovnitř tak silně, že si o skálu roztrhla oblečení, sedřela si příšerně velké kusy kůže, ale nestarala se o to. Chtěla se dostat ven. Co nejrychleji. Hned, ne o pět vteřin později.
To mělo jediné vysvětlení. Arlene tam vpředu viděla něco, čemu se ani ona nemohla postavit.

14.

Zíral jsem na lebku a zkřížené hnáty. Cokoliv bylo tam vpředu, bylo dost zlé na to, aby se Arlene protáhla skrz úzkou prasklinu ve zdi, raději než aby tomu čelila. Přesto ale promarnila vzácné vteřiny, aby tu zanechala varování pro moji maličkost.
Díky Bohu, že nebudu muset řešit záhadu lebky a zkřížených hnátů. Procpat se tou trhlinou bude samo o sobě úctyhodným výkonem.
Z dálky se ozvalo hluboké, pomalé bušení. Skoro jako by někdo tloukl do ohromného bubnu kilometr odsud. No, hlavně když to zůstane tam, kde to je. Vyprostil jsem se z brnění a vmáčkl pravou ruku a rameno to praskliny.
Ale dál to nešlo. Zapřel jsem se nohou o podlahu a tlačil ze všech sil. O několik minut a marných pokusů později jsem si byl naprosto jistý, že se tou trhlinou nedokážu protáhnout, pokud se nerozsekám na kousky a jeden po druhém je neprohodím skrz. Schválně, jestli o tom začnu vážně uvažovat, až zjistím, co tam na mě čeká. Uvidíme.
Tak a co teď? Posadil jsem se na zem a v zoufalství se bušil rukou do hlavy. Když půjdu dál, bude to jen a jen na mně. Arlene nebyla žádný zbabělec... Jestliže jí ta věc vpředu vyděsila natolik, že se vší silou vmáčkla do praskliny, která byla o dost menší, než by bylo záhodno, tak co to u všech všudy mohlo být?
Přinutil jsem se vstát a znovu si navléct brnění. Přesně jak říkala Mehitabel Archiemu (Archie a Mehitabel jsou svérázné „postavičky“ švába a kočky, které vytvořil novinář Don Marquis): „No a co“. Už jsem prošel chodbami zatracených, co jsem mohl ztratit? Myslím, že bych tu klidně mohl sedět a vyhladovět k smrti.
Opatrně jsem se vydal vpřed s nabitým raketometem v ruce. Ale co když se potkám tváří v tvář s... no, s tamtím? Dostat raketou přímo do čumáku by ho mohlo naštvat. Ale kdyby to bylo moc blízko, mohlo by to usmažit i desátníka Flye!
Vpředu jsem našel zastaralý dřevěný výtah se stejně zastaralým zrezivělým tlačítkem. Tak nějak se mi zdálo, že se sem hodí. V místě s živými žebříky může několik muzejních kousků sotva vybočovat z řady.
Stiskl jsem tlačítko. Pomalu a namáhavě začal výtah klesat. Prozatím vše v pořádku. Výtah dosedl na zem a já nastoupil. Co jiného jsem měl asi dělat? Uvnitř bylo jediné tlačítko, které jsem zmáčkl.
Výtah vrzal a sténal, jako by byl sto let starý a oznamoval můj příjezd všem kolem. Napřímil jsem se a uvažoval, jestli si mám vzít do ruky opět brokovnici. O patro výš se výtah zastavil... Spatřil jsem to, co tolik vyděsilo Arlene!
Na dvou železných trůnech seděli ti největší, nejrudější a nejstrašlivější démoni, které jsem si vůbec dokázal představit. Ve srovnání s nimi se ostatní hodili jen jako průvodci dětskými pořady během sobotního dopoledne. Obrovští minotauři s kopyty a zahnutými, zvířecími rohy na vršku jejich plochých, širokých hlav. Hruď a paže byly vytvarovány z odhalených svalů. Jejich drápy byly tak ďábelské, že je ani nebylo možné srovnávat s pařátky, které jsem až doteď viděl.
Pekelní baroni...
A dívali se přímo na mě. Ztuhl jsem na místě a kňučel jako štěně. Dokázal jsem myslet na jediné. Pane, tak jeptišky měly nakonec přece jenom pravdu!
Démon nalevo vstal a vydal řev, při kterém tuhla krev v žilách.
No tak, no tak, Flyi! Jen to řekni. Přestaň se vytáčet! Nesnášel jsem každou minutu každého dne základního výcviku v Parris Islandu. Teď jsem se skláněl před rotným Sternem a líbal jeho vyleštěné boty za každou takovou vteřinu. Výcvik nakopl mé ochrnuté nohy, zatímco si mozek snažil marně vybavit otčenáš... Napadalo mě jediné: „Zdravím, Bože“, ale věděl jsem, že to není úplně ono.
Rychleji než jsem si myslel, že toho jsem schopen, jsem vyrazil kupředu přímo směrem k těm věcem. Proběhl jsem mezi jejich rudými nohami a rovnou do černé tmy za nimi! Kdyby byly jen o něco menší a rychlejší, už by si dávaly moji hlavu k obědu.
Běžel jsem pořád za nosem a po levé i pravé ruce slyšel známá prasečí chrochtání. Běžel jsem naprostou temnotou, dokud jsem nenarazil do zdi a nepraštil se do holeně. Sotva jsem si toho ale všímal. Vztekle jsem se otočil a sáhl po brokovnici.

Jestli ti parchanti chtěli dostat Flye Taggarta, tak ať si ho klidně vezmou... Zadarmo to ale nebude!
Blížili se směrem ke mně. Slyšel jsem jejich čenichání a hladové mračení. No a co. Stejně jsem byl tak jako tak mrtvý, nebo ne? Pozdvihl jsem zbraň a vystřelil přímo před sebe.
Jeden z prasečích démonů zařval bolestí. Takže to znamená, že je možné jim ublížit? To mě zajímalo.
Utíkal jsem doprava, chodba se zužovala a končila ve špičce. Běhal jsem od jedné stěny ke druhé, když v tom jsem si otřel svou pořezanou holeň o barel zeleného, jedovatého svinstva.
Jak jsem tak zíral do toho hnusného záření, bleskl mi hlavou nápad. Rychle, dřív než jsem si to mohl promyslet a změnit názor, jsem barel převrhl. Ze stodvacetilitrového sudu se vylil lepkavý obsah a celý roh chodby se rozzářil ohavným, zeleným jasem. Viděl jsem!
Nacházel jsem se v ostrém rohu plném toxických barelů. Monstra, která mě celou dobu pronásledovala, ale přesto vidět nebylo. Útočili na mě duchové... a podle všeho byli duchové a ty prasečí věci jedno a to samé.
Ale moje maličkost, Flynn Taggart, má v rukávu vždy nějaký ten trik navíc.
Ustoupil jsem ze světla mihotajících se stínů do samého temného rohu. Možná jsem je neviděl, ale oni zase nemohli vidět mě. Zaútočili.
Vystřelil jsem. Ne na ducha, ale do barelu.
Výbuch vyvolal řetězovou reakci. V poslední chvíli jsem se vrhl na zem. Až příliš pozdě jsem si vzpomněl na deset nebo jedenáct raket v nábojovém pásu. Exploze se naštěstí zastavila vlásek přede mnou.
Když se přestal snášet štiplavý déšť toxického odpadu, vyskočil jsem na nohy. Celý jsem se třásl a střední ucho nemělo ani potuchu, co se děje. Nejistě jsem balancoval, brokovnice se mi v rukou kývala nahoru a dolů, do stran... Ale vypadalo to, že moji duchové zemřeli. Opět. Nebo alespoň neútočili.
Nazdařbůh jsem se rozhlížel po místnosti osvětlené zelenou září deseti tisíc kapek toxinu rozprášených nepravidelně po celém prostoru. Až teď jsem si uvědomil, že se nacházím v obrovské místnosti ve tvaru hvězdy. Ta do zdejších podmínek bez námitek zapadala. Když tu mohli mít hákové kříže, proč ne rovnou síně ve tvaru hvězd? Bohužel, mé poklidné přemítání nemělo dlouhého trvání. Ohyzdní pekelní baroni si všimli výbuchu a přišli ho prozkoumat.
Ale tentokrát jsem věděl, co mám očekávat. Ať už si řádové sestry říkaly cokoliv, neustále jsem si opakoval, že tohle jsou cizí formy života, žádní démoni. Vždyť to přece nemohou být skuteční démoni! Peklo byla jen pověra, nebo ne?
Popadl jsem raketomet a napálil prvního cizince na čtyřicet metrů. Výbuch odhodil toho bezbožného parchanta dozadu, ten se ale přesto dokázal znovu postavit. Nemohl jsem tomu uvěřit!
Vystřelil jsem podruhé. Jediným rychlým pohybem jsem přebila vyslal třetí raketu. Obr znovu vstal, ale to už se k němu připojil jeho kolega. Tohle nebylo v plánu.
Ukázali na mě, ale místo obvyklých ohnivých koulí vystřelili zelené energetické pulsy ze zbraní připevněných na zápěstí. Přitiskl jsem se k podlaze, zatímco paprsky si to prosvištěly mně přímo nad hlavou a naježily mi všechny vlasy. Nebylo to právě ďábelské, zato ale zatraceně smrtelné!
Teď jsem byl na řadě zase já. Ze zoufalství jsem na prvního vyslance pekla vypustil raketu číslo čtyři. Konečně se zdálo, že se mi ho podařilo trochu zranit. Škrábal se pomalu na nohy a vypadalo to, že si není úplně jistý, kde vlastně jsem. Nemělo důvod obtěžovat se s tím druhým, dokud nezjistím, co udělá opakované odstřelovaní prvnímu z minotaurů. Jasně, minotaurů. To nebyli žádní démoni. Dokonce i ten Řek, Theseus, jednoho z nich zabil.
Rychle přebít, odpálit pátou raketu a až ta konečně splnila svůj prvotní účel. První z minotaurů šel k zemi a už nevstal. Přesto však v duchu pravidel chování, která jsem pomalu očekával od všech ďábelských stvoření, vztáhla potvora svoji ruku a popadla s ní druhého cizince.
Zatímco se snažil vší silou osvobodit, neváhal jsem a chopil se příležitosti. S válečným pokřikem jsem se k němu přiblížil natolik, abych zůstal stát o chloupek z jeho dosahu. Rozzuřen na nejvyšší míru šermoval démon svými drápy. Moje modlitby byly vyslyšeny a ten bastard byl příliš vzteklý, než aby si vzpomněl na své energetické blesky. Předklonil jsem se a vrazil mu raketomet přímo do jeho obrovské, skučící tlamy. Staniž se...
Ani se nebudu snažit popsat jeho dech.
Minotaur spolkl malou raketu z jeho úhlu pohledu jako malinu a byl jí doslova unesen. Vzhledem k

blízkostí a mému nerozumu jsem odletěl na zem.
Překvapivě jsem se probral. Ztratit vědomí na takovémto místě by bylo jako koupit si lístek na onen svět.
Ležel jsem na podlaze té samé ohromné místnosti ve tvaru hvězdy. Zdi se však zřítily na zem a otevřely cestu ven. Na tom bylo cosi podivného. Proč už ze mě nebyla mrtvola plující vesmírem?
Z venku proudil dovnitř dýchatelný vzduch. Viděl jsem zataženou oblohu s mraky visícími nízko nad zemí. Temné mraky zvěstující příchod bouře. Ať už jsem byl kdekoliv, rozhodně to nebyl Phobos.
Za budovou jsem našel plošinu. I se spínačem. Stiskl jsem ho a sledoval schody, které se přede mnou líně vysouvaly.
Co to má znamenat? Vyšel jsem nahoru.
Na samém vrcholu stála Brána... Funkční Brána. Byla označena blikajícím symbolem, ze kterého mě rozbolela hlava, jakmile jsem se na něj začal soustředit. Přiblížil jsem se s očima odvrácenýma.
Hned vedle Brány jsem našel poslední Arleninu značku. Ukazovala přímo na symbol a doprovázelo ji jediné slovo: VEN?
Těžko říct. Ale ani na okamžik jsem neváhal. Jestliže tudy Arlene prošla...
Pak to byl přesně ten směr, kudy se vydám i já. Aniž bych se ohlédl, jsem vstoupil do Brány.

15.

Čas pro Flye Taggarta nic neznamenal. Pro vzpomínku, která po něm zbyla. Neměl žádné tělo, ale přesto si nějak, někde uchoval vědomí. Pocit pohybu, ale to mohla být jen další vzpomínka.
Rozpomenul se na paži a vytvořil ji. Upamatoval se na nohu a pocítil bolest vycházející z místa, kde si pořezal kotník. Památka na bolest v kříži stvořila kus z masa a krve, který byl zády.
Vzpomínka na dech proměnila prázdnotu v pár plic. Záblesk zážitků z teplých letních dnů strávených na pláži zanechal otisk na zpoceném čele.
Najednou měl celé tělo, plující v proudu horkého vzduchu, který se pomalu ochlazoval. Závrať mu obrátila žaludek, což znamenalo, že měl žaludek. Pád nebyl dlouhý a než dopadl tváří na tvrdý kovový povrch, odřel si kolena. Vzduch byl studený.
Mrkal očima. Bolela ho hlava. Viděl jen bílé a červené tečky honící se navzájem po černém poli. Zpanikařil při pomyšlení, že byl oslepen. Postupně se mu však zrak vrátil. Nebylo tu nic, co by musel vidět.
Okolí osvětlovalo tlumené světlo. Chtěl se nadechnout čerstvého vzduchu, takového než vstoupil na plošinu. Dýchal suchý vzduch vesmírných lodí, marťanské stanice a zařízení na Phobu tak dlouho, že už téměř zapomněl, jak chutná čerstvý vzduch. I kdyby nebyl pravý, chtěl ho znovu nasát. Ale plíce si naplnil jen tím odporným zápachem trpkých citrónů, se kterým se setkal, když zabil svou první zombii. Byl opět člověkem, ale už nechtěl být v pekle.
Přesto však byl někde jinde, nebo ne? Měl pocit, že takovou dálku urazil jen proto, aby se dostal...
Neměl jsem ponětí, kde jsem. Instinktivně jsem sáhl levou rukou po pistoli. Zbrani, kterou jsem mohl zapojit nejrychleji do hry. Ruka plácla o holou kůži. Po mé hrudi se prohánět vzduch. Shlédl jsem a spatřil, že jsem nahý.
Dobrý Bože. Po všem tom trápení se získáním brokovnice, pušky a raketometu.
Že jsem během té podivné cesty ztratil oblečení mi nevadilo. Až po přihlédnutí k nižší teplotě. Nechtěl jsem ale, aby se ze mě stala mrtvola jen proto, že jsem neměl po ruce žádnou zbraň. Nahý člověk je neozbrojený člověk.
Nechtěl jsem už ztrácet ani vteřinu. Jestli tu někde poblíž byla monstra, pak jsem se musel okamžitě dostat ke střelné zbrani. Zápach kyselých citrónů byl jasným znamením. Někde ve stínu tu číhaly zombie.
Z Brány jsem vyšel jen tak, bez vybavení, ale nepřestal jsem dýchat. Chtěl jsem, aby to tak zůstalo.
Gravitace odpovídala té na Zemi. Když se mi oči přizpůsobily tlumenému světlu, spatřil jsem, že stojím v protáhlé, pravoúhlé místnosti. Poté, co jsem se před přenosem ocitl na chvíli „venku“, jsem se netěšil na to, že se budu muset znovu potloukat chodbami. Ta představa se mi téměř protivila víc než vyhlídka na

bojování s příšerami.
Náhle už kolem nebylo chladno. Začala mi být pořádná zima. Úplná nahota přinášela nové problémy. Při všech těch odporných způsobech smrti, které jsem nedávno objevil, se mi rozhodně nechtělo odejít na onen svět kvůli podchlazení.
Adrenalin pulsoval jako šílený. Můj oblíbený lék. Rozběhl jsem se směrem, od kterého jsem si sliboval nejvíc. Ve stínech přímo přede mnou blikalo matné červené světlo. Pleskavý zvuk bosých nohou odrážejících se od kovové podlahy mi připadal téměř stejně tak hlasitý, jako v dobách, kdy jsem měl obuté boty.
Jestliže bylo tohle prostředí podobné tomu, ze kterého jsem odešel, tak jsem si přál potkat zombii! „Živou“ nebo mrtvou, pořád byly ozbrojeny tím, co jsem potřeboval a vypořádat se s nimi bylo mnohem snazší než s rohatými démony nebo duchy.
Našel jsem zdroj červeného světla. Prostředí osvětlovala zeď vyvedená v karmínovém odstínu. U země v ní byl vyříznut obrácený kříž velký akorát tak, aby posloužil jako dveře. Přímo za ním ležela na zemi čtvercová plošina. I ona zářila rudě. Celá symbolika byla rouháním. Každému, kdo projde „dveřmi“, se dostane výsady ukřižování. Náboženské vyobrazení mě začínalo pořádně štvát. Ať už za tím byl kdokoliv nebo cokoliv, naučil se o lidské psychologii věci, u kterých bych dal přednost tomu, aby je neznal. Proklouzl jsem skrz a cítil se špinavý a zkažený.
Po průchodu obráceným křížem mě zamrazilo v zádech. Rudá barva zdi mi připomněla prolitou krev mých padlých kamarádů.
Jako bych je tou vzpomínkou přivolal. Na druhé straně leželo mrtvé tělo technika UAC ve smrtelném objetí s vojákem, ve kterém jsem poznával člena Liščí roty. Na Ordovera se nedalo zapomenout. Byl nejmladším z nás všech, a proto jsme mu dávali pořádně do těla. Býval zapáleným obhájcem všeho, co se týkalo mariňáků, a tak bylo snadné dělat si z něho legraci. Při pohledu na jeho pozůstatky, do jeho chlapecké tváře, která se nezměnila ani po smrti, jsem litoval okamžiků, kdy jsem ho pomáhal opít. Když jsme zjistili, že jakmile to Johnny přežene s pitím, rád zpívá staré písničky, nemohli jsme odolat. Jeho falešný zpěv mi připadal zábavný jako všem kolem.
„Promiň, brácho,“ pronesl jsem nad ním tiše. S úlevou, že se alespoň dočkal klidné smrti. Nepřetvořili ho. Teď byla řada na Johnnym, aby věnoval Flyi Taggartovi pořádnou výzbroj. Ležel na pěchotní pušce s padesáti kulkami v zásobníku. Díky němu jsem sice pořád byl nahý divoch, ale vrátil jsem se do hry. Znovu se ze mě stal mariňák.
Při průzkumu okolí jsem získal dojem, že jsem se dostal do rozlehlého skladiště. Všude kolem byly roztroušeny obrovské krabice, na kterých bylo natištěno logo UAC. Během jejich obhlížení jsem si povšiml červeného, žhnoucího čtverce, ze kterého vycházelo zvláštní teplo. Pro tuto chvíli jsem se mu vyhnul, jakkoliv lákavé to teplo bylo.
Věren zvyku následovat Arleniny šipky, jsem po nich začal pátrat. Souběžně jsem se rovněž snažil najít další zbraně, jakož i jídlo, vodu a fungující rádio. Tolik jsem se na to soustředil, že jsem si téměř neuvědomil, co se děje, když jsem se za rohem ocitl opět v zemi zombií.
Zatímco ztrácely čas řvaním, přiložil jsem pušku k ramenu a vystřelil. Byla to dobrá rána. Hlava nejbližší zombie se rozprskla jako zralý meloun. To mě překvapilo. Byla to jediná kulka, ne granát! Tahle zombie musela být obzvlášť uleželá.
Další z nich reagovala obvyklým způsobem. Kulka v její hlavě provrtala normální díru a zombie se skácela na zem, kde sebou ještě chvíli cukala. Ale to už jsem posílal další kulku do čela třetího nemrtvého. Dělal jsem úkroky do stran a pokaždé stiskl dvakrát nebo třikrát spoušť. Přestal jsem počítat, kolik zombií jsem složil. Několik z nich mělo zbraně, ale žádná na mě dosud nevystřelila.
Bylo to až příliš snadné. Náhle se něco na druhé straně bojiště začalo bránit. Ti zatracení, hnědí rohatí démoni se vrátili. A nezapomněli ani na svoji zvláštní schopnost metat hořící koule, kterými mě chtěli usmažit do křupava.
Kvůli snadnému pobíjení zombií jsem začal být bezstarostný. První ohnivá koule prolétla velmi blízko, až moc blízko mého obličeje a krku. Ten hnus se mi přilepil na kůži jako napalm. Pálilo to jako čert a přinutilo mě to si vzpomenout, že žádnou část mé kůže, ani žádné zranitelné místo mi nic nechrání.
To mě ale dokázalo jedině nastartovat. S výkřikem, který bylo možné srovnávat s řevem samotného

pekelného barona, jsem zaútočil na nejbližšího démona a nechal promluvit svůj bajonet. Ostří projelo jeho silným krkem jako melounem. Démon klesl na zem, kde krvácel tmavě červenou krví.
Ale i když mu v průdušnici vězel bajonet a krev z něho vytékala po litrech, natáhl démon ruku a snažil se mě popadnout svými drápy. Trhnutím a škubnutím jsem rozpáral jeho krk natolik, že mu hlava zůstala viset pouze na jedné straně. K tomu, abych mu ji uťal celou, by bylo zapotřebí větší námahy, ale ani takhle mě už nebude otravovat. Bajonet jsem totiž potřeboval. Čekali tu na mě další zákazníci.
Zatímco jsem se staral o démona a doufal, že to byl ten, který mi popálil obličej, kolem se srotilo několik zombií. Ostatní démoni lelkovali u té nejpodivnější zdi, kterou jsem kdy viděl. Po celé stěně byly roztroušeny lidské lebky jako hrozinky na koláči.
Jako první zaútočila hubená žena, po ní tlustý muž a nakonec bývalý svobodník. Na všechny jsem použil bajonet, protože kolem nebyl dostatek místa na střelbu.
Otáčet se, sekat a bodat, klít, tak se má zabíjet! Ten pocit, ta vůně, krev vytékající z jejich těl i pulsující mými žilami. To vše najednou. Krvavá lázeň. Nepochybně i já krvácel. Nebyl čas lámat si hlavu podrobnostmi.
Až zbyla poslední zombie. Její obličej jsem poznával. Zpomalil jsem... Byla to laskavá tvář upřímného a vážného muže. Takového, kteří se usazovali v pohraničí.
Desátník Ryan. Mrtvé oči v obličeji, který jsem kdysi respektoval, mě vybízely, abych ho zabil. Nejen to, abych ho vymazal z vesmíru.
Probodl jsem ho bajonetem, ale i jako zombie byl z tuhého těsta. Natáhl se kupředu a svými dlouhými, špinavými nehty mi podrápal obličej. Ta zatracená puška se v něm zasekla! Byl mnohem silnější než ostatní, silnější než já.
Díky Bohu, že jsem znal Ryana lépe než jeho oživlá mrtvola. Desátník vždy nosíval pistoli v pouzdru za zády. Sáhl jsem za něj. Zbraň byla na svém místě! Vytáhl jsem ji, vrazil Ryanovi do úst a stiskl spoušť. Jeho smrtelné sevření v kombinaci s kaluží krve pod nohama mě povalilo na podlahu. Zem byla natolik kluzká, že jsem se ani nemohl postavit na nohy. Zatímco jsem se ze sebe snažil setřást desátníka, zpracovával jsem na plné obrátky nejnovější údaje. Jestliže zombie zemřela se zbraní v ruce, používala ji i po smrti. Jejich inteligence ale nestačila na to, aby si dokázaly vzpomenout na zastrčenou nebo odloženou zbraň.
Nohy ujíždějící po vlhké a krvavé podlaze mě vyváděly z rovnováhy. Uvědomil jsem si, že vzlykám. Ačkoliv jsem si přísně nakázal, abych držel své emoce pod pokličkou, teď jsem se cítil zrazený. Alespoň, že jsem získal pistoli.
Konečně se mi podařilo obnovit rovnováhu. Napřímil jsem se a došlo mi, že skutečný důvod toho proč brečím, je, že kolem mě nezbyli žádní nepřátelé. Všechny zombie byly mrtvé a monstra, která náš boj sledovala od zdi vyzdobené lebkami, utekla pryč. Tohle je ještě horší, než když vás vyruší uprostřed milování. Vážně jsem to tak cítil. Měl jsem dobrý důvod plakat jako dítě.
„Koukej se dát dohromady," nařizoval jsem sám sobě. „Myslím to vážně. Přestaň s tím, hned teď!"
Nehodlal jsem tolerovat žádnou nekázeň.
„K čertu s vámi všemi!" křičel jsem na celý vesmír. „Jak dlouho mám ještě snášet pořád to samé?" Byla to dobrá otázka, ale nikdo na ni neodpověděl. Vzteky jsem nakopl hlavu nejbližší zombie za to, že se nechtěla zúčastnit rozhovoru.
Zombie nebyly jediné neživé věci v okolí. Našel jsem kovovou skříňku, kterou jsem popadl a mrštil s ní o konzoli. Ozval se uchu lahodící zvuk. Už jsem se chtěl vydat pátrat po skle, které bych mohl roztříštit a vyvolat záplavu dalších zvuků, když jsem si všiml, že můj malý výbuch hněvu přinesl přece jenom své ovoce. A zatímco lesní požár zuřící v mém mozku pomalu skomíral a měnil se v mírné horečnaté blouznění, přísahal jsem, že už nikdy neřeknu ani slovo proti náhodám.
V konzoli se otevřela tajná zásuvka. Pečlivě jsem ji prozkoumal, doufaje, že najdu zbraň. Místo toho jsem objevil jednu z těch počítačových karet. Přesně tu, o které jsem přísahal, že už ji nikdy nepoužiju. Jenže to jsem měl svůj věrný raketomet... Raketomet, který už mi dávno nepatřil. Musel jsem ustoupit a ten průhledný kus plastu sebrat.
Vyrazil jsem na cestu. V jedné ruce pušku, v druhé pistoli a v zubech vstupní kartu. To, že nemám kapsy, mi pomalu začínalo vadit.

Proč jsem vlastně neodstrojil některou z mrtvých zombií? Nevím, asi se mi v mozku netočila všechna kolečka. Zdálo se, že je vlastně dočista jedno, kterým směrem se vydám, tak jsem se otočil na cestu zpět. Protože záchvat zuřivosti z vítězné bitvy pomalu opadával, začínala mi být opět zima. Jediný zdroj tepla, o kterém jsem ve své blízkostí věděl, byla červená plošina. Bude mi muset posloužit jako náhrada za praskající krb. Byl to skvělý pocit. Teplo zahřívalo mou studenou, nahou kůži.
Pak jsem si stejně jako všichni pitomci v historii položil onu kouzelnou otázku „A proč ne?“ a natáhl ruce nad plošinu.
Do obličeje mi vybuchl milión žárovek.
Jakmile se mi vrátil zrak a přestal jsem mrkat, uvědomil jsem si, že nejsem v té samé místnosti, ve které jsem se ještě před okamžikem nacházel.
Poklesla mi čelist. Flyi, ty troubo, pomyslel jsem si, to vypadá, že jsi právě objevil teleport!
Ta čtvercová, červená plošina musela být tím „teleportem“, o kterém jsem slyšel, když naši Liščí rotu přeložili na Mars. Byly velké právě tak, aby se na ně mohl postavit člověk... Za předpokladu, že měl pro strach uděláno.
Od samého počátku jsem o nich měl jisté pochybnosti a stejně tak i kanón Goforth. Přesto jsem se rozhodl, že kdyby mě obklíčili trollové a došla mi munice, možná bych jeden takový použil, ale nic menšího by mě k tomu přimět nedokázalo.
Teleportační plošiny tu už byly, když lidé poprvé přistáli. Zřejmě je někdo postavil ve stejnou dobu jako Brány a generátory gravitace. Protože jsme praktičtí lidé, zahrnuli jsme je do plánů nové základny. UAC je využívala k přenosu prutů drahých kovů a vybavení. Nemyslím si, že je používalo mnoho lidí. Většina z nás se obává o takové věci, jako je duše, nepřetržité vědomí a podobné záležitosti.
Věřte nebo ne, ale desátník Fly Taggart vyřešil celou tuhle filozofickou debatu tím, že do jednoho z teleportů omylem vlezl.
Zatímco jsem s otevřenou pusou zíral na své nové okolí, vyrojila se zpoza rohu skupinka zombií. Ta v jejich čele vystřelila kulku, která mě zasáhla do ramene a mou hlavou blesklo několik myšlenek. První, když jsem šel do kolen, uvažovala o tom, že dám do hlášení toho lhostejného pitomce, který vrazil svoje pracky tam, kde neměly co dělat a zapnul teleport. Druhá myšlenka, když jsem se převalil na záda, byla ironičtější. Ještě před několika okamžiky jsem byl nešťastný z toho, že jsem pobil všechny zombie. A třetí myšlenka, když jsem se s ohromením posadil, zněla prostě. Postřelili mě!
Puška ležela mimo můj dosah. Nechal jsem ji být, stejně jako vstupní kartu. Začal jsem se bránit pistolí. Nedaleký kamenný výstupek mi poskytl útočiště. Zombie byly příliš hloupé na to, aby udělaly to samé. Připomněly mi nováčky na vojně.
Dával jsem si záležet. Zamířit a vystřelit. Zamířit a vystřelit. Kulky vnikaly do jejich těl, krev z nich vytékala zase ven. Postřílel jsem je jednu po druhé. Poslední z nich jsem dostal jen několik decimetrů ode mě.
Tentokrát jsem nelitoval, že jsem je všechny pobil. Kvůli kulce v rameni jsem byl jako omámený. Nejraději bych si teď lehl do útulného, vyhřívaného bazénu krve a usnul v něm navěky.
Tím jsem neměl na mysli sebevraždu. Spánek byl prospěšný. Odpočinek požehnáním.
Silou vůle jsem přiměl své vzpírající se tělo, aby vstalo a vydalo se na další cestu.

16.

Musel jsem sám vypadat jako zombie. Abych byl upřímný, musím přiznat, že nevím, jak se z lidské bytosti stane zombie. Ten proces jsem nikdy neviděl. To užvaněné monstrum naznačilo, že je dokáže ovládat, ale nikdy se ani nezmínilo o tom, jak zombie vznikají. Zkrátka lhalo, když říkalo, že mě nepředělá, jestliže se vzdám.
Přemítal jsem... Stávali se z ostatních zombie právě takhle? Bojovali nikdy nekončící válku, ze které nakonec zešíleli? Nebylo přesvědčení, že jsou všichni a všechno nepřítelem, znakem šílenství? Přesně tak jsem se totiž choval od okamžiku, kdy jsem opustil jídelnu a oba Rony a zahájil útok na phoboskou

základnu a... a tohle zpropadené místo, ať už bylo kdekoliv.
Zahnul jsem za roh, kde mě uvítal pohled, který člověka pochybujícího o své příčetnosti nemůže ujistit o tom, že je vše v naprostém pořádku. Prázdnými očními důlky na mě zírala obrovská lebka o poloviční výšce vzrostlého muže. Vypadalo to, že je vyrobena z mosazi. Chvíli jsem upřeně hleděl do jejích důlků, než jsem se odvážil podívat níž. Ta obrovská, kovová lebka měla jazyk. Zakroucený, kovový jazyk. Ani náhodou nemohla být součástí standardního vybavení rafinerie UAC!
Samozřejmě, jazyk byl nepochybně maskovanou pákou. „Co se dá dělat," pomyslel jsem si, „jsem zrozen k tahání za páky."
Jestliže jsem už po smrti a smažím se v pekle, je úplně jedno, co se stane, když za tu páku zatáhnu. Přesto by mě to zajímalo. Jestli jsem pořád na živu a snažím se zachránit lidstvo před invazí cizinců, jsem zvědavý o to víc.
Zatáhl jsem za páku. I proti mé už tak promrzlé ruce byla ledově chladná. Moji pozornost upoutal kovový skřípot. Znělo to, jako by se naráz rozeběhly všechny ty staré, opuštěné automobilky v Detroitu. Místo toho však z podlahy vyjela obyčejná schránka s dalšíma dvěma pákama v podobě lebky s vyplazeným jazykem! Zatáhl jsem za tu bližší a zaslechl cvaknutí, které vyšlo ze zdi přímo přede mnou. Se zvědavostí jsem se k ní přiblížil. Ve stěně se objevila prasklina, skrz níž probleskovalo světlo, pak další a ještě jedna, až všechny žluté čáry vytvořily dokonalý čtverec. Tajné dveře už pro mě ztratily své kouzlo. Jestliže tyhle chtěly vylepšit můj názor, musely nabídnout něco lepšího než obvyklou sbírku monster. Jediným mocným trhnutím jsem otevřel dveře dokořán.
Do tváře mi pistolí mířila zakrvácená, nahá postava. Reflexivně jsem jí vrazil svoji vlastní zbraň přímo mezi oči. „POLOŽ TU ZBRAŇ!"
„POLOŽ TU ZATRACENOU ZBRAŇ!"
„POLOŽ JI, PŘÍSAHÁM BOHU, ŽE TI USTŘELÍM TVOU PITOMOU HLAVU..."
„...ABYCH NA NĚ VIDĚL, DEJ RUCE NAHORU..." „...A NEHÝBEJ SE, NEBO..."
„...NA ZEM! DĚLEJ, NA ZEM!"
Její oči. Její oči byly živé. A mluvila... souvisle. Oba dva jsme stáli, pistole přitisknuté na obličej toho druhého, oči dokořán strachem, zvědavostí a nadějí... Byla to? Mohla by to? Mohla by být?... a řvali co nejhlasitěji. Bolestí, zuřivostí a zoufalstvím.
Měl jsem natáhnutý kohoutek, ale prst jsem držel dál od spouště. Začínal jsem mít podezření, jen začínal...
V mozku mi něco cvaklo a rozjasnilo se mi. Poznával jsem to zakrvácené, rozcuchané a bledé stvoření. Splněný sen, dá-li se to tak říct ve světě, jenž si libuje v nočních můrách. Přede mnou stál důvod, proč jsem se dostal až sem a nevzdal se. Chvěl se, ostražitě mě pozoroval připraven vyprázdnit do mě polovinu zásobníku, když to bude nutné.
Chtěl jsem vyslovit její jméno, ale nemohl jsem. Oba dva nás pohltilo ticho. Mířili jsme si do obličeje zbraní a snažili se přemoci naše pochyby a podezíravost. Jeden z nás musel něco říct.
Začala první. „Polož tu pitomou bouchačku!" Ten rozkaz kořenil z toho, že se celý život pohybovala v prostředí, kde bylo zapotřebí dvojité identifikace, aby vám začali věřit. Tam na Zemi. Pracovala tvrdě. Každé její přátelství bylo založeno na smyslu pro čest. Svojí pílí se vypracovala až k misi na Mars. A našla tu tohle.
Ale přežila. A já také. Udržela mě na živu s každým A.S., které po sobě zanechala. A možná představa, že ji následuji, udržela na živu ji. Proč by jinak používala náš soukromý kód? Spojení jen mezi námi dvěma?
Teď ale nebyl dostatek místa pro sentiment, pouze pro naprostou jistotu.
„Jestliže okamžitě neodložíš tu mizernou zbraň, je po tobě."
Ani nápad. Moje paže i raka toho zažily až moc, abych o tom vůbec uvažoval. Mé tělo bylo vycvičeno k okamžitým reakcím. Stejně jako její, jestli to pořád byla ta stará dobrá Arlene. Neodstřelil jsem ji automaticky jenom kvůli tomu, jak často jsem se modlil, aby přežila a také proto, že jsem byl ochoten to risknout a zjistit, zda je nebo není zombií. Ještě žádná z nich se mnou nikdy nemluvila. Celá zamazaná a od krve vypadala až moc mizerně na to, aby z ní byla zombie. Jedině živí mohou vypadat tak děsivě!
„Arlene, tvůj zadek patří mně," odpověděl jsem. „Měl jsem tě na mušce od chvíle, co jsem otevřel ty

zatracený dveře.“
Takhle zombie nemluví. Neškádlí se, ani se neusmívají, když si o chvilku později uvědomí, co se vlastně děje. Vrátila mi ten úsměv a já věděl, že všechno bude v pořádku.
„Ani jsi neměl prst na spoušti, hrdino. Odstřelila bych tě dřív, než bys ji vůbec našel.“ Byla zraněná, rozcuchaná, špinavá, vystrašená, nahá... a naprosto živá.
„Ty žiješ!“ vykřikl jsem. „Ne, vážně?“ vrátila mi.
Pomalu a současně jsme sklonili své zbraně. Usmívali jsme se jeden na druhého.
Prohlížela si mě od hlavy k patě a poznamenala: „Zajímavý módní trend.“ Úplně jsem zapomněl, že jsem nahý. I mé vlastní reflexy mě dokáží ztrapnit, když chtějí. Reflexivně jsem se zakryl.
No, hádám, že to byl další důkaz toho, že jsem ještě pořád člověk. Pochybuji, že zombie jsou cudné.
„Otoč se přece,“ žadonil jsem.
„To tedy ne,“ odvětila a očima bloudila v místech, kde by neměla. „Jsi první ucházející věc, kterou jsem potkala od té doby, co tahle estráda začala.“
Jestliže budeme v tomhle duchu pokračovat, možná se vše vrátí do starých kolejí. Monstra si jednoduše sbalí svých pět švestek a odejdou.
Arlene dokázala pořádně přitvrdit, když chtěla. Rozhodl jsem se, že se obléknu a konečně si všiml mrtvol. Jednu z nich jsem odstrojil. Vztáhla ke mně ruku. „Ne, Flyi. Neoblékej se ještě. Prosím?“
Moje pravá noha byla v půli cesty do boty, která byla příliš malá na to, aby mi padla. Díky univerzálnímu návrhu se však roztáhla a přizpůsobila velikosti mého chodidla. Jedna velikost pro všechny. Arlene zrudla jako karmínová zeď, na kterou jsem narazil. „Ježíši, promiň, Flyi. Jsi můj kamarád. Neměla jsem tě uvést do rozpaků. Můžeš mi to odpustit?“
Oblékl jsem se. Ani to netrvalo dlouho. Teď byla řada na mně, abych obhlédl ji, což jsem provedl s mnohem větším citem než ona. Tam, kde se zastavila, já pokračoval dál. Bože, vypadala vážně dobře. Všechna ta špína a krev skoro vzbuzovaly dojem, že má na sobě nějaký výstřední oblek náctiletých. Její štíhlý pas, tvrdá, pevná stehna, střední prsa a dlouhé paže mě přinutily přemýšlet i o jiných věcech, než je nepopiratelný fakt, že měla tělo ideálního orbitálního pilota. Což byl její nejvyšší cíl, kterého chtěla dosáhnout, až si službou u mariňáků vydělá dost na to, aby si mohla vzít volno, vystudovat a získat pověření. Cestování vesmírem si žádalo občasného zvýšení morálky.
Konečně ji to napadlo. Kolem byla spousta těl v uniformách, která čekala, až je někdo svlékne. Koutkem oka jsem sledoval, jak následuje mého příkladu. Nejlepší na těhle těsných uniformách bylo, jak se přizpůsobily každému záhybu lidského těla. V oblečení vypadala stejně skvěle.
Snažil jsem se vymyslet, co vhodného bych mohl říct. Pak jsem uznale zamručel a mírně ji šťouchnul do ramene. „Teď ti odpouštím,“ řekl jsem s úsměvem. Ten mě brzy přešel. Úplně jsem zapomněl na kulku v rameni. Jak zmizela poslední stopa po adrenalinu, ozvala se nevyhnutelně bolest.
„Panečku, to vypadá zle,“ obhlédla situaci. „Možná tu jsou nějaké lékárničky. Mohl bys stát chvíli rovně, než ti to trochu upravím? Mezitím mi řekni, odkud ses tu k čertu vzal.“
To znělo jako slušný návrh. „Až mi řekneš, co se stalo s tebou, A.S. S tebou a naší rotou. A co si u všech ďasů dělala ve skříni?“
Přinutila mě, abych začal. Shrnul jsem vše, co se stalo od okamžiku, kdy jsem nechal Rona a Rona v jídelně. Prošla si tím samým. Nebylo třeba zacházet do přílišných podrobností, co se zabíjení týče. Šlo by jen o otravné mluvnické cvičení.
Zatímco jsem jí vyprávěl o svých dobrodružstvích a doufal, že ji nenudím, nestáli jsme na jednom místě. S lehkou ozvěnou, kterou vyluzovaly naše boty na studené, kamenné podlaze, jsme pátrali po zdravotnickém materiálu. „Radši bych čelil tuctu zombií než jednomu z těch cizích monster,“ říkal jsem zrovna Arlene, když s trhnutím otvírala dveře skříně.
Jako balíky sena se na nás vyvalily desítky brokovnic... Jako těžké a bolestivé balíky sena. Naštěstí nebyly nabity.
Dlouze jsem se zadíval na tu hromadu zbraní, pak nasadil ten nejpohoršenější výraz a zeptal se Arlene: „To si tu nemůžeš uklidit?“
Obrátila oči v sloup, sebrala jednu z brokovnic a hodila mi ji. Jednu si vzala i pro sebe. Jen nerad jsem odcházel od tak nádherné hromady zbraní. Ale s Arlene jsme měli dohromady pouze čtyři ruce. Ještě

pořád jsme museli najít lékárničku a Arlene měla hlad. V rameni se mi rozlézal palčivý pocit bolesti, takže lékárnička byla první na seznamu.
A pak jsem hodlal dostat svoji průzkumnici z téhle pekelné díry. Poslal bych ji klidně e-mailem, kdyby to byl jediný způsob, jak ji vrátit na Mars. Ne, na Zemi.
„Dívej se pozorně kolem," řekl jsem „a dělej si poznámky."
„Poznámky?" „Až se vrátíme, budeme muset napsat podrobné hlášení. Tuhle atrakci vyhodíme do vzduchu."
Arlene se unaveně pousmála. „Máš nápad, jak to provedeme, sekáči?"
„Nechal jsem u vchodu zaparkované měsíční vozítko. Můžeme se vrátit na leteckou základnu a v lodi zamířit zpět na Mars. Nebo dokonce na Zemi... Měla by to zvládnout."
Arlene se rozhlédla a studovala stavební sloh okolí. Architekta musela najímat Addamsova rodina. Nic tu nevypadalo normálně. Povrch zdí byl drsný, pokřivený, vyvedený v odporné barvě vnitřních orgánů. Lebky, tváře monster a úpadek dominovaly každému místu, na které jsem pohlédl.
Arlene zdvořile zakašlala. „To je výborný plán. Má jen dvě chyby. Za prvé, už nejsme na Phobu, ňoumo."
„Co?" „Jsme na Deimu a nejsou tu žádná vozítka, ani rakety. Všechny lodě jsme před čtyřmi lety použili k tomu, abychom odsud odletěli. Flyi, uvízli jsme tady a ani nevíme, kde to ‚tady je!"
Musel jsem vypadat hloupě, proto pokračovala. „Podívej, Flyi, cožpak si nepamatuješ, jak Deimos zmizel z radarů?"
„Jasně, že ne. O čem to sakra mluvíš?"
„A kruci. Tak to už jsi byl asi ve vazbě, když nám Boyd oznámil, že Deimos zmizel z marťanské oblohy."
Představa, že by měsíc mohl zmizet mě, ani nevím proč, znepokojovala. „Nemělo by se to nějak projevit na gravitaci?" zeptal jsem se.
Zasmála se. „Děláš si srandu? Víš, jak malý Deimos je? Je ještě menší než Phobos."
„To vím." Tyhle kusy skály byly tak malé, že jejich skutečná gravitace byla pouze teoretická, nehledě na cizí gravitační zóny. Ačkoliv jsem si v poslední době zvykl na neuvěřitelné události, malé zrnko skepse přece jenom poškrábalo moji ochotu uvěřit čemukoliv. „Jak víš, že jsme na Deimu?"
„Protože jsem tu byla, Flyi. Dělala jsem tu v kanceláři, zatímco jsem čekala, až se objeví volné místo u lehkých výsadkářů."
„V kanceláři? Ale mariňáci nemají žádnou administrativu, jsou to jen vojáci."
„Půjčili mě námořnictvu. Technicky vzato jsem byla pořád voják, ale jediná zbraň, kterou mě vyzbrojili, byl textový editor."
Musel jsem si to promyslet. To, co naznačovala, bylo zlé. A představa Arlene Sandersové v roli sekretářky byla prostě šokující.
Vzhlédl jsem. Nade mnou bylo střešní okno a tam, kde měl být Mars, nebylo nic. Tam, kde měly být hvězdy, nebylo také nic. Dokonce ani černota vesmíru. Viděl jsem jen šedou mlhu, kterou jsem si nemohl splést s oblaky. Celý ten obrázek byl špatný.
Obdařen schopností odhalovat samozřejmé jsem řekl: „Nejsme na orbitě Marsu, že ne?"
Usmála se a poplácala mě po hlavě. „Gratuluji, Flyi. Získáváš Nobelovu cenu. Vidíš snad nahoře kupoli? Přesto ale dýcháme vzduch. Vím, že jsme na Deimu. Poznávám všechny věci, které H. P. Lovecraft nepředělal."
„Kdo je H. P. Lovecraft?" chtěl jsem vědět. Jestli má s tímhle něco společného, hodlám mu za to jednu ubalit. „Ne, Flyi," uklidňovala mě. „Byl to americký spisovatel z počátku dvacátého století. Posedlý zvrhlými monstry a podzemními labyrinty. Vždy popisoval starodávné hrozby jako činy tajemných sil."
Tajemných sil. To se sem přesně hodilo. „Tajemnými silami to tu jen smrdí."
„Přesně moje slova," souhlasila. „A tohle je Deimos, chlapče. Až na to, že ho tihle parchanti někam odvlekli." „Skvělé. A za druhé?"
Chvíli vypadala zmateně, pak se zamračila. „Nechci ti ublížit, Flyi."
Olízl jsem si rty a cítil, jak se mi stáhl žaludek. Kdykoliv začínala holka touhle větou, vůbec se mi to nelíbilo. „Cože?"
„Vždy jsi cítil k mariňákům větší loajalitu než já, příteli." Ztuhnul jsem. „Co se děje s mariňáky? Dali mi

toho hodně, mladá dámo, pro případ, že bys zapomněla.“
Usmála se a zatřásla hlavou. Arlene nezapomněla na mého otce, chorobného lháře a drobného zlodějíčka, který skončil na pětadvacet let ve vězení za čtvrtý těžký zločin, ze kterého ho usvědčili... Snažil se přejet státního policistu jeho vlastním autem. Zemřel ve Vacaville o dva roky později. Na krvácení do mozku, říkali.
Můj otec byl tím nejmalichernějším, nejpodřadnějším a nejprotivnějším člověkem, kterého jsem kdy poznal. Slovo „čest“ pro něj nic neznamenalo. Nedokázal pochopit, proč jsem se dal k mariňákům. Ani by mu to nedošlo, kdybych mu řekl, že jsem to udělal kvůli němu... Abych se nikdy nestal jím.
Dobrá, přiznávám. Otče, odpusť mi, neboť jsem zhřešil. Mariňáci pro mě byli vším.
„S námořní pěchotou Spojených států se nic neděje, Flyi. Ale zatraceně, je tu něco důležitějšího.“
„Jako třeba co?“
„Jako celá zpropadená lidská rasa!“
Zatrnulo mi. Naštval jsem se. „Pověste lidskou rasu! Je to samé Tommy sem a Tommy tam...“ (Citát z baladické básně Tommy o vojákovi Tommym od R. Kiplinga)
„Necituj mi tady Kiplinga, prosím tě. Tu knížku jsem ti dala já. Flyi, jaký si myslíš, že je hlavní důvod existence námořní pěchoty?“
Nic jsem neříkal. Nelíbilo se mi, kam směřovala. Věděl jsem, co se chystá říct. Ale nedokázal jsem přijít na to, kde se mýlila.
„Tobě jde tolik o čest a povinnosti, Flyi. Cožpak nevíš, co je to ta povinnost? My jsme ti na zdi, hochu. Oni možná neví, že tam jsme. Možná ani neví, že nějaká zeď existuje, nebo jí nepřikládají význam. Ale právě proto tu jsme.“
„Flyi, tady jde o víc, než abychom se odsud dostali živí. Jsme tu sami, jediní, kteří ví o invazi... Jediní, kteří mohou do jejího soukolí vhodit něco velkého a těžkého. A krucinál, já odsud nehodlám odejít, dokud to neudělám!“
Zíral jsem na ni. Chtěl jsem ji chránit, dostat ji pryč. Byl jsem muž, ona moje...
Nesmysl. Byl jsem mariňák. A Arlene také. Pochopil jsem, co myslela tou zdí. Někdo ji musel hlídat. A kdo jiný než my?
Sklopil jsem zrak. Nemohli jsme odsud jen tak zmizet. Ani kdybychom na opuštěném Deimu našli loď. Museli jsme tomu všemu přijít na kloub. A jestli to na Deimu bylo stejné jako na Phobu, pak se obávám, že to znamenalo dostat se až na nejnižší patro stanice. Z nějakého podivného důvodu dávali démoni přednost „spodku“.
Kromě toho, její bod číslo jedna dával také smysl. Ani nevíme, kde to „tady“ je. Deimos byl někam odtažen... Uvízli jsme tu, bez rakety, ani ponětí, kde bychom mohli být... Věděli jsme jedině to, že už nejsme na orbitě kolem Marsu. „Nahoře“ bylo co? Prázdný prostor? Nicota? Jediná cesta ven - pokud existovala - vedla „dolů“. Jedno podlaží stanice za druhým. Až na dno.
Znovu jsem na ni pohlédl. Její oči byly chladné jako ocel, vřelé jako nedotknutelné srdce. „No, nečekej, že se ti budu omlouvat,“ zamumlal jsem.

17.

Zatímco jsme si povídali, narazili jsme na slibně vypadající nepoškozenou bednu. Jediné co stálo mezi námi a ní, bylo jedno z mých oblíbených monster vrhajících ohnivé koule.
Tohle ale ani nedostalo čas na rozehřátí. Arlene si pospíšila a odstřelila ho. Démon šel k zemi, aniž by si stihnut připravit svůj plamenný projektil.
Nápis na bedně sliboval lékárničky a potravinové balíčky. Otevřeli jsme ji a našli po okraj nacpanou spižírnu. Arlene trvala na tom, že se nejdřív ujme role sestřičky a až poté si já vyzkouším, jaké to je být šéfkuchařem. Pečlivě si prohlédla mé rameno. Kulka prolétla skrz. Bod pro mě. Vpíchla mi univerzální protivirový prostředek a antibiotikum a celé rameno mi obvázala. Skřípal jsem přitom zuby a sténal jako velký kluk.

Když dokončila poslední úpravy na obvazu, zhluboka jsem si oddychl. Bože, jak já nesnáším doktory! Bylo to ale předčasné. Zapomněl jsem na své popáleniny.
Arlene však ne. Krém, který mi natřela na popálená místa na čele, tvářích a bradě, mi přinášel více bolesti než injekce v rameni! Bolelo to tolik, že jsem se začal poohlížet po jakékoliv vážnější řezné ráně nebo popálenině, kterou Arlene v boji utržila... Po čemkoliv, co by si žádalo mé ohleduplné pozornosti. A spousty krému... Navzdory tomu jak vypadala, byla až nechutně zdravá.
Teď byla řada na ní, aby mi vyprávěla svůj příběh. „Flyi," začala a hned se odmlčela, aby spolkla vodu z láhve, kterou jsme vyhrabali v bedně. „Už nikdy nechci zažít nic takového, jako byl jejich první útok."
Posadila se zády ke zdi a já si stoupl tak, abych měl dobrý výhled na vše, co by chtělo projít kolem. Musel jsem zjistit, co se stalo Liščí rotě. Okusoval jsem lahodnou, energetickou tyčinku, která v dané chvíli chutnala jako biftek. Věnoval jsem Arlene svoji veškerou pozornost. A také jednu z čokoládových tyčinek.
Situace byla tak zlá, jak jsem si v duchu představoval. Útok je prostě rozložil. Stačilo jim jen vidět zombie. Aby si sáhli až na samé dno, nepotřebovali ani démony vrhající koule ohnivého slizu. Chodící, zírající, slintající a hnijící lidská těla bohatě stačila k tomu, aby zapomněli všechny bojové lekce, které se kdy naučili.
Zešíleli. Pomátli se a zaútočili na zombie. Liščí rota měla silného bojového ducha, to bylo v pořádku, ale její poslední akce postrádala plán, strategii, taktické uvažování a velitelskou strukturu. A když se nechali izolovat, odříznout jeden od druhého, ztratili povědomí o ostatních. Rohatí démoni je dostali jednoho po druhém.
Vlastně jsem jim to ani nemohl zazlívat. Sám jsem reagoval podobně. Popadla mě stejná zuřivost a chuť roztrhat zombie na kousky svýma holýma rukama.
Arlene toho byla ušetřena, protože ji stejná zběsilost nepostihla. Muselo jít o ryze mužskou záležitost. Že by testosteron? Pane Bože, že by ten trpký citrónový zápach opravdu stimuloval testosteron a pumpoval do krve přílišnou dávku adrenalinu?
Možná se ale jen dokázala lépe ovládat. Přerušil jsem ji. „Jsi lepší chlap než já, Arlene."
„Ticho, Flyi, jestli chceš slyšet i zbytek." Ztichl jsem. „Našla jsem skříň a schovala se v ní," pokračovala. „Slyšela jsem, jak se pohybují těsně přede dveřmi. Slyšet je někdy horší než vidět."
Přikývl jsem na souhlas: „Jako tenhle hnusnej démon," řekl jsem a kopl do hnědé kůže stvoření, které poslala zpátky do pekel. „Syčí jako obrovští hadi. Ve tmě tě dokáží vyděsit k smrti."
Zasmála se. „Tomuhle bych démon ani neříkala! Viděla jsem jiné potvory, na které se to hodilo spíš."
„Jo," musel jsem souhlasit při vzpomínce na minotaury. „Myslím, že ti pekelní baroni, před kterými jsi mě varovala lebkou se zkříženými hnáty, vypadali víc jako démoni."
„Ani ti nevím," namítla. „Nikdy jsem je neviděla. To mluvíš o té místnosti s pentagramem?"
„Ty jsi je neviděla?"
„Jen co jsem do té místnosti vkročila, zaslechla jsem jednoho z nich řvát. Myslím, že mě uviděl, ale nečekala jsem na to, abych si ho mohla prohlédnout. Jak vypadali?"
„Dva a půl metru, světle rudá kůže, kopyta a obrovské rohy. Ze zbraní na zápěstích střílí nějaké elektrické blesky." Potřásla hlavou. „Odporné. Ale pro mě jsou démony jiné potvory. Takové obrovské, vypasené, růžové věci s tesáky. Možná bychom jim mohli říkat růžovky."
„A vydává ten tvůj růžový démon takové prasečí zvuky?" To, jak se otřásla, zodpovědělo moji otázku dřív, než přikývla. Měla pravdu, když říkala, že to co slyšíte, je někdy horší než to, co vidíte. Nenaléhal jsem na ni, aby mi vylíčila další podrobnosti. Měl jsem takový skličující pocit, že žádného popisu není třeba. Představoval jsem si, že než tahle noční můra skončí, uvidíme ještě mnohem horší věci. Celý zvěřinec z nejhlubších propastí pekel.
„A co se stalo potom, co jsi mi nechala to varování?" Usmála se, ráda, že mi může vyhovět. „Utíkala jsem jako ďas." Zarazila se, protože i jí samotné se ten výraz nelíbil. S ohledem na to, jak se situace prozatím vyvíjela, nešlo říct, na koho narazíme v příštích okamžicích. „Utíkala jsem," řekla nakonec „a našla tu prasklinu. Zbylo mi právě tolik značkovače, abych ti mohla nechat poslední varování. Chci, abys věděl, Flyi Taggarte, že to, že jsem ztratila tolik času kreslením toho zákazu vstupu, byla ta největší hloupost, kterou jsem za celý den udělala. Zatímco jsem si hrála na informační servis pro veřejnost, jeden

z těch pekelných baronů, jak jim říkáš, se na mě přišel podívat.“
„Máš kuráž,“ skočil jsem jí do řeči a bylo mi jedno, jestli mě zase okřikne. Místo toho ale trvala na tom, abych jí vyprávěl všechny krvavé podrobnosti o tom, jak blízko smrti jsem byl, když jsem čelil těmhle monstrům.
Pak zase pokračovala ona. „Zatímco jsem kreslila na zeď jako o život, prohlížela jsem si tu prasklinu ve zdi a přála si, abych ji nějak dokázala zvětšit.“
„Nemohl jsem se skrz ní protáhnout.“
„Já vím. Cítila jsem se tak bezbranně. Ale co jsem mohla dělat? Nevzala jsem si s sebou žraločí čelisti a i kdyby ano, neměla bych dostatek času, abych tu trhlinu rozšířila. Protáhla jsem se vší silou skrz a přitom tam nechala i pár kousků kůže. Jakmile jsem se dostala ven, zamířila jsem k Bráně.“ Odmlčela se, aby chytila dech.
„Musela jsi být překvapená, když jsi prošla skrz a byla dočista nahá,“ řekl jsem.
Povzdechla si. „Byla jsem překvapená, že jsem ještě pořád na živu. Což jsem ostatně po celou dobu téhle mise. Na druhém konci místnosti na mě čekal uvítací výbor složený výhradně z mrtvých těl. Ještě že mezi nimi nebyly zombie. Zatímco jsem se jimi probírala, začala se do místnosti teleportovat hromada nemrtvých. Bylo jich víc, než bych mohla zvládnout, tak jsem se schovala do té tajné skříně, kterou jsi pak našel. A někdo stiskl nějaký spínač a ty zatracené dveře se zamkly! A pak ses objevil ty a vypadal...“ - snažila se najít ta správná slova - „ne o moc lépe než ty zombie, Flyi.“
„Díky,“ ušklíbl jsem se. Vždycky uměla skládat poklony. Občas jsem ji podezíral z toho, že si ze mě ráda utahuje. Ukázal jsem na hnědou zdechlinu rohaté potvory. „Takže když nechceš, abych tomu říkal démon,“ uvažoval jsem, „co takhle rohatec?“
„A co třeba imp?“ „Imp?“
„Proč ne? Když jsem byla malá, měla jsem knížku pohádek a v ní byli zlí skřítci a tak podobně. Pod obrázkem, který se nejvíc podobal tomuhle stvoření, byl nápis imp. A hrál si s kouzelným ohněm.“
Začínalo nás to bavit. V této chvíli jsme si, co se zábavy týče, moc vybírat nemohli. „Já ti nevím,“ uvažoval jsem. „Jeho hlava mi z nějakého důvodu připomíná starý strašidelný film o rybím člověku, který žil v laguně.“
„Bude to imp,“ stála si za svým, čímž mi připomněla, že i když je drsným mariňákem, je také pořád ženou. Moje matka nevychovala žádného hlupáka. „Je to imp,“ souhlasil jsem.
„Měli bychom pojmenovat i ostatní,“ navrhla, povzbuzena tím, že prosadila svou. „Takže máme zombie, impy, démony nebo také růžovky a pekelné barony. Jak budeme říkat ostatním?“
Zasmál jsem se. „To je jako z Bible, co?“
Nepřítomně se na mě zadívala. Ne všem se dostalo možnosti získat náboženské vzdělání. „Každopádně to je skvělý nápad, Arlene. Jestli někdy najdeme funkční rádio, budeme muset svoje poznatky někomu nahlásit. A klidně si přitom můžeme zahrát na Adama a Evu a všechny ty potvory pojmenovat.“
Uvolnila se, jistá, že si z ní nedělám legraci. Tak jsem pokračoval. „Jeden z těhle impů mi říkal,“ začal jsem, ale Arlene mě zarazila.
„Říkal?“ Takhle překvapenou jsem ji ještě neviděl. Nedalo se říct, že bychom na Phobu zažili oba dva přesně to samé.
„Snažil se mě přesvědčit, abych se vzdal. Sliboval mi, že když to udělám, tak mě nepředělají... Nezombifikují. Ale byl to odporný lhář. Ani trochu jsem mu to nevěřil. Zvlášť proto, že měl na kahánku a já na něj navíc mířil brokovnicí.“
To, jak se smála, rozesmálo i mě. Když jsem ji našel, všechno se změnilo. Chtěl jsem žít i bojovat zároveň. Podat hlášení na Mars nebo na Zemi. Konat svoji povinnost a zachránit homo sapiens, domácí tým.
„Jsou to všechna monstra, na která jsme prozatím narazili?“ zeptala se.
„Ne,“ připustil jsem. „Pobíhá tu něco částečně neviditelného. Říkal jsem jim duchové-zabijáci.“
„Přízraky,“ opravila mě pohotově. Jestli se odsud dostaneme živí, doporučím Arlene na post šéfredaktora náboženského časopisu. To by bylo spravedlivé. „Ještě jsem na ně nenarazila,“ dodala.
„A také jsem potkal nějaké létající lebky. Jak budeme říkat těm?“
„Létající lebky.“

„Přesně tak. A jak jim budeme říkat?“
„Létající lebky, ty moulo! Musíš je přece pojmenovat podle toho, jak vypadají.“
Zjistil jsem, že také nenarazila na žádnou z těch tajemných modrých sfér. Prozatím jedinou dobrou věc, která sem Bránou přišla. Měl jsem takový pocit, že než tohle skončí, budeme muset ještě pár názvů vymyslet.
A teď zpátky do práce. Přestávka na oběd skončila. Byl to jen krátký oddech. Museli jsme se pořádně prospat. Bylo třeba najít bezpečné místo, kde bychom se mohli střídat ve spaní a hlídání. A také jsme potřebovali skutečné jídlo.
„Něco se mi na tomhle místě nezdá,“ řekla. Cosi na Deimu bylo strašidelnější než na Phobu. Bylo tu chladněji, ale o to nešlo. Páchlo to tu téměř stejně, ale vzduch měl trošku jinačí příchuť. Možná jsme byli blíž k zdroji toho trpkého citrónového zápachu, který obklopoval zombie. Ať už to bylo cokoliv, celé okolí prostupovala nasládlá vůně. Něco tu zvolna hnilo.
„Už se na to nemůžu ani dívat,“ odpověděl jsem jí. Ať už na druhém marťanském měsíci vládl kdokoliv, vzhled prostor musel navrhovat naprostý šílenec. Lebky mi pomalu začínaly lézt na nervy. Byly úplně všude. Každá jinak velká a jinak tvarovaná. Pokaždé ďábelštější než normální lidská lebka.
Během průzkumu okolí jsme si nejvíce všímali červené barvy, která přecházela do odstínu barvy syrového bifteku. Slabý hlásek v mé hlavě chtěl vědět, proč není jasnější. Červená je teplá barva. A v pekle má být teplo.
Podlaha zvlhla nenáviděným slizem, který naštěstí ještě nebyl natolik hluboký, abychom se jím museli namáhavě brodit. Uvažoval jsem, jestli s Arlene neprozkoumáváme tlusté střevo něčeho tak obrovského, že budu muset vynaložit veškerou sílu, abych mu dokázal rozpárat vnitřnosti.
Zdálo se, že čím hlouběji do pekla jsme pronikali, tím blíž k jeho životní síle jsme byli. K čertu s tím. Příjemnější bylo pohlížet na marťanské měsíce jako na zpustošené skály vystavené mrazivému vesmíru.
„Špatné zprávy,“ řekla Arlene a ukázala na teleportační plošinu na konci chodby. Neměli jsme na výběr. Buď ji použijeme, nebo se vrátíme zpátky. Kromě běžných map jsem si teď přál, abych měl při ruce plánek, který by mi ukazoval, kam všechny tyhle teleporty vedou. Kolik dní ještě zbývá do Štědrého dne?
„Někdo to bude muset udělat, Arlene.“ „Udělat co?“
„Prozkoumat tenhle teleport.“
Položila mi ruku na rameno. „To je od vás milé, desátníku, že se sám nabízíte. Hodnost má přednost před krásou.“
„Nejdřív pán, potom pes. Měl jsem v úmyslu vás tím pověřit, svobodníku!“ Rozhlédl jsem se kolem. „Tohle zařízení má jinou strukturu než na Phobu.“
Ohlédl jsem se zpět a pozoroval prázdnotu, kterou jsme prošli, abychom se dostali až sem. Měl jsem pocit, že se zdi všelijak svíjely a kroutily, když jsem se na ně zrovna nedíval.
„Další slepá ulička. Nechtěl bych spadnout do ohně, zrovna když se mi to na pánvi začíná tolik líbit. Ale jsme předvojem lidské rasy, nebo ne?“ Znělo to sarkasticky, ale to jsem nechtěl. „Musíme zjistit, co se stalo a spojit se s někým ve vedení.“
Kdykoliv se Arlene usmála, byl její úsměv vřelejší a milejší než za starých časů. Válka dokáže v některých lidech probudit i něco hezkého. Nevěděl jsem, jestli i ve mně, ale u Arlene jsem si tím byl jistý.
„Kromě toho,“ zamyslela se, „nejlepší obranou je útok. Jsem hned za tebou.“ Nikdo lepší by mi záda krýt nemohl. „Dej mi třicet vteřin.“ Doufal jsem, že to nebudou má poslední slova.
Pocit z průchodu teleportem, teď když jsem na něj byl připraven, byl podobný tomu při průchodu Bránou. Jen byl rychlejší a méně dezorientující. Oblečení mi zůstalo a ani zbraně nezmizely. Byl jsem připraven zabezpečit předmostí.
Vystoupil jsem na plošině, která byla prakticky totožná s tou, na niž jsem vstupoval. Měl jsem okamžitě seskočit, ale upoutal mě zvuk těžkých beranidel, která se přibližovala. Pane Bože, došlo mi, to jsou kroky!

18.

Najednou jsem si uvědomil, kde že to vlastně stojím. V poslední chvíli jsem seskočil z plošiny. Arlene naštěstí napočítala celých třicet vteřin.
„V pořádku?“ zeptala se, jakmile se vynořila z teleporlu.
„Ne,“ odpověděl jsem. „Poslechni si tohle.“ Lehce jako kočka seskočila vedle mě. Bušení bylo stále stejně temné. „Vystrč hlavu za roh,“ navrhla mi. „Myslím, že přesně vím, co dělá ten rámus.“
Pomalu a opatrně jsme se přibližovali k rohu. Arlene mi naznačila, že se podívá jako první. S dámou se nehádám. Když se otočila zpět, měla ve tváři vážný výraz. „Zajímalo tě, čemu říkám démon,“ pronesla klidně. „Tak se dobře podívej.“
Vyhlédl jsem. Jak by řekl kanón Goforth, nemluvila do větru.
Na vrcholu dvoupodlažní plošiny, která mohla kdykoliv sjet na zem, pobíhala celá tlupa démonů. Jedna z „růžovek“ začala vydávat ty prasečí zvuky, které mi byly tolik odporné. Když jsem však začal podrobněji zkoumat jejich anatomické detaily, usoudil jsem, že by Liga na ochranu vepřů před hanobením s mým popisem nesouhlasila.
Tahle monstra představovala tu největší horu svalstva z celého zvěřince. Každé z nich měřilo téměř dva metry a mělo tlamu dost velkou na to, aby s ní dokázalo spolknout celý Cleveland. Ano, tohle byli démoni. V tom měla Arlene naprostou pravdu. Dokud se chodbami budou potloukat tihle hoši, nic jiného si jejich jméno nezaslouží.
Měli tmavě růžovou pokožku a díky tomu pro ně nebylo vhodnější přezdívky.
Zatím si nás nevšimli, ale vypadalo to, že dokud se s nimi nevypořádáme, nikam se nedostaneme. Nebyly tu žádné jiné dveře. Nakonec budeme muset plošinu přivolat a vyjet s ní nahoru.
Démoni podupávali na krátkých, podsaditých nohách a vypadali jako oholené gorily s rohy a tlamou plnou ostrých zubů. „Střílí něco?“ zeptal jsem se Arlene.
„Jak to myslíš?“
„Ohnivé koule, blesky, něco takového?“
„Ne, nic po tobě nehází.“ Všimla si, jak se mi ulevilo. „Nenech se tím ale oklamat,“ varovala mě. „Jestliže se k nim dostaneš moc blízko, je po tobě.“
„Můžeme je odstřelit odsud zezdola?“ zeptal jsem se. „Spíš ne. Potřebuješ pořádnou ráži jako třeba brokovnici, tak na tři metry. Viděla jsem útočit impa na jednoho z démonů. Zasáhl růžovku třemi ohnivými koulemi přímo do tváře, přesto ho démon nakonec celého spolkl! Vyplivl jen zakrvácené rohy.“
Poznámka. Impové a démoni se nemají v lásce. Stejně jako impové a zombie.
„Flyi, jestli se chceme dostat dál, musíme tu plošinu snížit. S tím co máme, není jiný způsob, jak je zabít.
Všiml jsem si, že se opírám o něco těžkého a kovového. Byl to další přepínač ve tvaru lebky, který žadonil, abych ho sepnul. Už jsem se po něm natahoval, ale Arlene mě udeřila brokovnicí přes hřbet ruky. To bolelo.
„Ani nevíš, co to udělá,“ protestovala.
„Nemůžu si pomoct... Jsem zrozen k tahání za páky.“ Přehodil jsem jazyk lebky. S hlasitým zasténáním klesla plošina k zemi. Démoni z ní bez váhání seběhli. Čenichali svými prasečími rypáky a očividně nás ucítili, protože si to namířili přímo k nám.
Zatímco se blížili, ustoupili jsme zpátky za roh. Zdálo se, že démoni neumí běhat. Dokázali však svižně kráčet. Dusot jejich nohou nám duněl v hlavách.
Arlene i já jsme měli brokovnice a vážné problémy s postojem k démonům. Jejich otevřené tlamy pro mě byly neodolatelným cílem. První z nich spolkl můj střelný prach a temeno jeho hlavy puklo jako vodní meloun. Střelba na krátkou vzdálenost má vždy něco do sebe. Arlene vyřídila toho svého znamenitě umístěnou střelou do hrudi.
Jestliže jsme se chovali jako tým stojící zády ke zdi, růžovky umíraly jako jednotlivci. Po dvou vedle sebe si chodily pro smrt. Mrtvoly se vršily jedna na druhou a my měli dostatek času dobíjet a jejich hromadu zvětšovat.
Aby nás monstra potěšila ještě víc, přestala vydávat své odporné prasečí zvuky. Měla plné ruce práce při vyluzování smrtelného chropotu, kterým přiznávala svou porážku. Má krvavá práce mě začínala bavit.

„Je to jako střílet ovce," křikl jsem na Arlene. „Jen se moc nevytahuj!"
Měla pravdu. Arogance není nejlepší vlastnost.
Řady nepřátel se pomalu tenčily. Už jsme dokázali spočítat, kolik jich ještě zbývá. Démoni pomalu docházeli... Stejně jako náboje do brokovnice.
„Nepodceňuj je," varovala mě Arlene. Neměl jsem v úmyslu podceňovat především její zkušenosti.
„Dokud je dokážeš udržet v bezpečné vzdálenosti, je vše v pořádku. Ale viděla jsem, jak démon utrhl jednomu klukovi celou ruku a pak mu ukousl hlavu. Tolik se snažil, aby se z něj nestala zombie, až skončil jako žrádlo pro démona."
Všechno dobré musí jednou skončit. Dokonce i v ráji jakým je Deimos. Nechybělo mnoho a jediná kulka ukončila kariéru mé maličkostí. Někdo po mně střílel.
„Dávej bacha!" křikl jsem na Arlene, ale ta už byla v pohotovosti a krčila se za zdí vytvořenou z těl démonů.
Během toho co jsem ztrácel cenné vteřinky snahou schovat se před tím parchantem, který si hrál na odstřelovače, na mě jako splašený buldozer zaútočil poslední démon. Otočil jsem se a zjistil, že zírám do metr širokého chřtánu bestie.
Do této chvíle jsem si myslel, že vím, co to je zápach. Ale tomuhle by se mohla rovnat snad jen jímka o rozloze čtverečního kilometru. Ten puch byl tak odporný, že mohl sám o sobě sloužit jako zbraň. Do očí mi vyhrkly slzy, sotva jsem viděl.
Arlene něco křičela, ale nerozuměl jsem jí. Měla dost svých vlastních problémů. Odstřelovač byl pořád při chuti. Jedna z kulek určených nepochybně pro Arlene nebo pro mě se zastavila o záda démona. Reagoval stejně jako jakýkoliv člověk, kterého štípne komár. Zatímco se snažil poškrábat si záda - a já uvažoval, jestli to dokáže, aniž by si nerozdrápal tělo až na žebra - vrátil jsem do hry svoji brokovnici. Cíl udělal krok kupředu a doslova spolkl hlaveň mé zbraně. Stiskl jsem spoušť.
Oči se mi zalily odporně páchnoucí krví démona. To se zrovna nehodí, když se snažíte uhýbat vytrvalému ostrostřelci. Alespoň jsem slyšel, jak Arlene křičí: „To je poslední!" Svoje sdělení zakončila ránou z brokovnice. Určitě mluvila o démonech. Pořád jsem totiž slyšel, jak mi nad hlavou sviští kulky. Bylo ale uklidňující vědět, že moji jemnou pokožku nepokouše žádná růžová tlama.
Arlene se ke mně připlazila a začala mi vytírat krev z očí. To bych zvládl i sám. Akorát jsem se na to ještě nedostal. „Jdi dál," rozkázal jsem jí, „nedělej z nás jediný cíl!"
S mými bohatými bojovými zkušenostmi se nehádala. Zatímco jsem si z očí vytíral poslední stopy krve a začínal znovu vidět, odkulila se beze slova pryč. Ať už na nás střílel kdokoliv, na okamžik se odmlčel. Zřejmě jen proto, aby mohl dobít. Byl jsem si jistý, že to nebude trvat dlouho. Stál na vyvýšeném místě za plošinou. Museli jsme okamžitě změnit situaci v náš prospěch.
„Plošina!" vykřikl jsem a vyrazil směrem k připravenému výtahu. Měl svůj vlastní přepínač, který jsem sepnul. Výtah začal stoupat a Arlene si konečně uvědomila, co se děje. Rozeběhla se a skočila. Jen tak tak se stačila zachytit za okraj výtahu. Pomohl jsem jí nahoru. Dřepli jsme si zády k sobě a užívali si krátkou jízdu.
Na horním patře jsme obešli roh a ocitli se tváří v, no, tomu se vlastně ani nedá říkat tvář. Narazili jsme prostě na dalšího démona. Nevím, co si o tom myslela Arlene, ale mně byla celá situace k smíchu. Zrovna jsme je všechny vyřídili a už zase byli zpátky. Stáli jsme tak blízko od sebe, že když démon zaútočil, upadl jsem na zadek. Z brokovnice vyšel výstřel, který mu prolétl mezi nohama. To démona natolik překvapilo, že Arlene měla dostatek času ho dorazit. Jedinou ránou zepředu s ním navěky skoncovala.
Konečně jsme se mohli vrátit k původní snaze zjistit, kdo po nás střílel.
Za plošinou jsme spatřili dvoje dveře. Vyměnili jsme si pohledy a přiblížili se k nim. Jedny měly modré rámování a druhé červené. Samozřejmě, oboje byly zamčené. Chyběly mi moje rakety.
Vytáhl jsem z kapsy modrou vstupní kartu a vložil ji do příslušného otvoru, kde se jí ujala magnetická čtečka. Dveře se hladce a s krátkým zasyčením hydrauliky otevřely. Na druhé straně čekal teleport. Deimos pro ně měl slabost, to bylo jednou jisté.
„Dáma nebo tygr (Povídka The Lady or The Tiger? od Franka Stocktona. V ní měl odsouzený na výběr ze dvou dveří, za jedněmi čekal tygr, který ho okamžitě roztrhal, za druhými dáma, kterou si musel vzít)?"

zeptala se Arlene.
„COŽE?“
„Takový příběh, který jsem kdysi četla. Máme tu červené dveře a teleport. Kudy dál?“
„Jo, škoda, že nemáme červený klíč.“
„K čertu, Flyi, vždyť se stačí jenom zeptat!“ Vytáhla vstupní kartu a podala mi ji. Arlene si při práci ráda hrála. „Našla jsem ji v té tajné místnosti, zatímco jsem čekala, až mě přijdeš zachránit,“ mrkla na mě.
„Beru dámu,“ řekl jsem a pomalu vsouval červenou kartu do otvoru.
Mariňácký výcvik se občas hodí. Na druhé straně dveří jsem něco slyšel a stejně tak i Arlene. Rychle jsem protáhl kartu skrz a s připravenou brokovnicí uskočil do strany. Arlene zaujala místo na druhé straně dveří.
V okamžiku, kdy se dveře otevřely dokořán, vypálila z brokovnice a zabila zombii na druhé straně. Zombie držela v ruce naprosto stejnou zbraň jako my. Ta po nás předtím nestřílela. Její kolega vedle měl pěchotní pušku. Zastřelil jsem ho. Postupovali jsme zády k sobě. Každý z nás si hlídal svých 270 stupňů, dokud jsme celou místnost neprozkoumali.
Vlastně to nebyla ani tak místnost, jako spíš skříňová komora. Žádné další zombie v ní už nebyly. Starosti mi ale dělalo něco jiného. Jestliže po nás střílela ta s puškou a pak se schovala sem dovnitř, nejednalo se o nic menšího než o léčku. Ale zombie přece nemyslí! Léčka poukazovala na taktické uvažování... Uvažování!
Zatím jsem neměl příležitost svěřit se Arlene se svými podezřeními. O tom, že celou invazi řídí nějaká vyšší inteligence, která používá zástupů tupých nepřátel proti hrstce lidských přeživších, aby zjistila, kde leží naše meze.
Pravděpodobně neměla právě teď náladu na klidnou, plodnou diskuzi. Nato byla až moc od krve. A já konečně také.
Byla řada na dámě, aby našla nějaký přepínač. Místnost zaplavovalo čisté, bílé světlo. Objevili jsme komnatu s pokladem. Zdravotnickým materiálem, další porcí přídělů a náboji, spoustou nábojů. Nejlepší ze všeho ovšem byla malá, příruční obrazovka.
„Flyi, víš, co to je?“ vykřikla Arlene rozrušeně. Nechal jsem ji, ať mi to poví. „To je počítačová mapa celého podlaží!“
Zdravotnický materiál mi umožnil oplatit Arlene „laskavost“, kterou mi prokázala. Za to mohla vděčit našemu odstřelovači. Žádná z kulek nezůstala trčet uvnitř jejího těla, jedna ji však poškrábala rameno. A z poslední bitvy si odnesla i další řezné rány a pohmožděniny.
„Teď tě budu léčit já,“ řekl jsem.
Pokukovala po samoohřívacích konzervách s jídlem a plechovkách s kávou a s přivřenýma očima se mě snažila odhadnout. „Byla bych raději, kdybys zase dělal kuchaře.“
„Šéfkuchaře,“opravil jsem ji. "
„A je v tom vůbec rozdíl?“ „Mezi kuchařem a šéfkuchařem?“
„Ne, mezi doktorem a kuchařem!“ „Vyhrál jsi. Nakrm mě, Flyi.“
Kousl jsem se do jazyku. „Nejdřív tě ošetřím.“ Nehádala se, ale zatímco jsem pečoval o její zranění, nepřestala pracovat na počítačové mapě. Našel jsem tubu stejného krému, který předtím používala ona. Ale nedělala žádné obličeje. Vstříkl jsem jí protivirový prostředek, ani neucukla. Vážně byla lepší chlap než já.
Zatím jsme se ve všem shodli. Dokud jsem nezačal naléhat, abychom se prospali. „To si snad děláš srandu, Flyi. Nehodlám zavřít oči a usnout mezi hnijícími těly zombií!“
„Můžeme je vzít a vyhodit před dveře.“
„Jasně, skvělé. To je jako roztroubit do světa, že jsme tady uvnitř.“
„Tak fajn. Hodím je do nejbližšího teleportu.“
„Oba je tam hodíme.“ Co se dá dělat. Už zase si prosadila svou.
Zabralo nám to celých dvacet minut. Nakonec jsme se s nimi ani netáhli k teleportu. Pohodili jsme je mezi těla démonů. Ať si návštěvníci pomyslí, že se pobili navzájem.
Poté jsme se oddali našemu prvnímu společnému a skutečnému jídlu. Předchozí přesnídávka nás udržela pouze na nohou. Ve srovnání s ní, byla tohle nefalšovaná hostina.

Trval jsem na tom, aby se prospala první. Byla v akci déle než já. Zatímco se o mě ještě pořád starali Ronové, ona už riskovala a bojovala až po krk ve vnitřnostech démonů. První půjde spát ona, ať chce nebo ne.
Ukázalo se, že ji stačilo přesvědčit, aby složila hlavu na zem „jen na chviličku“. Nechal jsem ji spát čtyři hodiny. Když přišla řada na mě, zhasl jsem jako svíčka v průvanu. Vzbudila mě jemným dotykem na rameni a s kouzelným výrazem ve tváři. Oba dva jsme byli příliš vyčerpáni, aby nás ve spánku strašily noční můry. Zažívali jsme je při vědomí.
Hrozně nerad jsem tu místnost opouštěl. Cítil jsem se stejně, jako když jsem odcházel z ošetřovny v phoboských laboratořích. Ne, jinak. Tahle místnost byla ještě lepší. Trávil jsem čas s ženou, jejíž přežití změnilo můj názor na celý zavšivený vesmír.
Setřásl jsem ze sebe poslední známky rozespalosti a přehodil si pěchotní pušku přes rameno. Společně jsme se vrátili do místnosti za modrými dveřmi a znovu stáli před teleportem. „Stejný postup jako posledně?“ zeptal jsem se.
„Nee. Pojďme společně.“ „Proč ne?“
„Tak do toho.“
Objevili jsme se v místnosti bez dveří a oken, zato s jedním z Arleniných velkých, růžových démonů.
„Můj,“ vykřikl jsem a vypálil dřív, než mohla Arlene něco namítnout.
„Mám takový pocit, že to nebyl poslední,“ řekla.
Ti růžoví parchanti se mi skoro začínali líbit. To, že neměli nic, čím by po mně mohli střílet, je na mém seznamu řadilo k nejoblíbenějším. Samozřejmě, to jsem je neviděl sežrat mi mého kamaráda, jako se to stalo Arlene.
Byl jsem při chuti a lačnil po dalším mrtvém démonovi. Arlene jsem nechal kus za sebou.
Flyi, Flyi. Taková arogance! Víš přece dobře, že pýcha předchází pád.
Prošel jsem kolem jednoho z těch zrádných rohů, tak běžných na Phobu i Deimu, a rázem si připadal jako v pohádce Čaroděj ze země Oz. Co jiného by vás napadlo při pohledu na obrovskou, létající hlavu?

19.

Tahle hlava nebyla dost hezká na to, aby z ní mohla být filmová hvězda. Její groteskní kůže se skládala z milionu svíjejících se, vzájemně propletených, krvavě rudých červů, potažených po obrovském, nafouknutém balonu. Na okamžik jsem pomyslel na vznášející se modrou sféru.
Zíral jsem do jediného rudého oka téhle létající dýně s obrovskou dírou místo úst. Pochyboval jsem, že bych se s její pomocí mohl zase cítit jako znovuzrozený. Spíš jako dočista mrtvý.
Uskočil jsem do strany, protože dýně vyplivla ze své obrovské tlamy kouli blesků, která mi popálila kůži na hlavě a připálila vlasy. Až tak těsně mě minula. Při nárazu do zdi vybuchla v milionu drobných výbojů modré mihotající se elektrické energie, která postavila do pozoru všechny chlupy na mém těle.
„Pane Bože!“ vykřikl jsem. „Další věc, co něco střílí!“ Rozeběhl jsem se zpět směrem k Arlene a řval: „Běž, běž, běž!“ Stále ještě překvapen a s čerstvým pocitem bolesti jsem nedokázal přijít na nic jiného. Ale létající hlava Arlene neviděla, díky čemuž byla ve výhodě. Červená koule prolétla kolem rohu a Arlene ji zezadu nechala ochutnat něco ze svého umění.
Hlava si mě přestala okamžitě všímat, zařvala bolestí a začala se pomalu otáčet směrem k Arlene. Než se jí to podařilo, stačil jsem se vzpamatovat i já.
Zasáhl jsem létající dýni ze své pozice. Zatímco se otáčela zpátky na mě, Arlene udělala úkrok stranou a opět vystřelila.
Oba dva jsme věděli, co teď máme dělat. Instinktivně jsme se uchýlili k standardní taktice lehkých výsadkářů. Přemístit, vystřelit, znovu přemístit, znovu vystřelit. Kouli zasypala sprška úderů. Ať už ji při životě drželo cokoliv, ještě ji to neopustilo. Ani my nepřestali střílet.
Skonala tou nejodpornější smrtí, jakou jsem zatím viděl monstrum umírat. V jednu chvíli se koule řítila proti nám a vzápětí se proměnila v déšť lepkavé, modré hmoty, která páchla jako připálený dýňový

koláč. Na zem dopadla se zvukem, který vydá přezrálá dýně při pádu z desátého patra. Vážně jsem začal uvažovat o tom, že se vzdám oběda, za jehož získání jsem tolik bojoval.
„Hurá!“ jásala nadšeně Arlene. „Drtíme tu dýně a děláme z nich malé hnijící a zapáchající zbytky! Co to k čertu bylo?“
„No, na to jsem se tě chtěl také zeptat.“
Nemohl jsem odtrhnout oči od jejích odporných, splasklých pozůstatků. Měli jsme očekávat zbrusu nové potvory, ale tenhle poletující míč na plážový volejbal byl tak nepřirozený. Znamenalo to, že se tu může stát cokoliv.
To mě k smrti děsilo. Bylo dost možné, že bychom jednou mohli narazit na něco nezničitelného nebo nesmrtelného.
„Jak chceš říkat tomuhle?“ zeptala se Arlene.
Úplně jsem zapomněl na naši malou hru. Byla to dobrá otázka, ale já měl právě teď v hlavě prázdno.
„Říkej tomu dýně,“ navrhl jsem nakonec.
Arlene se na to netvářila zrovna nadšeně. Pokrčila nos, jako by přičichla k řádně uzrálému sýru. „Neměla jsem na mysli nějaké obyčejné jméno, Flyi. Potřebujeme něco... strašidelnějšího.“
„No dobře, tak si to pojmenuj sama.“
„Nic takového, Flyi. První, kdo uvidí novou příšeru, ji musí pojmenovat. Tak zní pravidlo.“
Už jsem se chtěl zeptat, proč musí pravidla vymýšlet zrovna ona, ale včas jsem tu otázku spolkl. Jistěže vytvářela pravidla, vždyť je to žena.
„Tak to bude dýně, Arlene.“ Dupl jsem si. Možná budu mít štěstí a moje jméno se jí nebude líbit natolik, že své pravidlo přehodnotí.
Zabezpečili jsme chodbu. Žádné další monstrum jsme v ní už nepotkali. Místo toho jsme se setkali s nechutným, radioaktivním bahnem. Co jsme dohlédli, nezdálo se, že by mělo být hluboké. Před námi se rozléhal menší oceán téhle břečky, na jehož druhém konci trpělivě čekal východ.
„Nejlepší způsob jak se dostat skrz tohle mělké svinstvo je klusem,“ řekla. „Sice ti to pořád bude užírat boty, ale dostaneš se dál.“
„Rozhodně lepší než jím plavat,“ souhlasil jsem. „Nemluv nesmysly. To by tě zabilo.“
Udělal jsem si v duchu malou poznámku, abych se Arlene pochlubil svým plaveckým výkonem.
Obhlédl jsem bezprostřední okolí, zda se v něm nenachází několik životadárných modrých sfér, ale byli jsme v zeleném moři sami. „A co říká tvoje počítačová mapa?“
Arlene přiblížila místnost, ve které jsme se právě nacházeli. Všimli jsme si několika přepínačů a teleportu. Sepnuli jsme první z přepínačů a před námi se vynořily schody jako ploutev žraloka z poklidného moře. Poté, co jsme našli další spínač, jsme se ocitli u teleportu. „Teď je řada na mně, abych šla první,“ prohlásila. Věděl jsem, že se nemá cenu hádat. „Budu počítat do třiceti.“
Její postava mi zmizela z očí. Začal jsem počítat. „...dvacet osm, dvacet devět, třicet“
Se zbraní v pohotovosti jsem se vydal za Arlene. Připraven téměř na vše, snad kromě toho, co jsem skutečně uviděl. Polici plnou nablýskaných, zbrusu nových, nepoškozených rádií! „Banka otvírá,“ usmívala se Arlene.
„Myslím, že tuhle místnost přehlédli,“ pronesl jsem radostně, zatímco jsem pozoroval okolí, jestli na nás nikdo nečíhá. Nebylo tu kde se ukrýt a podle všeho to vypadalo, že jsme sami. Rozhodně jsem ale nepřestal být ostražitý. Neviditelní duchové byli dostatečným důvodem k tomu, abych se nespoléhal pouze na své oči.
Arlene zapnula jedno z rádií. Když zabzučelo a naskočilo, zavýskla si radostí. Avšak bez ohledu na to, jakou frekvenci zadala, jsme neslyšeli nic jiného než hukot oceánu.
Arlene si dala záležet. Pečlivě prošla celé rozpětí po pěti megahertzích a když to nevyšlo, vyzkoušela ten samý postup i s dalšími rádii. Výsledky byly stále stejné.
„Flyi, to nedává smysl,“ řekla konečně.
„Nemohli by nějak blokovat signál?“ zeptal jsem se. „Tyhle antény trčí půl kilometru nad povrch Deimu! Ať už signál ruší cokoliv, musí to obklopovat celý měsíc.“
Nejvyšší čas se zamyslet. Dokonce jsem začal přecházet sem a tam. „Arlene,“ spustil jsem nakonec, „všechna rádia, na která jsem narazil na Phobu, byla zničená.“ „Nápodobně.“

„No a tohle je životně důležitá komunikační místnost, kterou nemohli přehlédnout ani náhodou...“
„To ale mluvíš o inteligentním nepříteli,“ namítla. „Musí být, Arlene! Phobos a Deimos jsou součástí jedné a té samé invaze. Proč nechávat tuhle místnost nedotčenou, ale ne už tak ty na Phobu?“
„Flyi, Deimos byl opuštěn před čtyřmi lety. Byla jsem tu, když mariňáci všechno vzali a odešli. Škrty v rozpočtu, snižování stavů a nedostatek taktické představivosti nás poslali domů.“
Přikývl jsem a posadil se na podlahu zády ke zdi tak, abych měl volný výhled na dveře. „Velká chyba,“ zamračil jsem se.
Pokračovala nezadržitelně dál. „Co když sem cizinci vnikli už tehdy? Nebo třeba před několika týdny, měsíci nebo ještě dříve. Mohli se v klidu roztáhnout po celém komplexu... a pak by neměli důvod ničit rádia na Deimu, který je plně v jejich moci.“
Poslouchali jsme, jak rádio prochází kmitočtové pásmo. „Tak proč se teď nemůžeme s nikým spojit, Arlene?“ Když se najednou stane dost šílených věcí, dokáže představivost bez potíží ulétnout jako ta zpropadená dýně. Nevím, jestli jsem se jí nechal inspirovat nebo ne, ale položil jsem otázku za všechny peníze. „Co když už Deimos není na orbitě Marsu?“
Tolik jsem si zvykl na to, jak mě pozoruje zpod přivřených očních víček, že když na mě začala zírat s očima dokořán, připadala mi jako naprosto cizí člověk. „To mě nikdy nenapadlo,“ řekla. „Ale vysvětlovalo by to, proč Deimos zmizel z obrazovek. Předpokládala jsem, že byl nějakým způsobem zničen.“
Jelikož jsem s tím začal, nemohl jsem si nepřisadit. „Říkala jsi, že Deimos je tak malý, že jsou jeho gravitační účinky zanedbatelné. Je to spíš obrovská vesmírná loď než planeta.“
Zírali jsme jeden na druhého. Inspirace může být chytlavá. „Ale jak bys dokázal odtáhnout naráz celý měsíc,“ dumala, „i když třeba jen tak malý jako Deimos?“
Netrávil jsem veškerý čas na střelnici a v posilovně. Občas jsem si i něco přečetl. „Tím, že ho přeneseš do jiné dimenze?“
Usmála se. „Flyi, viděl jsi moc sci-fi filmů.“
„Já ti nevím, A.S., ale zvláštní efekty mě po tomhle už nikdy nebudou schopné tak snadno ohromit.“
„Proč si myslíš, že ještě někdy uvidíme nějaký film?“ Nikdo z nás chvíli nepromluvil. Pak Arlene pokračovala.
„Dobře, takže předpokládejme, že přeměnili Deimos na obrovskou vesmírnou loď,“ řekla. „Kam by s námi letěli? Zpátky na svůj domovský svět?“
„Aby z nás udělali výzkumné vzorky?“ zeptal jsem se hořce a ta myšlenka se mi ani trochu nelíbila. „Ať už míříme kamkoliv, mám z toho hodně divný pocit.“
„Jakýkoliv cíl pro nás zřejmě nebude přijatelný,“ souhlasila.
„Klidně bychom mohli být v nějaké umělé červí díře na cestě do pekla.“
„Jako by už tohle samo o sobě nebylo peklo! Kromě toho, nejsem nábožensky založená, Flyi. Nechodila jsem do církevní školy.“
Moje mysl vykouzlila obrázky z našeho starého kostelíku. Sestra Lucrezia, která nám vykládala Dantovo Peklo, se chovala, jako by se právě vrátila ze speciálního poznávacího zájezdu po všemožných oblastech pekla a nemohla se dočkat toho, až se s námi podělí o své špatné zprávy pro moderního člověka.
Jednoho červencového víkendu na letním táboře jsem ji spatřil v bohatém rouchu, jak stojí v loďce a odstrkuje se z přístaviště dlouhým veslem. Tehdy jsem si myslel, že sleduji vizi Chárona převážejícího zatracené duše přes řeku Styx. Pochybuji, že by kterékoliv z místních monster dokázalo odvést její práci lépe.
Už jsem byl z poloviny přesvědčen, že mám našlápnuto na cestu do míst věčného zatracení. Ale myšlenka, že by se mnou šla i Arlene, mě dohánělа k šílenství vztekem. Nehodlal jsem dovolit jedinému páchnoucímu pařátu dotknout se její ušlechtilé duše.
Arlene vstala od nepotřebných rádií. „Snažila jsem se vcítit do pocitů nepřátel, pochopit je, ale je to k ničemu. Běhání chodbami jsem už kdysi zažila,“ svěřovala se „a také po mně šly tucty ozbrojenců. Někdy to nejlepší, co můžeš udělat pro své přežití, je vrazit přímo do místností a chodeb, které obsadili a zničit vše, kvůli čemu přišli. Tenkrát jsme se prostříleli k trezoru ambasády a spálili všechny naše důležité dokumenty... a teroristé odešli. Víš, o čem mluvím?“

„Jsem rád, že ses tam odtud dostala, A.S. To celé byla jedna velká, špinavá díra."
„Jo, ani za nic bych si nenechala utéct tohle místo." Zíral jsem na rádia. Jo, byla to rádia. Nato jediné moje vzdělání v oblasti elektronické komunikace stačilo.
Proč by se u všech rohatých ďáblů vzdávala námořní pěchota tak strategické pozice, jakou měla tahle stanice? Podle vládního nařízení měli mariňáci ve své kompetenci povrchy všech mimozemských planet a měsíců, námořnictvo vládlo hlubokému vesmíru, vojenské letectvo atmosféře a armáda samotné Zemi. Mars, Phobos a Deimos byly bez nejmenších pochybností naše. Dokázal jsem si představit jediný důvod, proč bychom se téhle stanice museli vzdát. To kdyby se proti nám ostatní domluvili a zkrátili nám rozpočet na vesmírné operace... s dosti katastrofálními následky. Zajímalo mě, jestli si za to někdo sypal popel na hlavu. Nebo teprve bude, jestliže přežijeme a budeme o tom moci vyprávět.
„Dám ti plný zásobník, když mi povíš, o čem přemýšlíš," vytrhla mě Arlene z úvah.
„O ničem důležitém. Politikaření na naší staré planetě." „Tady aspoň žádní politici nejsou. Pokud nepočítáš ten hákový kříž."
„Ty jsi ho také viděla?" Pomalu jsem začínal uvažovat, jestli jsem si ten odporný kříž náhodou nevymyslel. „To nemá s politikou nic společného, to je špatný vtip."
„Myslíš, že ho tam dali, aby nás vystrašili? To, jak... Jakže tomu říkáš? Předělávají... celé stavby, mě děsí." „Nic ze Země mě nemůže vystrašit potom, co všechno jsem viděl tady, Arlene. Co to bude příště? Srp a kladivo?" „Cože?"
„To nic. Jsi moc mladá, aby sis to pamatovala. Vsadím se s tebou, že už nenajdeme žádné další symboly z naší planety."
Potřásli jsme si rukama. „Prohraješ," řekla. „Až moc přemýšlíš o politice. Vyhraju, když najdeme jakékoliv symboly, včetně těch náboženských. A těch tu je spousta."
„Sakra, máš pravdu. Prohrál jsem. Úplně jsem zapomněl na všechny ty satanistické symboly."
„Možná že ty démony - ty cizince - zmátl Hollywood, takže si teď myslí, že hákový kříž je satanistický symbol. Vypadá to vážně podezřele. Jako by měl někdo oficiální seznam věcí, které děsí lidi ze západní polokoule. Jako by věděli, že je uvidí zaměstnanci UAC a mariňáci, ne původní obyvatelé Ameriky nebo Japonci. Schválně, jestli by ty symboly změnili, kdyby šlo o někoho jiného. Řekněme, že by použili znaky kyo a oni, kdyby útočili na japonskou vesmírnou stanici."
„V každém případě, ty náboženské symboly pochází ze země, takže jste prohrál, desátníku."
Teď byla řada na mně, abych se usmál. „No, Arlene, předtím než si řekneš o odměnu, by ses měla ujistit, že opravdu vyhraješ. Pro případ, že by ti to nevyšlo." Z legrace mě šťouchla do ramene. Vyrazili jsme na cestu a já se snažil rozmasírovat si znecitlivělou paži. Až projdeme nejbližším obráceným křížem, zaplatím jí, cokoliv si řekne. Do určité míry.

20.

Příruční mapa nám ukázala, jak se dostat k centrálnímu výtahu celého zařízení. Byli jsme velmi blízko. Od našeho cíle nás dělila pouze zeď.
Ke zdi náležel spínač, reliéf podivného cizince. Ale nebyl to jeho jazyk, co bylo třeba přepnout.
Zčervenal jsem. „Ehm, o tohle byste se měla raději postarat sama, svobodníku Sandersová."
„A to jsem si myslela, že jsi zrozen k tahání za páky." Arlene přehodila spínač. Modrošedivá stěna se zasunula do otvoru v podlaze a odhalila prostorný výtah. „Prvotřídní služby," řekla Arlene a ukázala na panel plný označených tlačítek. Jak to vypadá, právě jsme prošli kontrolní oblastí. Pod námi byla rafinerie, poté laboratoře, velitelské centrum, centrální hala a ještě další tři podlaží, která nebyla označena.
„Do přízemí? To ostatní přeskočíme, ne?" zeptal jsem se. „Hm. Jasně, no, možná."
„Možná? Podle mě to je jedině rozumné. Pokaždé když se otevřou dveře, riskujeme, že na nás zaútočí obrovští, oslizlí upíři kdo ví odkud, nebo že z nás udělá cedník oddíl nacistů."
„Flyi, tyhle výtahy nefungovaly moc dobře ani v dobách, kdy je spravovali lidé! Pořád se zasekávaly.

Když senzory zjistily cokoliv v šachtě pod tebou, zastavil jsi o patro výš. Když někdo někde otevřel dveře, mohl celý výtah zamrznout. Jen do toho a klidně stiskni tlačítko do suterénu... Vsadím se s tebou o měsíční plat, že se nedostaneme níž než pár poschodí. Pak budeme muset hledat nějaký jiný výtah.“
Podíval jsem se na ni a odfrkl si. „Optimistka až do morku kostí... No, ať tak nebo tak, musíme pokračovat.“ To byla naprostá pravda.
Stiskl jsem tlačítko. Výtah s sebou nejprve trhl a pak začal klesat. Přitom se nebezpečně kymácel ze strany na stranu. Pod sebou jsme skrz velké a neustále se zvětšující otvory v podlahách a stropech spatřili rafinerii. Muselo tu dojít k nějakému boji.
Klesali jsme zhruba padesát metrů. To, co jsme viděli z rafinerie, vypadalo jako rozlehlé bludiště. Daleko vpředu bylo možné zahlédnout množství růžových, pohybujících se objektů, které na první pohled vypadaly jako špalky masa. Jen jsem doufal, že nejsou živé a já je nebudu muset připsat na seznam svých oblíbenců. Byly obrovské, připomněly mi „organický žebřík“ a pulsující stěny na Phobu. Pak jsme sestoupili ještě níž a rafinerie se nám ztratila z dohledu. Ocitli jsme se na normálnějším místě.
„Normálnější“ v tomhle případě znamenalo skladiště nacpané bednami s nápisem UAC. Jedna vedle druhé narovnané do výšky čtyř metrů tak natěsno, až vytvářely dojem skutečných chodeb. Všimli jsme si několika postav se známou hnědou kůží a bílými rohy, jak se snaží schovat... Vítejte zpět v zemi impů.
Výtah se zastavil, ani se neobtěžoval klesnout až na podlahu. Museli jsme seskočit přibližně tři metry.
Arlene se mrkla dolů. „Dlužíte mi měsíční plat, desátníku Taggarte.“
„Já tu sázku přijal? Nevzpomínám si, že bych něco takového říkal.“
„Ano, jak typické.“
Seskočili jsme na tu nejodpornější, nazelenalou mramorovou podlahu, po které jsem se kdy procházel. Přesto bylo dobré mít pod nohama něco pevného.
„Dobrá, svobodníku Sandersová, vezmeme to pěkně popořadě.“
„Souhlasím, Flyi. Odkud začneme? Která bedna je číslo jedna? A proč bychom vlastně někdy nemohli postupovat podle abecedy?“ Vrhl jsem na ni zničující pohled, jako starší bratr na otravnou sestru. Byli jsme připraveni.
Potyčka s démony mě rozmazlila. Líbili se mi nepřátelé, kteří neopětovali palbu. Ve vysokém tempu jsme procházeli skladištěm, tep nám bušil ve spáncích, připraveni okamžitě reagovat. Ani v rafinerii jsme se nezbavili toxického odpadu. Zatím jsme se tím ale nenechávali znepokojovat, protože jsme narazili pouze na několik lepkavých míst, žádné slizké jezero. Pátral jsem po sudech naplněných zelenou tekutinou, svém oblíbeném způsobu, jak se vypořádat s impy. Žádné tu ale nebyly.
První ohnivá koule kolem nás proletěla v uctivé vzdálenosti. Druhá se na můj vkus až příliš otřela o Arlene, proto jakmile jsem jejího původce zastřelil, nelitoval jsem munice... a zabil ho znovu, abych mu dal lekci. Impové byli dost chytří, aby využívali přirozených úkrytů, které poskytovaly uskladněné bedny. Ale už ne natolik, aby nás obklíčili nebo nám jinak dokázali, že jsou schopni vzájemné spolupráce. Nikdo z nich nemluvil.
Přesto jich pořád bylo mnohem víc než nás. Jeden z nich mě téměř dostal zezadu. Kdyby měl kolegu, bylo by po mně. Místo toho za nás oba proklouzla Arlene a použila svůj bajonet jako otvírák na konzervy. I když jsem měl plné ruce práce, abych zůstal na živu, přesto jsem dokázal ocenit její jemný půvab. Když stála zády k bednám a v náruči chovala svou brokovnici jako nemluvně. A pak že psi jsou „nejlepšími přáteli člověka“.
Rukou jsem naznačil, kdo si vezme kterou část skladiště. Za patnáct minut jsme se sešli na stejném místě. Zabila jich víc než já. Skladiště bylo vyčištěno.
Byl jsem natolik unaven, že jsem si přál, aby se objevila jedna z těch kouzelných modrých sfér. Arlene jsem o ní neřekl, protože to znělo příliš neuvěřitelně. Dokonce i na takovémto místě. Arlene jako by mi četla myšlenky. Přinesla s sebou malou černou krabičku, která vypadala, že by mohla ukrývat zdravotnický materiál. Asi bych jí měl začít říkat „slečno doktorko“.
Otevřel jsem ji a našel injekční stříkačku naplněnou tekutinou. Stálo na ní „posilující srdeční stimulační jednotka“. Okamžik jsem si ji prohlížela pak ji opatrně vrátil zpátky Arlene, jako by to byla nabitá zbraň.
„Nemůžu uvěřit, že jsem to našla,“ řekla. „Je to syntetický adrenalin, který se vstřikuje pacientům se srdeční zástavou.“

„A co by to udělalo mně nebo tobě?“
Zamyslela se a kousla do spodního rtu. „Normální člověk by se díky zvýšené hladině adrenalinu stal neuvěřitelně silným. Má to ale i svou nevýhodu. Zvýšená srdeční činnost by tě mohla zabít.“
„Ale odmítni nabízenou výhodu,“ poznamenal jsem a černou krabičku i s jejím obsahem přidal do své sbírky. „Flyi, možná bychom ji měli zahodit. Mohlo by nás to příliš lákat.“
„Hele, když na nás někdo zaútočí, můžeme to píchnout jemu. Přímo do zadku. To vše v zájmu vědy.“
Jediné odemknuté dveře vedly do obrovské, zelené mramorové místnosti s několika podivnými, červenými sloupy. Kolem nich byly obtočeny pulsující žíly jako živoucí lana. Ostrá, nasládlá vůně potu se mísila s odporným zápachem hnijícího masa. Mechanické věci mi nevadily, dokonce ani organické věci jako arboretum ne. Ale nelíbilo se mi, když se vzájemně proplétaly a nebylo možné určit, kde jedna z nich končí a druhá začíná. Pulzování žil odpovídalo tepotu v mé hlavě.
Byl jsem téměř vděčný, když se objevila skupinka impů. Alespoň odpoutali moji pozornost od místní architektury. Pak se objevili další... a ještě další. Zase tolik jsem odpoutat nepotřeboval.
„Dávej si bacha na záda, Flyi,“ varovala mě Arlene. Ohlédl jsem se za sebe na druhou stranu místnosti. Samozřejmě, další ohavní rohatí ďáblové.
Má vděčnost rychle pohasínala. Přivolal jsem tucet impů. Přestřelku jsem zahájil dobře mířenou ránou. Jejich ohnivé koule a naše brokovnice stačily na vytvoření dostatečně napjaté situace. Většinu jejich střel dokázaly naštěstí zachytávat silné červené sloupy.
Zabil jsem dva. Arlene tři. Ti, kteří přežili, se uměli mnohem lépe krýt než jejich předchozí kolegové. Dokonce i našim rozšířeným zásobníkům docházely náboje. Zatlačili nás do rohu. Patová situace. Nejvyšší čas s tím něco udělat.
Vystřelil jsem a závěr se zasekl! V pouzdru už mi nic nezbylo, ve zbrani také ne.
A co teď?
Bylo na čase srovnat vyhlídky na přežití. Arlene sledovala impy, občas po nich vystřelila, pozorovala ubývající náboje v zásobníku a mračila se.
Sáhl jsem do vesty, vytáhl injekční stříkačku a studoval ji. Do žíly? Ne, do svalu. No, to je o něco snazší. Ale mohu to udělat? Sám sobě? Bože, takové dilema.
Na okamžik jsem si připadal jako zpět na Phobu. Ta jehla mě trápila víc než hořící sliz v mém obličeji. Nejbližší vědecká revoluce by nepochybně měla skoncovat s používáním jehel. Důležitější ale byla jiná otázka. Kdyby mělo dojít k negativní reakci, mohu si dovolit riskovat infarkt?
Bože můj, vždyť jsem mariňák! Navždy spolu. Vpíchl jsem si injekci.
Nejdřív nic. Pak mi ta věc začala stimulovat nadledvinky a během necelé minuty mě zaplavila vlna čiré zuřivosti! Svět kolem mě zrudnul a můj dech se změnil v oheň. Srdce mi zběsile bilo v hrudi. Vytáhl jsem bajonet a vyrazil ven z úkrytu. Jestliže na mě Arlene něco křičela, neslyšel jsem ji.
Chtěl jsem jen zabíjet, dostat se dost blízko a nasekat je na syrové, krvavé plátky. Bože, jak já miloval krev impů, hustou jako rudý inkoust ze zničeného značkovače. Červené víno rozstřikující se po podlaze věčnosti.
Každým pohybem jsem útočil. S masem to bylo příliš snadné. Jedině kosti byly to pravé. Čepel zabodávající se do chrupavky. To praskání a křupání mě povzbuzovalo k větším skutkům. Ani jsem si nevšímal krve, která mi stříkala do očí. Svět se zahalil do rudé mlhy. V zuřivé agonii jsem máchal svou čepelí a nebyl schopen cítit bolest.
Čím víc jsem jich zabil, tím větší tíhu v rukou jsem cítil. Ale vyčerpání ve mně podněcovalo jen ještě větší zuřivost. Už jsem ani nevnímal karnevalové masky na obličejích impů, viděl jsem jen mlhu. Jejich drápy mi trhaly kůži, měli jsme však příliš blízko k sobě, aby mohli použít svoji nejlepší zbraň.
Matně jsem si uvědomoval, že krvácím z mnoha ran. Vůbec mi to nevadilo. Krev mě zahřívala. Jejich, moje, kohokoliv... Jen ať mohu dál sekat svým bodákem a zabíjet ty parchanty. Jeden pohyb přechází v další.
Imp přede mnou vybuchl ještě dřív, než jsem se ho stihl dotknout. Už zbyl jen poslední.
„Flyi!“ Nějaký hlas volal mé jméno, byl blízko. Nečekal jsem, že bude některý z těhle impů mluvit. Obzvláště ne vysokým, téměř ženským hlasem, a že bude znát moje jméno. Tolik mě to překvapilo, až jsem na okamžik zaváhal. Má čepel se vznášela nad posledním impem.

„Flyi!“ Začínal jsem vidět jasněji. Ruce jsem měl jako ze železa, v hrudi jsem cítil ostrou bolest. To jen moje staré srdce zpomalilo. Zuřivost se pomalu zvedala a odplouvala ode mě jako rudá divadelní opona. Rozmazaná skvrna přede mnou nabývala pevnějších a známých tvarů. Arleniných tvarů.
Byl jsem rád, že jsem toho posledního impa nezabil.

21.

„Všichni jsou mrtví,“ hlásila mi. „Jsi v pořádku, Flyi?“ „Mám žízeň,“ zaskřípal jsem. Moje láhev se během boje otevřela a její obsah se vylil ven. Podělila se se mnou o své vlastní zásoby.
„Lepší?“ zeptala se.
Přikývl jsem, naprosto vyčerpaný.
Pomáhala mi vyjít ven z místnosti, téměř jsem upadl. Posadila mě na zem a držela za ruku. Moje mysl stále bouřila, ale tělo bylo už zcela vyčerpáno.
Arlene mě přinutila, abych si dvacet minut odpočinul. Pak mi s nevolí pomohla vstát, abychom mohli jít dál. Prošli jsme zabezpečenou oblastí, za místnost se sloupy, kde jsme našli další zavřené dveře. Na druhé straně se leskla podlaha z nebezpečného slizu. Za ní pak čekala konzole s modrou vstupní kartou.
„To nevypadá právě slibně,“ řekla Arlene.
Když přišlo na toxický odpad, nebyl jsem nikdy optimistou. Moje hlava ale stále létala v povětří následkem vyšší hladiny adrenalinu. Dokonalý recept jak vyrobit dobrovolníka.
„Já půjdu,“ přihlásil jsem se. „Trocha cvičení by mi pomohla. Pomalejší klus je přesně to, co moje srdce právě teď potřebuje.“
„Musíš si odpočinout, Flyi!“
To od ní bylo pozorné. Její postoj jsem sice oceňoval, přesto jsem před jejím dotykem uhnul a vstoupil do radioaktivního svinstva. Boty mi čvachtaly, sliz mě zpomaloval a kousek po kousku se prožíral mými tlustými podrážkami. Pak jsem stoupl na něco pevného a ucítil pohyb. Slizem se prodraly hluboké zvuky pracujícího stroje následované čímsi hmotnějším. Z bahna vystoupila část podlahy.
Zavrávorat by nebylo právě nejlepší. Do toho slizkého odpadu jsem spadnout rozhodně nechtěl. Podařilo se mi obnovit rovnováhu a přitom jsem si stačil všimnout, že se mřížovaná podlaha vysunuje přesně proti světlům zapuštěným v modrých panelech na stropě. Právě jsem se chystal to prověřit, když se kolem mě prodrala Arlene, otočila se a udělala krok doprava. Tak, aby sledovala cestu naznačenou světly.
Jak postupovala opatrně vpřed, stala se podivná věc. Ze slizu se pod jejíma nohama vysouvaly další kusy podlahy. Přímo pod světly, jež poblikávala jako hvězdy, které jsem chtěl znovu spatřit. Následoval jsem ji. Tohle bylo podstatné vylepšení způsobu, kterým jsme slizové oblasti běžně překonávali. Měla i nějaká jiná jezírka takovéhle zkratky?
Když jsme se dostali na druhou stranu zeleného oceánu, Arlene poznamenala: „Možná že to přirovnání k myším v bludišti nebylo úplně od cesty.“
„Žádný člověk by tohle nevymyslel, možná až na nějakého herního návrháře.“
„Na hraní není nic špatného. Zajímalo by mě, jestli předělali celý měsíc.“ Sáhla po modré kartě.
Našli jsme dveře s rozkošnou, modrou obrubou. Vstupní karta je otevřela. Uvnitř jsem si výskl radostí. To když jsem spatřil své staré známé. Raketomet se spoustou nábojů o velikosti baterie, jakož i další automatickou pistoli.
V rohu leželo tělo impa. „Myslíš si, že zemřel přirozenou cestou?“ zeptala se Arlene.
„Spíš nepřirozenou.“
„Poslyš,“ začala, „když jsou impové dost chytří na to, aby mluvili, tak proč nepoužívají zbraně?“
To byla dobrá otázka... Jedna z mnoha, které ve mně začaly hlodat. „Možná proto, že by to nebylo fér,“ odpověděl jsem.
„Promiň?“ Arlenina obočí vylétla vzhůru. „Asi jsem špatně slyšela. Znělo to, jako bys říkal, že nepoužívají zbraně, protože by to nebylo fér.“

„Řeknu to jinak. Byl by to poctivý test našich obranných schopností. Mozek - kdokoliv nebo cokoliv to je by se ale nedozvěděl nic víc, než jak vypadáme, když zemřeme... A Bůh ví, že tohle už zná až moc dobře."
Po chvilce tichého uvažování Arlene zašeptala: „Nelíbí se mi to, Flyi. Mám z toho pocit, jako by nás někdo sledoval." „Myslíš si, že jsem paranoidní?"
„Neřekla jsem, že s tebou nesouhlasím. Nelíbí se mi, co z toho plyne. Že celá invaze na marťanské měsíce je jenom zkouška, válečná hra, jen předehra k..."
„K čemu?"
„To bychom měli raději zjistit, Flynne Taggarte." Arlene si vzala pistoli. Já svého miláčka, který dokázal zabít minotaura a bez klíčů otevřít dveře.
Žádné další potíže jsme už cestou k druhému výtahu na tomto patře nepotkali. Tlačítka pro všechna podlaží pod tím nejbližším byla nefunkční. Šlo pouze o místní kyvadlovou dopravu. Arlene vydala tichý vítězoslavný pokřik. Nezapomněl jsem jí připomenout, že jsme se vlastně nikdy nevsadili.
Jediná cesta ven vede dolů, zopakoval jsem a stiskl tlačítko. Ať už si Arlene říkala cokoliv, mojí hlavní povinností bylo dostat ji pryč z tohohle pekla. Momentálně se ale naše cesty ubíraly stejným směrem. Oba dva jsme se museli zahrabat hlouběji do téhle noční můry.
„Tohle místo se mi vůbec nelíbí," řekla Arlene, jakmile jsme vystoupili z výtahu do chodby, jejíž stěny byly pokryty popínavými rostlinami.
„Co se ti na tom nelíbí? Řady lebek, zdi pokryté kroutícím se, svíjejícím se, tlustým břečťanem... Nic nového pod sluncem."
Výhonky břečťanu jsme obešli v uctivé vzdálenosti. Vypadaly, jako že by se nám mohly omotat kolem krků a udusit nás.
„Flyi," zašeptala Arlene, „támhle vidím další výtah." Ukázala vlevo, na otvor v břečťanovitém potahu a já si uvědomil, že se nekoukám skrz zeď, ale pouze skrz závěsy kroutících se výhonků.
„Ale ne," pronesl jsem znechuceně. Na druhé straně toho bylo víc, než jen místnost s výtahem. Byli tam i naši staří přátelé, démoni... a také impové.
Ustoupili jsme od okna kousek zpět. Impové zasyčeli a začali si připravovat své plamenné koule. Arlenin profesionální, klidný hlas mě zamrazil do morku kostí. „Flyi, myslím, že budeme potřebovat raketomet."
Už jsem se připravoval odpálit první raketu, když jsem se otočil a v kleci před námi uviděl uvězněné obrovské, létající dýně. Mohl bych přísahat, že to místo bylo prázdné, když jsme vstoupili! Možná že se klec objevila až teď.
Kdyby to byli démoni, mohli bychom je ignorovat, ale mříže byly od sebe tak daleko, že dýně měly veškerý potřebný prostor, aby po nás mohly metat své smrtící bleskové koule.
Těžko říct, proč byly zavřené, ale v žádném případě jsme díky tomu nebyli ve větším bezpečí. Jako byste zamknuli do klece kulometčíka.
Vzduch nad námi zapraskal. Mojí hlavy se dotklo tisíc malých prstíků a vlasy se nám postavily poslušně do pozoru. Arlene vypadala jako ježatý balón. Soustředil jsem se na jediné, zůstat stát a střílet. Slyšel jsem, jak na mě křičí: „Postarám se o ty vlevo!" Tím měla na mysli rozzuřenou tlupu impů a démonů, kteří se prodírali břečťanem.
Skrčili jsme se. Ohnivé koule ožehly stejné místo, kde si před okamžikem zahrály chomáče blesku na elektrického kadeřníka. Přál jsem si jen, aby impové a dýně měli blíže k sobě navzájem. Ohnivé koule a elektrizující střely by se pak mohly křížit a pročistit řady nepřátel na opačných stranách.
Mé přání si mi téměř splnilo. Arlene zahájila palbu svou automatickou pistolí. Když se impové rozhodli přejít do protiútoku, zasáhli pouze své přátele démony. Zbytek byl dílem okamžiku. Zatímco démoni polykali impy, kteří se jim na oplátku snažili způsobit co nejbolestivější pálení žáhy, stiskl jsem spoušť a proměnil klec na troubu, ve které se pomalu pekl výtečný dýňový koláč.
„Jsi v pořádku?" ujišťoval jsem se. Podle toho jak třásla hlavou, jsem mohl bezpečně určit, že ještě nikdy nebyla takhle blízko k výbuchu rakety.
„Jakmile mi v hlavě přestane zvonit ten telefon," odpověděla.
„Mají říz, co?"
Zatímco jsme obcházeli klec a opatrně vstupovali do prázdné, šedivé místnosti, dělal jsem si starosti

ohledně obrovských kvádrů masa. „V mnoha místnostech tu drtili rudu a taveninu poté čistili," vysvětlovala mi Arlene. „Buď opatrný, je tu spousta nebezpečného vybavení." A opravdu, jen kousek od nás jsem slyšel jakýsi stroj těžce vydělávat na své živobytí. Ale jaký?
Žádné plošiny nebo výtahy, žádné vystupující schodiště. Záhadu vyřešila Arlene, když se podívala nad sebe. „U všech svatých, to je drtič!" vyjekla.
Ten zpropadený strop na nás klesal. Ne moc rychle, ale ani se neloudal. „Neviděl jsem tohle v nějakém filmu?" zeptal jsem se Arlene během toho, co jsme kvapem ustupovali dozadu.
„Až moc to připomíná Edgara Allana," přikývla.
Vycouvali jsme včas. V mastné fleky se můžeme proměnit někdy jindy. „A co teď?"
„Strašně nerada to říkám, Flyi, ale jinudy se vydat nemůžeme. Tam uvnitř musí být nějaké dveře nebo něco podobného. Musíme to najít a otevřít dřív, než nás budou muset seškrabovat lopatou."
Strop se dotkl podlahy a drtič začal opět svým majestátním tempem stoupat nahoru. „Mohli bychom se pokusit najít nějakou jinou cestu kolem tohohle mačkadla na česnek," navrhovala váhavě. „Ale jsem si jistá, že tohle je jediná přímá cesta do sektoru devět, do kterého jsme se dívali skrz okno zarostlé břečťanem. Nebo si to tak alespoň pamatuju z doby, kdy jsem tu pracovala."
„Podívej, Flyi, nech mě tam jít a prozkoumat to. Znám to tu mnohem lépe než ty."
Ta představa se mi vůbec nelíbila. Arlene pod klesajícím stropem drtiče, zatímco já abych čekal venku a „hlídal"! Ale... měla pravdu.
S baterkou v jedné ruce doběhla Arlene až na druhou stranu místnosti, zatímco strop ještě stále stoupal vzhůru. Svoji dlaň opřela proti hladkému povrchu stěn.
„Jak to jde?" Měl jsem dost silný hlas, abych překřičel pracující stroj.
„Zatím nemohu najít žádný spínač!" křikla na mě. Ustaraně jsem začal přecházet před komnatou drtiče jako neklidná hlídka. Arlene nenašla nic... Ale co byste řekli? Zatímco jsem pochodoval sem a tam, aktivoval jsem pohybový senzor, který nedaleko od ní otevřel dveře. Obyčejná šťastná náhoda.
„Dělej," zavolala. Strop dosáhl svého vrcholu a začal opět klesat. Sklonil jsem hlavu jako útočník snažící se proniknout obranou protivníka, přeběhl bleskově přes celou místnost a vklouzl do dveří, které se už před klesajícím stropem začaly zavírat.
Dveře nás zavedly do místnosti, kterou jsem viděl seshora. Místnosti s obrovskými špalky masa, které bez ustání stoupaly a klesaly. Cizí napodobenina drtičů rudy.
Ale nebyly to obyčejné špalky masa, tyhle byly živé. Dvacet pět růžových plošin zcela vyplňovalo místnost. Jakkoliv nechutně vypadaly, ještě více mě trápila jejich zdánlivá bezúčelnost. Vydávaly vysoké, plačtivé zvuky jako novorozenci.
„Co jsou k čertu zač?" zeptal jsem se.
„Také tě zajímá, jestli se mohou začít pohybovat po celé místnosti, nejen v těch dírách v podlaze?"
„Bože, ještě to tak. K čemu tu jsou?"
Arlene se přiblížila k jednomu ze špalků. Dřepla si a zblízka pozorovala, jak klesá a zase stoupá. „Tohle není jen tak obyčejné maso, Flyi. Tohle je svalová tkáň. Lidská svalová tkáň."
Přistoupil jsem k jinému kvádru. "Tohle je srdce nebo játra nebo něco takového." Obešel jsem ještě několik dalších. Poslední z nich tvořily svinuté páteře a rýhy v našedivělé, houbovité hmotě. „Pokud mi babička celá ta léta nelhala," řekl jsem, „tak tohle jsou mozky, A.S."
„Ale fuj." Ustoupili jsme. „Dobrá... Svaly, mozky, nějaké další orgány. Co ti to říká, Flyi?"
„Něco ano." Ale nic příjemného. „Pěstují lidské maso a orgány?" „To je ta nejlepší varianta, Arlene."
Podívala se na mě s očima dokořán. „A ta nejhorší?" Ponuře jsem se usmál. „Pěstují lidi. Chtějí tak získat lidské buňky, aby mohli vyrábět zombie. Lepší, než jsou ty ubohé trosky, které mají teď."
Ještě několik minut jsme sledovali, jak se kvádry zvedají a zase klesají. Pak Arlene promluvila.
„Desátníku?" „Ano, svobodníku?"
„Mám povolení zbrzdit jejich výzkum?"
„Povolení s nadšením uděleno. Napadá tě něco, Arlene?" Napadlo. Na zdi kousek ode dveří, kterými jsme vstoupili, bylo několik pochodní. Zhasili jsme je a zbylým olejem polévali jeden špalek masa za druhým. Na druhém konci místnosti jsem nechal Arlene obřadně zažehnout zapalovač. Konec konců to byl její nápad.

S radostí jsme pozorovali hořící kvádry. Předpokládám, že ten složený z kostí vydrží. No a co, tak ať si ti parchanti oživí kostry!
Běželi jsme chodbou a zahnuli za roh. Tam jsem zůstal užasle stát. Arlene do mě narazila a začala zírat také. Patnáct démonů se rozestavilo v půlkruhu zády k nám a jednohlasně si cosi mručelo. Téměř jako by si mezi sebou povídali. Vpravo jsem si všiml sudu s toxickým odpadem. „Vyprávěl jsem ti už o svém triku s barelem?“ zeptal jsem se šeptem.
„Schovej se za roh.“ Následoval jsem ji, opatrně vyhlédl a velmi pečlivě namířil. Jemně jsem stiskl spoušť. Svět vybuchl. Vlna horka mi zaplavila pravé oko a pravou ruku dřív, než jsem se stačil schovat. Výbuch dokonce přehlušil smrtelný jekot démonů.
Když na zem dopadl poslední z úlomků i poslední růžový a rudý cár masa, Arlene přikývla. „Působivé,“ ohodnotila můj výkon.
Až teď jsme zjistili, co to démoni dělali shromážděni v půlkruhu. Uctívali svého vůdce.
Z kouře a plamenů vyšel pekelný baron... Rozlícený na nejvyšší možnou míru. Prodíral se troskami, pozůstatky démonů, a kusy zdiva odhazoval do všech stran. Očividně nedobře naložený obrovský minotaur.
Pekelný baron zařval a ze zbraní na zápěstích začal pálit smrtící blesky.

22.

„Utíkej!“ Vykřikl jsem a začal nabíjet raketomet. Neposlouchala mě. Její pistole zasypávala pekelného barona stovkami střel, které se od něj jen neškodně odrážely. Naší jedinou nadějí byl raketomet.
Zatímco jsem co nejrychleji couval, odpálil jsem první dvě rakety. Síla exploze mě srazila na Arlene a povalila nás oba na zem. Pistole odlétla po podlaze a Arlene se ji snažila po čtyřech dohnat. Mezi námi probleskl energetický výboj, který mi na okamžik zatemnil zrak. Nezajímalo mě, jestli vidím. Hlavně, že jsem v ruce cítil hladký, kovový povrch malých raket a mohl nabíjet dál. Než jsem byl připraven, výhled se mi vyjasnil. Obrovský pekelný baron se po nás hnal. Obklopoval ho dým a zápach síry.
Slíbil jsem si, že už nikdy nevystřelím raketu takhle blízko k cíli. Stačil mi ale jediný pohled do toho děsivého, zeleného obličeje s beraními rohy, abych přehodnotil svůj názor. Stiskl jsem spoušť.
Třetí a čtvrtý přímý zásah monstrum zpomalily. Minotaur se nejistě vlekl kupředu, rovnováhu přesto udržel. Viděl jsem ho jasně, se sluchem už to bylo mnohem horší.
Ochromenými prsty jsem nabíjel další rakety. Ani jsem se neobtěžoval škrábat na nohy. Vystřelil jsem z místa, kde jsem ležel. Další náraz se mnou smýkl kolem Arlene, které se konečně podařilo získat zpět pistoli a právě se chystala obnovit palbu na barona.
Zakryla si rukou oči a přitiskla se na zem, protože pátá a šestá raketa právě narazily do robustní hrudi, která odolala předchozím čtyřem zásahům.
Samotný zvuk exploze mě zachytil a poslal po zemi dál chodbou. Na ušních bubíncích jsem cítil ohromnou tíhu. Nejistě jsem se postavil na nohy a znovu začal dobíjet. Pekelný baron stál bez hnutí na místě. S bolestným výrazem si mě prohlížel.
Zamířil jsem a chystal se ho dorazit. Monstrum vydalo hlasitý, sípavý zvuk vzdáleně podobný vzdechu. Pak se strnule skácelo kupředu.
„Co to u všech čertů bylo?“ zalapala Arlene po dechu a nepřestávala se třást.
„Pro něj nové jméno vymýšlet nemusíš,“ řekl jsem. „Už jsem ho pojmenoval. Díváš se na stejného pekelného barona, kterému ses vyhnula, když ses na Phobu protáhla tou prasklinou. Tohle se k tobě blížilo chodbou, zatímco jsi na zeď kreslila lebku se zkříženými hnáty.“
Potřásla hlavou, snažila se ze sebe setřást ohromení a poprvé vypadala opravdu vyčerpaně. „Kdyby tam bývalo bylo lepší osvětlení, nechala bych tě v tom samotného, Flyi. Protože bych ani náhodou nemarnila dvě vteřiny čmáráním nějaké značky, zatímco by mi do obličeje funělo něco takového.“
„Ale to víš, že ano.“ „Ty egoisto.“
Právě teď jsme takovéhle pošťuchování potřebovali jako sůl. Prodírali jsme se mrtvolami a přišlo nám

vyloženě nespravedlivé, že nám jedinou odměnou má být další nebezpečný sliz.
„Krucinál," ulevila si Arlene, „to vypadá, jako by celé tohle místo bylo zatopené."
„Pokud si dobře vzpomínám, ten nápad s klusáním ve slizu byl tvůj," připomněl jsem jí. „Tak pojďme vyzkoušet, jak je dobrý."
Měl jsem být raději zticha, protože Arlene trvala na tom, že půjde první. A bez otálení si to namířila do radioaktivního jezírka. Běžel jsem za ní v těsném závěsu. Nemohl jsem nesoucítit se svými podrážkami. Nebyli jsme zrovna ve stavu, abychom dokázali klusat, přesto jsme drželi svižné tempo.
Toxin nás zpomaloval a bylo stále těžší překonat sílu, se kterou nás svíral. Každou vteřinou jsem přemýšlel, jak je tomu dávno, co jsem se podrobil důkladnému lékařskému vyšetření. Bez přestání jsem toužil po další modré sféře. Pomalu jsem začínal uvažovat, jestli jsem si ji nevysnil.
Všechno zlé musí jednou skončit. Nakonec jsme se dostali na druhý konec zařízení, do sektoru devět. Ani ne pět metrů od místa, kde jsme vystoupili z výtahu. Kdybychom se jen mohli hned na začátku prodrat tím živým břečťanem. Pomalu jsem totiž začínal to zelené, radioaktivní svinstvo nenávidět víc, než všechna monstra dohromady. Kromě případu, kdy způsobně odpočívalo v barelech.
Jednalo se o zastaralý typ výtahu. Takový, co má místo tlačítek jedinou páku, která slouží ke spuštění i zastavení. O patro níž jsme měli plné ruce práce, aby se nám ho podařilo zarazit včas.
Nové podlaží nás přivítalo teleportem. Pokud jde o mě, tak to nepovažuji za dobré znamení. „Teď jsem na řadě já, abych šel první," rozhodl jsem. Arlene se nehádala.
Když za mnou o třicet vteřin později přicestovala, měl jsem napilno. Zabil jsem tři impy a pět bývalých vojáků a dělníků, kteří byli mnohem hloupější, než bylo běžné k vidění.
„A teď tě zase zachráním já," usmála se. Ve srovnání s pekelným baronem se však jednalo o pouhopouhé lehké obveselení. Kruci, vždyť většina zombií ani nebyla ozbrojena!
„Začínáme být vážně dobří," komentoval jsem s uspokojením náš výkon.
„Jen raději zůstaň při zemi," varovala mě. Nechal jsem to bez poznámky.
Před námi sjela k zemi plošina. Jako by nás zvala na projížďku. Navzdory Arleninu varování jsem ani na okamžik nezaváhal a nastoupil na palubu. Arlene mě samozřejmě následovala.
Nahoře jsem se otočil a ocitl se tváří v tvář dalšímu pekelnému baronovi, který ve svých drápech svíral modrou vstupní kartu!
„Dělej, dělej!" vykřikla Arlene. Nevěděl jsem, jestli po mně chce, abych mu vzal kartu, nebo ho odstřelil. V každém případě jsem měl poslední čtyři rakety. A to nestačilo!
Popadl jsem do rukou raketomet, ale včas jsem se zarazil. Něco tu nesedělo. Až pak mi to došlo. Stáli jsme mu přímo pod nosem a ta věc ještě ani nezařvala.
Ani se nepohnula. Přiblížil jsem se ještě blíž... Baron stál dál zcela nehnutě. Jako by spatřil medúzu z řecké mytologie a proměnil se v kámen.
S bušícím srdcem jsem k němu udělal poslední krok a z jeho drápů opatrně vyprostil modrou kanu. Třesoucí se Arlene jsem pomohl na nohy.
Jedovatý odpad nás obklopoval ze všech stran. Připadali jsme si jako na ztraceném ostrově. Nad hlavami nám svítilo dostatečně silné světlo, abychom si všimli dalších vystouplých plošin, které vytvářely malé oázy klidu v radioaktivním moři.
Arlene našla slabou, kovovou tyč. Poklepávala kolem sebe do slizu, aby odhalila mělká místa a dokázala nás s co nejmenšími obtížemi dostat na nejbližší „ostrov". Pak celý postup opakovala, dokud jsme neprošli celou zatopenou oblastí a nevstoupili do modře zářící chodby.
Měl jsem radost, že se nám podařilo ukořistit stejně zabarvenou bezpečnostní kartu. Jako na zavolanou jsme narazili na dveře s modrou obrubou. Prošli jsme jimi do další úzké chodby. Její stěny, podlaha i strop svítily tak jasnou červenou barvou, až nás z ní rozbolely oči. Z druhého konce jsme slyšeli známé údery. Podle všeho se před námi nacházely další pohyblivé špalky masa.
Změna je kořením života, dokonce i na Deimu. Zvuky vydával lis, který nebyl ani z části organický. Za což jsem mu byl vděčný.
„Skvělé," pronesla zadumaně Arlene. „Nějaký trouba pod něj hodil kartu." Co z toho vyplývalo, bylo nasnadě. Bez něčeho tak cenného jako je počítačová vstupní karta, nehodlala odejít.
Obrovský, kovový píst opakovaně stoupal nahoru a s lomozem dopadal zpět jen několik centimetrů nad

podstavu. Cokoliv mu přišlo do cesty, rozdrtil na prach. „Arlene, proč by tam někdo tu kartu dával? Když ne jako návnadu? Nepotřebujeme ji.“
„Abychom se dostali až sem, potřebovali jsme modrou kartu,“ stála si na svém. „Copak asi může být za těmi záhadnými žlutými dveřmi?“
„Ale Arlene...“ Neposlouchala. Jediný způsob jak získat žlutou kartu, bylo vklouznout po břiše pod píst, popadnout ji a vykutálet se druhou stranou ven dřív, než lis udeří a udělá z troufalce mastný flek.
Ustoupila a očima měřila rychlost pístu. Už jsem ji chtěl zastavit a povědět jí o své patentované technice na otevírání dveří. Včas jsem si ale vzpomněl na nuznou zásobu raket, kterou ještě budu muset vyřešit.
„Tak to nech aspoň udělat mě,“ přesvědčoval jsem ji. „Tebe? Toho nemotorného desátníka, co znám z cvičiště?“ Nadechl jsem se, abych zlostně protestoval, ale pak jsem si uvědomil, že má vlastně pravdu. I když trochu přehání. Ve skutečnosti jsem nikdy nedokázal srovnat krok s ostatními u čehokoliv, co bylo složitější než „Vyrovnat! Přímo hleď!“ nebo „Zamířit, pal!“
Se suchem v ústech jsem sledoval Arlene, jak počítá, kolik času jí píst poskytne. Pak se rychle rozeběhla vpřed. Dřív než si to mohla rozmyslet nebo já mohl znovu začít něco namítat. Píst dosáhl svého nejnižšího bodu a začal znovu stoupat.
Arlene přeběhla tryskem přes místnost, vrhla se po hlavě pod lis a popadla vstupní kartu. Zarazila se... Ale ještě pořád byla na podstavě!
Na okamžik ztuhla. Nebylo možné, abych se k ní dostal včas. Hlavou mi bleskl strašlivý obraz věcí příštích. Kdyby Arlene při nejbližším úderu pístu zemřela, věděl jsem, že bych se pod něj vrhl a zemřel po jejím boku. Díky Bohu, že jsem se tak nemusel rozhodnout. V posledním okamžiku se vykutálela z plošiny.
Arlene nechala ležet kartu na podstavě, poblíž okraje. Když píst povolil tlak, bylo snadné pro ni sáhnout. Strčila si ji do kapsy. Jako náhodou jsme hned kousek za lisem nalezli silné dveře vzduchového uzávěru, odolné jako bankovní trezor a dokola obehnané žlutými světly. Pochybuji, že by jejich chromový lesk raketa vůbec poškrábala. Možná protiletecká střela.
Díky žluté kartě jsme se ocitli v centrální, okrouhlé chodbě, která obepínala obrovskou, válcovitou místnost. Dolů jsme museli sjet výtahem. Jakmile jsme vystoupili, výtah se znovu vznesl nahoru.
„Poslyš, Flyi, nevidím tu žádný spínač, který by ho zase přivolal.“ Zatraceně, měla naprostou pravdu. Zezdola vypadaly dveře výtahu jako páteř, ze které vyrůstala žebra. Jako už tolikrát předtím, by nic takového nemohl vymyslet žádný člověk. Cizinci nepochybně Deimos přetvářeli k obrazu svému a to už delší dobu.
„Nelíbí se mi jejich návrhář interiérů,“ prohodila, jako by mi četla myšlenky. Hlavou kývla směrem k objektům, které upoutaly její pozornost. Do nedohledna se táhla řada podivných nádržek. Na každé z nich byla vyobrazena lebka zalitá rudým světlem.
„Kdyby to měli na svědomí lidé, tak bych je neváhal označit za případ pro psychiatra,“ poznamenal jsem.
„Víš ty co, Flyi? Každé monstrum, které jsme doposud viděli, mělo hlavu buď moc velkou nebo podivně tvarovanou. Určitě nebylo možné ji zaměnit za lidskou hlavu.“
„To ano...“
„Tak jak potom vysvětlíš ty lebky? Ať už vystupují ze zdí a stropů nebo to jsou celé lebky jako v tomhle případě, jsou rozhodně lidské.“
„A nemohli je získat od nás, rozhodně ne všechny. Stačí se podívat, kolik tu je zombií a mrtvých těl s hlavou na krku. Tak kdo zbývá?“
Dotkla se jedné z nich. „Není skutečná,“ řekla. „Je to spíš kov než kost.“
Obrátil jsem ji v ruce a pozorně si ji prohlédl ze všech stran. „Vsadím se, že nás mají vystrašit. Jako ten hákový kříž. No, už nejsme děti. Na nás si se strašáky nepřijdou.“
Okamžitě jsem svých slov začal litovat. Jakmile jsem zauvažoval nahlas, byly mé myšlenky ihned vyslyšeny. Sledoval snad někdo každý náš pohyb? Poslouchal někdo každé naše slovo?
Tentokrát se jednalo o tlupu impů, zombií a několika dýní, která se vynořila zpoza záhybu místnosti a svým řevem nás ochromovala. Naštěstí se blížili pouze z jednoho směru. Kdyby na nás zaútočili z obou stran, neměli bychom nejmenší šanci.
Arlene se vrhla na zem a já nechal odlétnout připravené rakety. Impy jsem ignoroval, soustředil jsem se

pouze na obě dýně, které představovaly větší hrozbu.
Někdo na druhé straně bitevního pole svou nepřesností záhy rozpoutal mezi monstry bratrovražedný souboj. Stáhli jsme se za ohyb a čekali na ticho. Poté jsem za velel k útoku a souhrou brokovnice a automatické pistole jsme dorazili přeživší. Zbyla mi poslední raketa.
V průběhu boje někdo z nás náhodně aktivoval přepínač v podlaze, který vysunul část schodiště. Když se i druhá dýně proměnila na oranžovomodrý sliz a poslední z impů přišel o svoji hlavu, začali jsme stoupat nahoru. Arlene stiskla další spínač.
Objevilo se několik dalších schodů, po nichž jsme se dostali k třetímu spínači a poslednímu úseku výsuvného schodiště. Na vrcholu jsme našli teleport.
Jeden po druhém jsme prošli skrz. Já jako první. Přenesli jsme se do dlouhé chodby se zamřížovanými okny. Arlene se naklonila blíž, aby se podívala skrz. Rychle zase ucukla zpět a snažila se popadnout dech.
„Nech mě hádat," zavtipkoval jsem. „Neviděla jsi ani hvězdy, ani Mars."
S těžkým polknutím mi ukázala, ať se podívám sám. Neměla ani trochu náladu na žertování. Z obličeje jí zmizela veškerá krev. Takovou reakci jsem u ní ještě nikdy neviděl. Přiložil jsem tvář na okno.
Jako malé dítě jsem v muzeu jednou viděl obraz, ze kterého jsem měl svou první noční můru. Už celá léta jsem na to nepomyslel, ale teď se mi to všechno vybavilo.
Za oknem se táhl zástup obličejů. Stovek lidských tváří. Každá z nich představovala malý ostrůvek v moři lidského masa. Všechny měly vyděšený výraz. Do jedné ztracené duše.
Ta podívaná splnila svůj účel. Upoutala pozornost nás obou. Jinak bychom nebyli tak neopatrní a nedovolili osamělému dupajícímu démonovi přiblížit se tak blízko, aby mohl zatnout své tesáky do Arleniných zad a ramena.
Její výkřik znásobil každý z obličejů v zástupu duší. Každý z nich vykřikl Arleninou bolestí a utrpením.

23.

„Arlene!" Popadl jsem monstrum holýma rukama a doslova ho od ní odtrhl, než stačilo skousnout podruhé.
Nemotorně klopýtlo. Sáhl jsem po pistoli a do jeho otevřeného, krví potřísněného chřtánu nasypal dva tucty kulek. Už nevstalo.
Téměř jsem se jí bál dotknout. Z hrozivé, smrtelné rány stříkala krev.
Arlene umírala.
Její obličej byl bledý. Pohled prázdný a strnulý. Jednu zornička měla rozšířenou, druhou zúženou na velikost špendlíkové hlavičky. Nebylo nic, co bych mohl udělat. Ani kdybych měl k dispozici plně vybavenou lékařskou laboratoř.
Ale k čertu se vším. Ona tu nezemře a nepřidá se k tomu zástupu tváří.
Co nejjemněji jsem vzal Arlenino krvácející tělo do náruče a odnášel ji pryč z toho pekelného kruhu. Její přerušovaný dech mě burcoval. Byl to pro mě signál, že v té mladé dívce stále zůstal život i naděje.
Na konci chodby jsem ji posadil na zem. Od dveří výtahu nás dělila řeka čehosi, co vypadalo jako láva. Doufal jsem, že červená tekutina nebude o moc nebezpečnější než ta zelená a rychle přeběhl do výklenku, kde se mi vysmíval jediný přepínač.
Přehodil jsem ho. V „lávě" se objevila cesta. Zatím to jde dobře. Utíkal jsem zpátky, popadl Arlene a co nejrychleji přešel na druhou stranu.
K výtahu mi chyběl poslední krok. V tom jsem za sebou zaslechl skřípot. Zarazil jsem se a ohlédl zpět. Za mými zády z lávy pomalu vystupovala nová cesta vedoucí k skrytému výklenku, který bylo možné spatřit pouze z místa, kde jsem právě stál.
V něm se vznášela sféra s modrým obličejem, o níž jsem si myslel, že ji už nikdy neuvidím. Ta, o které jsem nechtěl Arlene nic říkat, protože to znělo neuvěřitelně.
Ten pohled na mě působil jako posilující injekce adrenalinu. Rychle, dřív než mohla cesta znovu zmizet v

lávě, jsem po ní přeběhl. Nestaral jsem se a nezastavoval, abych posbíral věci, které nám padaly. Některé zůstaly ležet na cestě, jiné byly navždy ztraceny v lávě. Největší strach jsem měl z toho, že modrá sféra uletí, než se k ní stihnu dostat. Jako balónek na pouti, který se vznáší jen kousek nad vámi a přesto tak daleko.
Neutekla mi. Na okamžik j sem zaváhal a pak na ni Arlene doslova hodil, abych si byl jistý, že nebudu první, kdo se jí dotkne.
S tichým prasknutím se modrá látka rozstříkla po celém jejím těle a pohltila krvavě rudou tekutinu. Arlene se posadila a zakašlala. Vypadala jako někdo, kdo se probouzí z hlubokého spánku.
„Jak se cítíš?“
„Příšerně mě bolí rameno. Co se to krucinál stalo?“ „Jedna růžovka se rozhodla, že si tě dá jako půlnoční svačinku. Naordinoval jsem jí dietu. Jsi si jistá, že jsi v pořádku?“
Postavila se a zkusila pohnout rukou. Překvapeně si prohlížela rukáv roztrhaný na cáry a stopy po zubech. „Co jsi se mnou u všech svatých udělal?“
Došlo mi, že je nejvyšší čas povědět jí o kouzelných modrých sférách. Bez nejmenších potíží mi uvěřila. Láva nás připravila pouze o pistoli a několik nábojů do brokovnice. Se zbraněmi v rukou jsme vklouzli do výtahu a stiskli jediné tlačítko nadepsané „Velitelské centrum“.
Výtah se sotva stačil rozjet směrem dolů, když tu náhle Arlene natáhla ruku a stiskla červené tlačítko nouzového zastavení. Výtah se zarazil a tiše čekal na naše další rozkazy.
„Proč jsi ho zastavila?“
Chvíli na mě zírala. Na okamžik jsem dostal hrozný strach, že modrá sféra udělala někde nějakou chybu a Arlene se přímo před mýma očima změní na zombii. Místo toho se mě zeptala: „Flyi, máš také takový hlad?“ Zakroutil jsem hlavou. Pokračovala: „Možná za to může ta modrá věc, ale jsem tak vyhladovělá, že bych klidně spolykala jednoho z těch růžových démonů.“
„Co takhle koláč z létající dýně jako zákusek?“
„A najednou na mě padla strašná únava. Flyi, musím se prospat.“ Úplně jsem zapomněl na zásoby. Arlene naštěstí ne. „Cožpak jsi nikdy nedával pozor, když nám během výcviku pouštěli instruktážní filmy? Nikdy nechoďte do bitvy bez pohotovostních přídělů.“ Tím mi jen dokazovala skutečný rozsah své velikosti. Pohotovostní příděl zněl jako ta nejlepší, nejlahodnější pochoutka v celém slunečním systému.
„Zastavený výtah jako bezpečné a nedobytné místo. To by mě nikdy nenapadlo.“
„Jen nepatrně horší než Holiday Inn,“ dodala a zdvihla obočí. Překvapila mě tím, jak zvládla domácí povinnosti. Zatímco jsme si povídali, vyndala balíčky mraženého jídla a rozpustila je ve své láhvi.
„Omlouvám se, ale večeře bude studená,“ řekla během toho, co jsem ji sledoval, jak protřepává obsah láhve se zručností barmana připravujícího dokonalé martini.
„To je v pořádku, krásko. Mám rád...“ Vzal jsem do ruky balíček a mrknul na štítek. „...studené dušené hovězí se zeleninou.“
Také jsem byl rád, že je Arlene na živu. Jak jsme polykali jídlo, které připravila, cítil jsem se být nejšťastnější od té doby, co jsem ji na Deimu našel.
Možná že vytušila nepatřičné pocity, které ze mě proudily do všech stran. Sklonila hlavu a rychle zamrkala, jako by se vší silou snažila zadržet slzy.
„Co se děje?“ zeptal jsem se. „To ti nechci říct.“
„Proč ne?“
Zaváhala. „Willy,“ řekla nakonec. „Svobodník Dodd.“ „Aha.“ To se mě dotklo.
„Zakazovala jsem si na něj myslet. Je mrtvý, že ano? Nebo... ještě něco horšího.“
„To nemůžeš vědět! Myslel jsem si, že tě zabili nebo předělali, ale našel jsem tě živou a zdravou.“
„Najdeme ještě někoho dalšího?“ Neodpověděl jsem.
„Flyi, už jsem se s tím smířila. S tím, že je mrtvý. Nemyslím si, že bych se dokázala postavit... té druhé možnosti.“ Vzhlédla. Oči jí zvlhly, ale neplakala. „Slib mi něco.“
„Cokoliv.“ „Jestli se s ním potkáme a bude z něj, však víš... A když to nebudu schopna udělat sama... Uděláš to ty? Slibuješ? A už o něm nemluv.“
Jen jsem tiše přikývl, protože se mi nechtělo nic říkat. V hrdle se mi usadil zvláštní pocit. Jasně, holka. Pokud se z mého rivala v souboji o tvou ruku náhodou stane zombie, odprásknu ho s největší radostí.

Žádný problém!
Změnila téma a přinutila mě přemýšlet opět o našem zásadním problému. „Flyi, myslím, že je více než pravděpodobné, že tu nebojujeme s cizinci, kteří postavili Brány."
„Také jsem o tom uvažoval," přikývl jsem. „Na Bránách nebylo nic, co by se podobalo všem těmhle podivným věcem, jako jsou lebky a satanistické symboly. Brány rozhodně nevypadají jako z filmu s Vincentem Pricem."
„Na Bránách není nic tajemného," souhlasila. „Takže předpokládejme, že tihle cizinci našli Brány a přišli na způsob, jak je z druhého konce zapnout. Ale proč jsou tak podobní démonům, které si lidé představují?"
„Genetické inženýrství?" navrhl jsem. „Mohli by být záměrně stvořeni tak, aby vypadali jako naše představa pekla. Především pekelní baroni. To jsou obzvláště povedení poslové smrti."
„Nemůžeš z toho tu smrt vynechat?" poprosila mě a ze rtu si setřela zbytek rudé rajčatové pasty.
„Pekelní baroni totiž vypadají až moc jako středověké podoby ďábla. Musí být uměle vytvořeni."
„Pokud to ovšem skutečně nejsou pekelní baroni," pronesla zachmuřeně.
Zavrtěl jsem hlavou. Takovou možnost jsem si nechtěl připustit. Několik okamžiků jsme seděli tiše. Dojídali a dopíjeli, co pro nás připravila. Tohle všechno si bylo třeba řádně promyslet.
„Jako dítě jsem se monster nikdy nebála," řekla nakonec Arlene. „Dospělí byli sami o sobě dost strašidelní." „Proč by na nás měli vůbec útočit? K čemu to všechno je?"
„Dobrá otázka," přikývla. „Mám také jednu. Jestliže umí geneticky vytvářet impy a démony, proč potřebují zombie? A proč pěstují lidské maso?"
„Možná že chtějí stvořit superzombie. Silnější než jsou tyhle ubohé trosky. Přesto takové, které jsou schopné se mezi nás nepozorovaně vmísit."
Arlene zívla. Ze všech sil se snažila udržet otevřené oči. „To by ale mohla být jejich slabina, Flyi. Zombie nám nejsou protivníkem. Ty ani já se nebojíme lebek nebo ďábelských symbolů. Co když existuje konečný počet monster a pro jejich vůdce není snadné vyrábět nová? Co když jsou i monstra přetvářena z jiných bytostí? Bytostí, které musí vůdce pěstovat a cvičit? To by v takovém případě znamenalo, že se s každou stvůrou, kterou zabijeme, snižuje počet útočníků připravených k invazi na Zemi. Do té doby, než budou připravena nová, vylepšená monstra."
To se mi zamlouvalo. „Arlene, jestli máš pravdu, tak stačí pobít vše, co se hýbe... a s invazí skoncujeme." Neměli jsme po ruce žádný zákusek. Proto jsme si konverzaci osladili svou představivostí.
„Uvažoval jsem o myšlence, že používají Deimos jako vesmírnou loď," nadhodil jsem. „Jak bys pohnula s něčím tak velkým, jako je měsíc?"
„Napadá mě nějaký hyperprostorový tunel. Jo, já vím. Přečetla jsem až moc sci-fi knížek, Flyi."
Neřekl jsem to. Alespoň jsme měli hypotézu. „A existuje nějaká možnost, jak se dostat skrz stěny tunelu?" zeptal jsem se.
„Možná ano. Ale také by nás to mohlo zabít. Nevíme, jestli tam venku za stěnou platí stejné fyzikální zákony. A pokud ano, je-li tam vůbec nějaký vzduch."
„Také by to ale mohlo zastavit to, co se děje. Možná dokonce i zničit Deimos a všechno na něm."
„Včetně nás? Ale tím bychom do soukolí jejich invaze vhodili pořádně velký francouzák," řekla s úsměvem, který přešel v zívnutí. Nenudila se. Její víčka klesala únavou a vyčerpáním.
„Jestliže tahle stvoření ovládají měsíc, tedy vlastně loď," uvažoval jsem dál. „Jaké hrůzy musí strážit stěny tunelu?"
„Ty obličeje nemohou být skutečné, že ne? Nenávidím ty obličeje..." Hlava jí přepadla kupředu a Arlene usnula.
Výtah byl pravděpodobně tím nejbezpečnějším místem, které jsme mohli najít. Hlídal jsem a nechal ji spát. Navzdory slabým vibracím se kolem rozhostilo děsivé ticho. Po čtyřech hodinách jsem ji vzbudil.
„Teď je řada na tobě," nedala si vymluvit a snažila se ze sebe setřást poslední stopy ospalosti.
„Nenech mě spát déle než tři hodiny."
„Flyi, spi! Přikazuju ti to," řekla důrazně a snažila se mě zhypnotizovat. Usnul jsem... Ne kvůli jejím hypnotizujícím pokusům, ale kvůli tomu, že člověk unavený jako já je schopen spát kdekoliv.
Klidně bych se obešel bez snů.

Zástup obličejů se dotkl něčeho ukrytého hluboko v nás obou. Místa, kde shromažďujete všechny své obavy a smutky. Jakmile jsem usnul, ponořil jsem se právě tam.
Byl jsem zapleten v dlouhých, lepkavých vláknech připomínajících obří pavučinu, uprostřed které se vznášel obličej složený ze stovky různých tváří. Nechtěl jsem se na ně dívat, ale obličej se přiblížil. Pomalu se přede mnou otáčel jako planeta a ukazoval mi tváře rozseté po svém povrchu. Úsměvy rozpouštějící se v zamračené pohledy. Řady očí připomínající spoustu skleněných kuliček. Nosy vytvářející nerovnoměrné pohoří táhnoucí se od jednoho horizontu k druhému.
Pak se koule modrých obličejů přitiskla na mou tvář a přestala se otáčet. V jejím středu byl obličej mého dávno mrtvého dědečka. Vypadal přesně tak, jak jsem si ho pamatoval z otevřené rakve. Jeho bezzubá ústa se pohybovala, rty mi něco povídaly, ale přesto nevydaly ani hlásku.
Navzdory tomu jsem věděl, co mi chce říct. „Nedovol jim, aby mě předělali, Flynne, můj chlapče... Nedovol jim, aby nás předělali. Dávej na sebe pozor."
Z lepkavých vláken se staly výhonky, které mi vklouzly do nosu i do úst a začaly mě dusit.
Probudil jsem se a po celém těle cítil studený pot. Arlene se mnou lomcovala. „Flyi, jsi v pořádku?"
„Spánek se přeceňuje," vydechl jsem ztěžka. Byl jsem stejně unavený, jako když jsem usínal. Malátně jsem si stoupl. Zřejmě jsem dostal horečku, ale nechtěl jsem se o tom zmiňovat. Stejně se s tím nedalo nic dělat. Stiskl jsem opět ovládací tlačítko a výtah vyrazil na cestu do velitelského centra.
Ještě že jsme se najedli a pokusili si odpočinout. V okamžiku kdy se dveře výtahu otevřely, jsme se ocitli v další přestřelce se zombiemi, impy, dýněmi a přízrakem.
Uvěznili nás ve výtahu. Alespoň jsme se mohli krýt za jeho dveřmi.
Než bylo možné postoupit dál, museli jsme vyčistit celou obrovskou místnost se schodišti na obou koncích, která vedla do horního patra se sníženým stropem. Uvnitř stálo šest sloupů a za každým z nich se skrýval nepřítel.
Prošli jsme dveřmi na druhém konci horního patra a narazili na rozlehlou zimní zahradu. Nedýchatelný vzduch byl plný pylu z hustého porostu dužinatých rostlin, které vyrůstaly z míst, kde kdysi dávno stávaly počítače.
Arlene neustále kýchala. Já měl štěstí. Zřejmě jsem byl natolik vyčerpaný, že jsem nemohl dýchat zhluboka. „Tomuhle skleníku nemůžeš upřít jednu věc," rozhlédl jsem se kolem. „Rostliny tu vypadají jako skutečné rostliny a ne jako nějaká odpudivá kombinace přírody a strojů."
Arlene se vysmrkala a dodala: „A muži i ženy tu vypadají jako lidé." Chyběl mi jedině čerstvý kůň a lesknoucí se šestiranné revolvery.
Z důvodu nedostatku nepřátel jsme zahájili průzkum. Oddechnout jsme si mohli později. Ze všeho nejvíc nás zaujalo načernalé, kluzké dřevo, které se na naší staré domovské planetě bez nejmenších pochybností nikde nevyskytovalo. V pravidelných intervalech se ze dřeva vynořovaly bubliny, které záhy praskaly jako zhnisané vředy.
Země nám křupala pod nohama. Pozorně jsem se na ni zadíval a spatřil neuvěřitelně dlouhé a tenoučké zástupce hmyzí říše upalovat zpod našich chodidel. Dostali jsme se na konec arboreta. Vegetace se tu plazila po odporné, nazelenalé, mramorové podlaze, jakou jsme viděli už ve skladišti.
„Podívej se na tohle," upozornila mě Arlene a ukázala na červenooranžovou hradbu plamenů praskající za vysokými zdmi. V dostatečné vzdálenosti, abychom se neusmažili.
„To se sem zrovna nehodí," připustil jsem. „Příště na nás z narozeninového dortu vyskočí nadporučík Weems v rudém obleku a masce ďábla."
„Včetně špičatého ocasu?" zeptala se zvědavě.
„To jsou dost podivné myšlenky, svobodníku Sandersová."
Které by stálo za to prozkoumat, dodal jsem pro sebe. Doufal jsem, že se nenacházíme v situaci, kterou jsem znal z několika vědeckofantastických povídek. V nich byla ta nejhrůzostrašnější nebezpečí odvozena z největších obav lidských bytostí, které jim posléze musely čelit. Moje nejhorší obavy nemohly být přece takhle laciné!
Arlene našla spínač, který otevřel dveře do skryté místnosti. Neváhali jsme a vstoupili. Uvnitř jsme žasli nad tím, jak moc odlišná byla od té předchozí. Celá byla vytvořena z onoho černého, kluzkého, hnijícího dřeva. Uprostřed stál jediný objekt. Reliéf ďábelského stvoření, které bylo děsivější a absurdnější než

všechna monstra, se kterými jsme bojovali. Každá jeho fyzická vlastnost byla zveličena, až se téměř zdálo, že se jedná o karikaturu. Ze všeho nejvíce z ní vyčníval její penis, který trčel vzhůru v úhlu pětačtyřiceti stupňů.
„To si snad dělají srandu," hlesla Arlene.
„Nerad to říkám, ale to bude zřejmě další spínač." „Zvládla jsem i horší situace", pronesla statečně.

24.

V okamžiku, kdy přepnula spínač, jsme z vedlejší mramorové místnosti uslyšeli známý, hluboký skřípot. Protože jsem měl blíže ke dveřím, vyhlédl jsem ven. Ani trochu mě nepřekvapilo, že se v mramorové místnosti začalo vysouvat schodiště vedoucí přímo k žhnoucím plamenům. Společně s Arlene jsme zvažovali nové události. Nezdálo se, že by kdokoliv z nás příliš pospíchal, aby mohl vyběhnout po schodech nahoru.
„Máš pocit, že jsi ohnivzdorný?" zeptala se mě. „Azbestové pyžamo jsem zapomněl na Zemi." „Možná je tam nahoře nějaký otvor, který odsud nevidíme." „Doufejme," povzdechl jsem si. Vykročil jsem jako první. Arlene mě těsně následovala. Měl jsem v úmyslu zastavit, jakmile mi začne být velké horko. Ale žádný žár jsem nepocítil.
Arlene si toho také všimla. „Ani trochu mi to nepřipomíná táborák," řekla. „Už dávno by všechny klobásy v mé kapse měly křičet: „Napíchni mě na klacek!"
„Ty máš v kapse klobásu?" „Ne."
„Myslím si, že to není skutečný oheň. Počkej tady, Arlene. Jestliže chytnu nebo zemřu na úžeh, budeš vědět, že jsem se zmýlil." Prvních deset kroků po schodech jsem se snažil přesvědčit sám sebe, že té záhadě brzy přijdu na kloub. O dalších deset schodů později jsem si byl jistý. Přistoupil jsem k planoucím plamenům a přesto necítil ani nejmenší horko. Velmi pomalu jsem před sebe natáhl ruku.
Ruka proklouzla skrz oheň a zmizela mi z očí, aniž bych z toho měl sebemenší nepříjemnosti. Ani jediný puchýř se mi neudělal. „Arlene," zavolal jsem, „ten oheň je jen iluze. Pojď nahoru."
Prošel jsem na druhou stranu a otočil se zpět. Měl bych koukat do ohně, ale kromě Arlene vystupující po schodech tam nebylo nic. „Arlene, vidíš mě?" zeptal jsem se.
„Ne," odpověděla a zírala přímo na mě. „Zmizel jsi za tím ohněm."
„Nyní předvedu další kouzlo," snažil jsem se co nejlépe napodobit hlas kouzelníka a prostoupil neviditelnou oponou. „A teď vytáhnu ze svého klobouku úžasné překvapení."
„Jako třeba pivo?" zeptala se a po dvou schodech najednou vystoupala nahoru ke mně.
„Pivo zrovna ne, ale přesto tě to jistě potěší." Byla zvědavá. Uklonil jsem se v pase a naznačil jí, aby prošla na druhou stranu. Následoval jsem ji.
„Ale ne," zaklonila hlavu. „Hlavně ne další teleport." Oba dva jsme byli už hodně unaveni, ale kvůli novému teleportu jsme se museli soustředit a rozhodnout se. Potřebovali jsme mapu, která by nám ukázala pozici všech teleportačních plošin.
„Co myslíš? Měli bychom se podívat, co je za ním?"
Povzdechla si. „Asi bychom to měli risknout, Flyi. Musíme najít cestu z tohohle měsíce a tenhle teleport někdo složitě ukryl. Vyzkoušejme ho."
„Kdo půjde tentokrát první?" zeptal jsem se.
Zavěsila svoji ruku do mé. „Uděláme to opět společně." S připravenými zbraněmi jsme vstoupili na plošinu. Za doprovodu světelného záblesku jsme se objevili v rozlehlé místnosti.
Obklíčilo nás šest pekelných baronů. Otevřelo se šest obludných tlam.
Šest hrdel naráz zařvalo.
Dvanáct rozzuřených, rudých očí na nás zíralo v matně osvětlené místnosti.
Pekelní baroni nebyli jediní, kteří zařvali. Arlene i já jsme vykřikli také. Při takovém pohledu by nezúčastněný divák vybuchl smíchy. Kolem nás začaly létat zelené blesky a my zapomněli veškeré nacvičené postupy. Pobíhali jsme kolem jako splašení a střídali hlava nehlava. Neměli jsme kam utéct, ale

rozhodně jsme se o to chtěli pokusit!
„Skrč se!“ křikli jsme na sebe téměř současně. Nad hlavami se nám rozzářil ohňostroj. V tom chaosu nepředstavovala naše palba nic víc než tiché praskání. Jako když kapky deště dopadají na okenní parapet. Přesto jsme nepřestávali střílet. Já z brokovnice a Arlene ze své pistole.
Čirou náhodou jsem našel dveře. Modlil jsem se za zázrak, zavolal na Arlene a otevřel je dokořán. Ocitl jsem se tváří v tvář tuctu létajících dýní!
Arlene něco křičela z místnosti s pekelnými barony, ale přes svůj vlastní řev jsem ji neslyšel. Situace začínala být velmi rychle nepřijatelná.
Kolem bylo příliš mnoho dýní, abych mohl jen pomýšlet na zahájení palby. Smrt, zhouba a zkáza se ke mně blížily ze všech stran. Co nejrychleji jsem běžel zpět do místnosti s pekelnými barony.
Neuvažoval jsem příliš jasně. Arlene si naštěstí dokázala zachovat chladnou hlavu. Natáhla se a popadla mě za ruku. Vběhla do jedné z menších komnat a vtáhla mě dovnitř k sobě. Předpokládal jsem, že na nás bude čekat zástup démonů ode zdi ke zdi, zombie vyrovnané jako hranice dříví až po strop nebo mražené bifteky z impů. Uvnitř se však kromě Arlene a mé maličkostí nenacházel nikdo jiný.
Přiložila si prst ke rtům. Připravil jsem se na útok nepřátel a představoval si to nejhorší. Udeřila do nás přílivová vlna, která s sebou přinesla řev, chropot a praskání kostí. Ale to bylo to jediné, co k nám dorazilo. Dýně a pekelní baroni uvízli v záplavě krve a pomstychtivosti.
V obou místnostech bylo tolik monster, že jim trvalo dlouho, než se vzájemně pozabíjela. Nejméně patnáct minut jsme se s Arlene krčili v naší malé komůrce bezpečí, zatímco se dýně hnaly proti rohatým hlavám pekelných baronů. Modré energetické koule se vypařovaly proti smrtícím bleskům. Podlahu zaplavila silná vrstva krve. Zůstali jsme stát a ani nedutali.
Až se rozhostilo nádherné ticho. Slyšeli jsme jeden druhého dýchat. „Kdo půjde první?“ zašeptala Arlene. „Co tím myslíš?“
„Kdo se tam podívá?“
Zvedl jsem ruku, jako bych se vrátil na základní školu. Obezřetně jsem vystrčil hlavu z našeho úkrytu. Na nohou zůstal stát poslední pekelný baron. Vrátil jsem se zpět a podal Arlene hlášení.
„Tak proč už se po nás nesápe a nechce nám vyrvat plíce z těla?“
Podíval jsem se za ni. Pekelný baron se objevil ve vchodu a čekal...
Vypadal jako zbytky od včerejšího oběda. Arlene si všimla mého pohledu a otočila se směrem, kterým jsem se díval.
Sáhl jsem po raketometu, ale v pouzdře nebylo nic. Musel jsem ho ztratit v panice v jedné z těch místností! Arlene zamířila svou pistolí. „To je k ničemu,“ vykřikl jsem. Foukačka proti nejsilnějšímu monstru, na které jsme narazili! Zbláznila se snad?
Třikrát stiskla spoušť a třikrát narazil kohoutek na prázdnou komoru.
Sledovala, jak se k ní potácí ta zubožená, zakrvácená bestie a natahuje se po ní. Protáhla se jako nadhazovač a mrštila zbraní do odporného minotaurova obličeje. Dobrý Bože. Dívám se na starý film se Supermanem!
Baron zamrkal. Pohodil svou rohatou hlavou dopředu a dozadu, doprava i doleva, jako by se snažil na něco vzpomenout.
Poté se skácel jako podťatý. Přímo na studený mramor. Mrtev.
„A to jsem ani nevěděla, že je mu špatně,“ prohodila Arlene. Oba dva jsme propukli v hysterický záchvat smíchu. Museli jsme nějak uvolnit stres.
Podlaha se leskla kluzkou a lepkavou dýňovou šťávou. Několikrát jsme téměř upadli. Arlene přelezla přes tělo dalšího z mrtvých pekelných baronů, vešla do místnosti s dýněmi a vykřikla: „Tomu nebudeš věřit!“
„Čemu?“ zeptal jsem se, zatímco jsem pátral po svém příteli, raketometu.
„Pohni sem svým zadkem! Tedy, pohněte sem prosím svým zadkem, desátníku.“ Támhle je! Popadl jsem ho a přelezl za Arlene.
Světlo poblikávalo, přesto jsem viděl jasně. Na zdi visela ukřižovaná, znetvořená těla čtyř pekelných baronů. Od jejich rukou se rozbíhaly potůčky zaschlé krve. Jestli se těm tlapám s drápy na konci dalo říkat ruce.

„Dobrý Bože! Co to má u všech svatých znamenat?“ Rouhání! Tak by to nazvaly jeptišky. Ukřižovaní démoni! Taková urážka!
Pekelní baroni zemřeli už před dávnou dobou. Alespoň to jsme ze zaschlé krve dokázali určit. Obešli jsme celou místnost a našli nepřirozené, pootevřené vaky, které bylo možné snadno uzavřít. Všechny byly prázdné, ale do každého z nich by se vešla jedna dýně.
„Hnízda,“ zašeptala Arlene.
Ještě chvíli jsem strnule hleděl na čtyři ukřižovaná těla
minotaurů. „Můj Bože, určitě je tam pověsily ty dýně! Musí je nesnášet mnohem víc, než nenávidí nás.“
Bylo to jako zjevení pro nás oba. „Žádný div, že je tak snadné poštvat je proti sobě,“ řekla Arlene s úzkostí v hlase. „Pohrdají sebou a nenávidí se navzájem natolik, že s pýchou vystavují rozpárané mrtvoly toho druhého.“ Podívala se na mě a obličej se jí rozzářil. „Flyi, to je naše šance!“
Věděl jsem, kam tím míří. Původně jsem si myslel, že jsou cizinci prostě jen špatně naložení. A když se zombie připlete do cesty ohnivé kouli impa, nebo démona zasáhne kulka určená pro jednoho z nás, přestanou se soustředit a v šílené zuřivosti se obrátí jeden na druhého.
Ale „šílená zuřivost“ nevysvětlovala chladné, záměrné ukřižování pekelných baronů dýněmi, že ne? Takový promyšlený čin si žádal hluboké, neutuchající zášti a nenávisti a cílevědomého odhodlání mučit. Něco, jakýsi „mozek“, je dokázal držet pohromadě, ale když dostalo volnost, mělo každé monstrum přirozenou snahu lovit příslušníky ostatních druhů a zabíjet je.
Ta myšlenka jednoznačně určovala naši taktiku. Zničit ten zpropadený mozek a nechat přírodu, ať se činí! Jedinou otázkou bylo, kde se v tomhle pekle ten mozek nachází.
Pokračovali jsme v průzkumu místnosti a našli spoustu munice. Od raket, přes náboje do brokovnice, až po kulky do Arleniny vyprázdněné pistole. Všemožné souboje nás připravily téměř o veškeré střelivo. Poté, co jsme se dozásobili, jsme se protáhli kolem jednoho z ukřižovaných těl pekelných baronů a prohlédli zbylé prostory.
Nikde se nic nehýbalo. Ani zombie ne. „Přeteleportujeme se?“ zeptala se Arlene.
„Po tom, co se stalo, když jsme se teleportovali posledně?“
„To strávíme celý zbytek života v těchto dvou místnostech?“
„Ale až po vás, slečno.“
Přenesli jsme se společně. Objevili jsme se na plošině v kovové místnosti a spatřili dveře s modrou obrubou, které zcela nepochybně vyžadovaly modrou vstupní kartu. Arlene k nim přistoupila a přitiskla na ně ucho. „Zdá se mi, že slyším výtah. Myslím, že bychom tudy měli jít dál.“
„Klíč, klíč, kdo má klíč?“ zeptal jsem se. „Další typický den v práci. Přeteleportovat se. Sehnat klíč. Otevřít dveře. Najít teleport.“
Arlene se usmála. „Myslím tedy, že je vše, jak má být.“

25.

Na celé oblasti nebylo nic pozoruhodného. Kromě potemnělé části, která si přímo říkala o baterku. Udělal jsem pár kroků dovnitř, obkroužil ji světlem a všiml si několika klikatých chodeb, které zřejmě byly součástí většího bludiště. Světlo se ve tmě podivně ztrácelo. Dokázalo překonat pouze několik decimetrů.
„Chceš se tu porozhlédnout?“ zašeptal jsem. Šeptání se sem hodilo.
„Ani ne. A možná ani nemusíme. Nelíbí se mi, jak to tu vypadá. Je tu tma. Tedy ne, že bych se tmy bála!“ „Opravdu? To já zase ano. Hlavně po posledních událostech. Ale dobře. Je tu vážně tma jako v pytli. Zdá se, že se jedná o nějaké bludiště a strop je tak nízko, že snad dostanu klaustrofobii. Takže souhlasím.“ Konečně, co tam? Život je krátký, obzvláště na Deimu.
Ještě nějakou dobu jsem zíral do temnoty, než si moji pozornost získaly výstřely z Arleniny pistole. Běžel jsem chodbou směrem k ní a spatřil, jak vyprazdňuje zásobník do drobných, vychrtlých démonů. Tak malých, že jsem je téměř ani nepoznal. „Podívej se, co jsem našla!“ vykřikla nadšeně a odkopávala

stranou drobná tělíčka. Za jejich mrtvolami se povalovala modrá vstupní karta.
Mrňaví démoni? Uvažoval jsem, jestli se nejedná o mutanty. Nebo za to mohou nezdařené pokusy? Nebo se démoni scvrknou, když musí hladovět? Ostatní možnosti už byly mnohem méně povzbudivé. Jednalo se o nedospělé démony? Rodili se, líhli, nebo byli někde vytvářeni? Otřásl jsem se. Ať už to bylo jakkoliv, děsili mě víc než jejich obří protějšky.
Arlene použila nově získanou kartu a otevřela dveře. Prošli jsme skrz a narazili na další, které po nás pro změnu požadovaly kartu žluté barvy. „Sakra!“ zařval jsem od plic.
O hodinu později jsme vyměnili kopu munice za lesklou, zbrusu novou, žlutou vstupní kartu. Na podrobnosti se raději neptejte.
Vrátili jsme se zpět k tajemným dveřím a Arlene vložila kartu do čtečky.
Odsunuly se a odhalily... další zamčené dveře. Tentokrát očividně toužící po červené kartě.
„Víš,“ začal jsem uvažovat, „je tu jedna část, které jsme se až dosud vyhýbali.“
„To temné bludiště, kolem kterého jsme prošli? Flyi, ani nevíme, jestli tam nějaká karta je. A pokud ano, jestli je vůbec červená.“
„No... Jednou jsem otevřel dveře raketou.“ „Kolik jich máme?“
„Teď? Šest.“
„Kolik jich je potřeba, když chceš zabít pekelného barona?“ „Obvykle šest.“
Arlene procedila vzduch mezi zuby. „Bludiště,“ rozhodla. Chápal jsem její obavy. Kdybychom k otevření posledních dveří použili jednu nebo dvě rakety a na druhé straně potkali minotaura, měli bychom po zábavě. Pokrčil jsem rameny. Tak tedy bludiště.
Vstoupili jsme do chodby černé jako uhel. Naše baterky byly stěží schopné tou temnotou proniknout.
„Musí tu být nějaké neutralizující nebo tlumící pole,“ zašeptala za mnou Arlene.
Až moc se to podobalo jednomu filmu od Julese Verna, kde se členové výpravy ve tmě odloučili jeden od druhého. Nehodlal jsem dopustit, aby se to stalo i nám.
„Flyi, že já v té místnosti s dveřmi na žlutý klíč viděla nějaké brýle.“
„Vážně? No a co?“
„Mohly by to být brýle zesilující světlo?“
To znělo jako dobrá výmluva, proč vyjít ven z bludiště. Vlastně, všechno znělo jako dobrá výmluva, proč vyjít ven z bludiště. Měl jsem podivný pocit, že nás někdo sleduje. Někdo, kdo nepotřebuje brýle zesilující světlo.
Vrátili jsme se stejnou cestou. Arlene měla pravdu, brýle tam opravdu byly. Bohužel jen jeden kus.
„Budou vůbec fungovat v tlumícím poli?“ zajímalo mě.
Arlene pokrčila rameny. Jak jinak to zjistit?
Na okraji bludiště jsme okamžik váhali. Kdo si je má nasadit? Vyřešili jsme to vědeckou cestou. Při lékařské prohlídce jsem se stěží dokázal vyhnout běžným brýlím, zatímco Arlenin zrak byl víc než dokonalý. Jinými slovy, brýle dostala ona.
Kromě toho, je to žena. Ani nevím, proč mě to napadlo zrovna teď. Prostě mi přišlo správné, aby si ty brýle nechala ona.
Nasadila si je a upravila intenzitu okolního světla. Vzala mě za ruku a vedla za sebou do temného tunelu. Ani jako malý kluk jsem neměl v oblibě projížďky domem hrůzy. „Hergot,“ zaklela.
„Nechci slyšet žádné špatné zprávy.“ „Baterie končí.“
„Říkal jsem přece, že nechci slyšet žádné špatné zprávy.“ „Brýle se pořád zesvětlují a ztemňují.“ Zastavila se a já do ní zezadu narazil. „Nebo za to možná může to pole. Je v nich méně energie než v baterkách, a proto nefungují moc dobře.“
Znovu se vydala na cestu. Připadal jsem si jako její stín. Položil jsem jí ruku na rameno. „Řekni mi, co vidíš.“ „Všechno je zelené a rozmazané. Je to jako dívat se na svět skrz láhev od limonády.“
Uběhlo zhruba pět minut od okamžiku, kdy jsme vstoupili do bludiště, když Arlene náhle ucukla do strany a strhl mě s sebou. Na zlomek vteřiny osvítil naše okolí výbuch nahromaděné energie. Stačil jsem zahlédnout pouze Arlenin zátylek.
„Pekelný baron!“ vykřikla. „Flyi, použij raketomet!“ „Nemůžeme mu utéct?“
„Ne,“ řekla s podivnou naléhavostí v hlase, „musíme ho zabít!“

Popadl jsem raketomet a čekal. S očima dokořán jsem zíral do tmy. „Kde? Kde je?“
„Navedu tě,“ řekla Arlene. Už se dokázala lépe ovládat. Držel jsem ji za rameno, aby se nepřipletla mezi mě a pekelného barona, a druhou rukou se snažil zaměřit raketu. Nešlo to!
„Klidně. Stůj klidně. Vedle mě,“ naléhala. „Dobře. Teď poslouchej...“ Vzduchem prolétl další blesk, který rozdrtil zeď těsně nad mojí hlavou. Upustil jsem zbraň! Nemeškala ani vteřinu. „Máš ho těsně u nohy, Flyi. Ohni se a seber ho.“
„Proč ho nesebereš sama? Vždyť vidíš!“
„Flyi, nevím, jak se z něho střílí. Nikdy jsem to nezkoušela. Tak už si ho dej na rameno, zatraceně.“
„Povídej.“ Začínal jsem být netrpělivý, ale věděl jsem, že dělá, co je v jejích silách.
„Vlevo, doleva, ještě, ještě, nahoru a pal!“ Stiskl jsem spoušť. Záblesk rakety osvítil prostor před námi, přesto jsem útočníka nespatřil. „Kde je? Kde?“
„To nic, raketa se o něj otřela, Flyi! Srazilo ho to na zem.“ „Naveď mě znovu.“
Druhá střela znamenala přímý zásah. Pekelného barona by něco takového normálně nezastavilo. Jen by zdvojnásobil své úsilí. Ale tenhle musel v bludišti zlenivět. Zřejmě se tu setkával s oběťmi jen příležitostně a nečelil žádnému tužšímu odporu. Uvědomil jsem si, že pravděpodobně čelíme minotaurovi v jeho přirozeném prostředí.
Nasměruj mě... Pal! Nasměruj mě... Nabil jsem šestou a poslední raketu. „Kde?“
Arlene chvíli mlčela. „Flyi, posledním zásahem jsi ho srazil do nějakého křesla. Ještě dýchá, ale nevstává.“ Počkali jsme. Situace se uklidnila. „Dobrá, mladá dámo,“ řekl jsem nakonec. „Myslím, že od něj máme oficiálně pokoj.“
„A teď ti mohu oficiálně říct, proč jsme museli bojovat. Podívej na tohle. Aha, pardon. Sáhni si. Je to vstupní karta, akorát nevím, jakou má barvu. Já vidím všechno zeleně. Ten parchant to měl v ruce."
„Chceš říct, že ji držel, zatímco jsem po něm střílel rakety? Mohl jsem s ním zničit i tu kartu!“
„No, a právě proto jsem ti to nechtěla říct. Tak co, jsi teď rád, že sis ty rakety schoval?"
„Asi ano,“ řekl jsem neutrálně a ani se neobtěžoval zdůraznit, že kdybychom do bludiště vůbec nechodili a místo toho použili jednu nebo dvě rakety na dveře, byli bychom už dávno pryč. A navíc bychom měli několik raket k dobru.
Vyrazili jsme na cestu zpět a jak už to tak s podobnými věcmi bývá, baterie v brýlích si vybraly svoji chvíli a vyhořely.
Arlene mi to nezapomněla jemně naznačit. „K čertu s nimi!“
Sundala si brýle a strčila je do kapsy. „Bože, Flyi, nechci zemřít potmě.“ Napadlo mě, že to je velmi rozumný názor. Představa, že by mě někdo srazil na zem a roztrhal na kousky, aniž bych ho viděl a mohl se pokusit bránit, se mi také příliš nezamlouvala.
Měl jsem neurčité tušení, kterým směrem se musíme vrátit. Vzal jsem ji za ruku a vedl ji co nejrychleji za sebou. Dokonce jsem si našel čas, abych se znovu pomodlil. Jeptišky vždy věděly, že temná komora dokáže v člověku probudit úctu k Bohu.
Po tom všem jsem opravdu neměl náladu na zpropadeného impa, který na nás čekal kousek od východu z bludiště. Zasyčel a my ztuhli jako solné sloupy. Slyšeli jsme ho, ale kde byl? S třesoucíma se rukama jsem namířil brokovnicí doleva, pak doprava. Bál jsem se vystřelit, abych neprozradil naši pozici. Nebo v horším případě, abych netrefil Arlene!
„Můj Bože!“ vykřikla Arlene, kterou k víře tak náhle přivedla ohnivá koule, jež si to prosvištěla nad našimi hlavami. Osvítila okolí a já v její záři postřehl Arleninu i impovu polohu. Jakmile koule potemněla, vystřelil jsem do míst, kde stál imp. Ani Arlene neztrácela čas, když mohla zabít nějaké monstrum. Vystřelila ve stejný okamžik a společnými silami jsme z impa nadělali řešeto.
Zakrátko jsme se ocitli na světle. Vrátili jsme se k obrannému valu ze tří dveří, kde jsem se vší úctou otevřel poslední z nich. Prošli jsme skrz a našli výtah. Stiskl jsem tlačítko dolů. Než se výtah rozjel, stačil jsem se ještě zeptat Arlene, zda jí také tak libě zní řev a výbuchy, které se ozývaly z temného bludiště, kde si to monstra vyřizovala mezi sebou. Pomalu jim docházeli lidé.
„Tohle je vážně podivná invaze,“ řekla zadumaně. „To mi povídej.“
Deimos nás musel poslouchat a být celý nedočkavý, aby mohl potvrdit každý názor, který jsme si stačili udělat. Když se o patro níž otevřely dveře výtahu, zírali jsme na ten největší, nejchlupatější a nejošklivější

růžový zadek, který jsem kdy viděl.
Jeden z Arleniných démonů stál zády ke dveřím výtahu. Ani si nevšiml, že se otevřely. Opatrně jsem pozvedl pistoli a Arlene svoji brokovnici. Nad hlukem, který jsme přitom vyvolali, jsme svorně zaskřípali zuby a poté naráz vystřelili. Rektální čípek jako pozdrav od lehkých výsadkářů.
Ale na druhé straně prvního démona, stál démon číslo dvě. Ten pro náš recept neměl pochopení. Zaútočil na nás, jako bychom pořádali výprodej.
Původně jsme ho neviděli, protože nám jeho společník stál ve výhledu. Ale teď se na nás dobýval skrz dveře výtahu. Ubohé, hloupé zvíře se v nich zaseklo. Dali jsme si načas, než jsme ho zblízka poslali na věčnost. Kdyby jen tolik netrpěly naše už tak dost týrané ušní bubínky! Jakmile si Arlene vytřela zbytky démonových vnitřností z očí, zahleděla se dlouze na své oblečení a zeptala se: „Půjde to vyprat, nebo to tam zůstane jako omastek?“ „Mě se neptej. Nikdy jsem nebyl rodinný typ.“ Ačkoliv jsme po našem posledním spáchaném krveprolití cítili spokojenost, nemohli jsme si zároveň nevšimnout, že jsme se uvěznili dvěma těly démonů. Každé z nich vážilo více než pět set kilogramů. Roztomilí půltunoví mazlíčci. Budeme se muset přes ně dostat.
„Jak ti jde horolezectví?“ zeptala se.
„A jak jde tobě prolézání úzkých prostor?“ opáčil jsem. Uznala, že jsem měl pravdu. Ani jsme přes ně tolik nepřelézali, jako jsme se mezi nimi snažili protáhnout. Bylo třeba se trochu kroutit, vrtět a čas od času zadržet dech, ale nakonec jsem to zvládl i já.
Další problém představovala skupina několika impů. Ale takoví mocní zabijáci monster jako jsme my dva s Arlene, se už nemohli obtěžovat s něčím tak všedním, jako je tlupa impů. Za pochodu jsme s nimi vytřeli podlahu.
„Myslím, že začínáme být trošku nafoukaní,“ řekla Arlene.
„Nech mě být, mami,“ vrátil jsem jí a Arlene se rozesmála jako nikdy předtím.
Obešli jsme několik rohů a otevřenými dveřmi vstoupili do skladiště. To bylo doslova napěchované růžovkami. Žádná z nich nebyla naštěstí tak velká, jako naši známí z výtahu. Zaútočily na nás. Protože jsem neměl kam jinam utéct, vyskočil jsem nahoru a zachytil se okraje obrovské bedny. Vytáhl jsem se na vršek a podal ruku Arlene.
Podle toho, jak démoni řvali, vrčeli a mlátili do bedny, by si člověk mohl myslet, že nemají pochopení pro iniciativu a rychlé uvažování. Vzhledem k tomu, jak nebezpečně se bedna kymácela, museli být opravdu rozzuřeni. Bál jsem se, aby nás nesrazili na zem, ale naštěstí jsme se udrželi. Namířili jsme a vystřelili. Pořád dokola, dokud se bedna nepřestala třást. Se slézáním jsme neměli nejmenší potíže.
Konečně jsme si mohli udělat trochu času a vychutnat si novou výzdobu. Hlavní motiv tvořil lesklý chrom a složitá, namodralá malba. Vypadalo to tu jako v nějakém sci-fi filmu a vůbec se to sem nehodilo. Přihlédneme-li k monstrům, která tato místa obývají. Na druhou stranu, přílohou Démon a bydlení jsem už dlouho nelistoval.
Vykopli jsme dveře na druhé straně místnosti. No, já je vykopl. A našli jsme chovné nádrže. Obrovské, kovové nádoby. Vrchovaté porce čistého zla. Obsahovaly podivnou, nebezpečně nazelenalou kapalinu, ale ne tak hustou, jako nám známý sliz. Uvnitř každé z nich spočívalo tělo z poloviny vytvořeného monstra.
Arlene, chovající podivný, osobní odpor k cizincům, střelila do jednoho z téměř hotových trupů. Rána se s hlasitým mlasknutím zacelila a stvoření zrálo dál. „Jak bys zastavil něco takového?“ zeptala se.
„Kéž bych to věděl. Můžeme se vzdát naděje na konečné množství těch věcí. Podle všeho se jedná o geneticky konstruované vojáky. Velitel invaze, ať už to je kdokoliv nebo cokoliv, musí krást naše noční můry a vyrábět je ve velkém.“
„Asi ano. Zajímalo by mě, jak dlouho nádrži trvá, než vyrobí nové monstrum.“
Arlene se podívala na hodinky. O šest minut později bylo hotové to, do kterého střelila. Zatímco se potácelo ven z nádrže, vypálila na něj znovu. A ještě dvakrát. Kulky konečně začaly působit. Několikrát jsme v šestiminutových intervalech tento pokus zopakovali.
„Ta tekutina život dává a dokáže ho i ochránit,“ poznamenal jsem. „Ale když už se ta potvora narodí...“
„Jinými slovy,“ přerušila mě Arlene, „nelze provést interupci, ale můžeme je odstřelit jako novorozence.“
Svraštila obočí. „Takže si to zhruba spočítáme. Jestliže trvá šest minut vytvořit jedno monstrum, znamená

to deset stvoření za jednu hodinu z jedné nádrže. Řekněme, že tu je šedesát čtyři nádrží, což dává šest set čtyřicet monster za hodinu jenom z téhle místnosti. Dobrý Bože! To je patnáct tisíc za den.“
„Takových místností tu může být spousta.“
„Během několika dní by mohli mít milionovou armádu,“ uzavřela Arlene své malé početní cvičení.
„Ještě pořád máme jednu možnost, Arlene. Najít jejich velitele a zničit ho.“
„Jo, vždyť stačí udělat jenom tohle,“ ušklíbla se. „Brnkačka.“

26.

„Strašně moc, strašně moc monster, monster, monster,“ mumlal jsem si.
„Monstra, monstra jsou všude,“ přizvukovala. „Myslím, že nezáleží na tom, jestli narazíme na nějaké nové druhy. V každém případě je po nás.“
„To neříkej, Arlene. Prozatím jsme dokázali zabít všechno, co se proti nám postavilo. A to je důležité. Máme-li zbraně a munici, pořád existuje naděje.“
„Jako myši v bludišti,“ řekla tónem, který se u ní objevil poprvé. Mluvila jako poražený člověk. Ani trochu se mi to nelíbilo. „Mám pravdu, Flyi. I kdybychom dokázali nacházet neustále novou munici, nakonec nás to nezachrání. Jsou jich miliony. Testují nás.“
Testují! V takovémto okamžiku jsem si uvědomil, jak důležité je, že máme jeden druhého. Stejný pocit porážky jsem zažíval na Phobu a z menšího důvodu. Teď bylo na mně, abych podpořil přirozeného bojového ducha, který hořel tak hluboko uvnitř jejího srdce.
„A jak tedy vyřešíme tuhle část testu? Palebnou silou je nepřemůžeme. Ta nám jedině zajistí více času, abychom mohli na něco přijít.“
S upřeným pohledem se na mě zadívala a zeptala se: „Flyi, co když žádné řešení neexistuje?“
„Tomu nevěř!“ odvětil jsem důrazně a snažil se o tom přesvědčit i sám sebe. „Kdyby byli neporazitelní, nemuseli by o nás shromažďovat informace.“
To částečně rozehnalo temná mračna stahující se nad
její jinak věčně optimistickou náladou. „Neboj se,“ řekla. „Nenechám tě v tom samotného.“
Byla to moje kamarádka, moje kolegyně. Dávali jsme si pozor, aby se z nás nestali milenci. Ale tohle byl ten správný okamžik, abych ji obejmul, přitiskl svou tvář k její a zašeptal: „Jsme v tom jen ty a já. Společně vydržíme až do konce. Přinutíme je zaplatit za všechno, co udělali.“
„Provedu,“ řekla se zatajeným dechem. Tradiční hraná mariňácká statečnost nabyla zcela jiné podoby. Uběhl krátký okamžik, během kterého jsem si vzpomněl na dobu, kdy z nás mohli být milenci, ale místo toho jsme se rozhodli zůstat přáteli. Teď jsem ji drsně políbil a ona můj polibek opětovala. Možná už k tomu nebudeme mít příležitost. Dál jsme ale nezašli. Ne na místě, kde se z nás snadno mohl stát pár mrtvol.
„Hned se cítím lépe,“ řekla. „Mozek už mi zase funguje. Víš, možná bychom tu mohli napáchat nějaké škody.“ „Pokračuj.“
„Nejnižší patro Deimu, které se nachází hned pod námi, je ve skutečnosti obrovskou nádrží. V konečné fázi se měla naplnit tekutým kyslíkem.“
„A to jako proč?“
V obličeji se jí rozzářil rošťácký úsměv. „To se ti bude líbit. UAC také uvažovala, že by celý Deimos předělala na vesmírnou loď.“
„To si snad děláš srandu!“ vykřikl jsem, ale bylo mi jasné, že to myslí vážně.
„Původní záměr byl takový, že ho přesunou k pásu asteroidů, kde poslouží jako těžební základna,“ zakončila přehled nových zpráv. „Když jsem si poprvé uvědomila, že se pohybujeme, uvažovala jsem, jestli se sem někdo z nás nevrátil. Pak mě napadla hrůzostrašná možnost spolupráce lidí a cizinců.“
„Teda, taková morbidní představa! Jak to, že jsem o tomhle plánu nikdy neslyšel? Ani se o tom nešířily fámy.“
„Jsou totiž věci tajné, přísně tajné a také zmiň se o tom a my tě za to vyhodíme vzduchovým uzávěrem.“

„Rozumím. Takže, jestli tomu máme přijít na kloub, myslím, že bychom měli pokračovat stále stejným směrem. Dolů.
Prolezli jsme celé patro, ale nemohli jsme najít žádný východ, tajné dveře, cokoliv. Během pátrání se Arlenina nálada dále zlepšovala. To, že jsme byli stále na živu, byl zázrak. Jakékoliv monstrum, které by se nás pokusilo poobědvat, by skončilo s opravdu ošklivě zkaženým žaludkem. Ať už jsme stáli proti čemukoliv, hodlal jsem vsadit všechno na lidskou nepředvídatelnost. Nestrávili jsme miliardy let šplháním na vrchol potravinového řetězce pro nic za nic.
„Flyi, všiml sis, jaký má tahle část tvar?“ Pravdou je, že nevšiml. Procházeli jsme podél zdí a hledali spínače. „Vypadá jako lebka,“ řekla.
„Pomalu jim dochází nápady,“ podotkl jsem. „Ty dva sloupy támhle,“ ukázala, „jsou oči.“ „Roztomilé.“
Méně roztomilá byla dýně, která se náhle objevila odnikud a začala po nás plivat energetické koule. Už několik minut jsme s Arlene nic nezastřelili. Vypustili jsme ji. Dýně se zachovala jako správný propíchnutý balón a způsobně dopadla na zem.
Obešli jsme oba sloupy a našli její splasklé a roztékající se ostatky posazené na úzké rouře obepínající žebřík vedoucí směrem dolů. „Konečně,“ radovala se Arlene. „Ukazatel směru.“
„Přesně to mi tu chybělo,“ souhlasil jsem.
A teď co? Máme pokračovat „tam dolů?“ Možná bylo konečně na čase ujasnit si, jestli se odsud chceme dostat
pryč a podat hlášení, nebo se sami dva pustíme do honu na velitele invaze.
Zíral jsem na rouru. Podle všeho vedla cesta dolů ještě pořád i ven. Prozatím jsme se tedy ubírali stejným směrem.
Přijde ale okamžik, kdy jeden z nás bude muset zvítězit. Buď Arlenin romantický smysl pro oddanost celé lidské rase, nebo moje praktičtější snaha o její přežití. Jako mého kámoše, mariňáka a - dobrá, řekněme si to na rovinu - jako ženy.
Vytáhli jsme „zátku“ a začali lézt dvě stě metrů hlubokou rourou do srdce nádrže na tekutý kyslík. Sestup byl dost dlouhý a náročný, aby nás unavil, i kdybychom nenesli všechny ty nesmysly, které jsme potřebovali k přežití. Jakmile jsem seskočil na dno, uvědomil jsem si, jak moc mě bolí ruce. I pravé koleno se vzpouzelo a nechtělo poslouchat. Podle toho jak Arlene vrávorala, bylo více než zřejmé, že se necítí právě nejlépe. Pospíšil jsem si k ní, abych ji zachytil, kdyby měla upadnout. Nebyla by to ale Arlene, kdyby si nedokázala pomoci sama.
Rozhlíželi jsme se po útulné místnosti se čtyřmi dveřmi a jediným spínačem uprostřed. „Slyšíš to? zeptala se Arlene.
Dokud se o tom nezmínila, slyšel jsem pouze naše hluboké oddechování. Teď jsem ale zachytil tak hlasitý zvuk, že by si ho musel uvědomit i hluchý člověk. Soustředění je podivná věc.
Znělo to, jako by se za zdmi kolébalo stádo mamutů. Pomalu jsme se za tím hlukem otáčeli. Vzpomněl jsem si na jeden film, ve kterém právě takhle kroužil tyranosaurus kolem svých obětí.
„No, Flyi, co teď? Pochybuji, že bychom dokázali vylézt zase nahoru.“
Vzhlédl jsem. Roura, kterou jsme slezli dolů, končila vysoko nad našimi hlavami. „Už dávno víme, že se tím směrem odsud nedostaneme. Teď jsme tady a pokud existuje nějaký východ, musí být za jedněmi z těch dveří.“
„Kromě toho tu máme nějakou práci, Flyi. I kdyby to mělo znamenat, že se budeme muset utkat s Godzillou.“ Pokrčil jsem rameny. Co jsem na to měl říct? „Jeden spínač. Čtyři dveře. Které z nich otevře?“
Vybral jsem si jedny a pokusil se je otevřít ručně. Nic. Nepohnuly by se, ani kdybych do nich kopnut. Neznámé monstrum bez ustání pochodovalo za zdmi tam a zpět a každým krokem otřásalo s celou budovou.
„Nemohu jinak,“ řekl jsem nakonec. „Jsem zrozen k tahání za páky.“
„Opakuješ se,“ upozornila mě Arlene s úsměvem. Počkal jsem, až se přitiskne ke zdi a stiskl spínač. Připojil jsem se k ní. Tiše a naráz se otevřely všechny čtvery dveře.
„Rychle ven!“ vykřikl jsem.
Co nejrychleji jsme proběhli dveřmi a vstoupili do malé místnůstky, za kterou jsme spatřili jasně

osvětlenou, stříbrnobílou, pochromovanou nádrž o rozloze Texasu. Vysoké stěny vybíhající z centrální místnosti ve tvaru ohromného X rozdělovaly nádrž na čtyři části.
Vyklouzli jsme ven. Zvuk chodícího mrakodrapu nás nutil do běhu. A to aniž bychom se museli otočit a podívat, co vlastně ten rámus dělá.
V půli cesty k jedné ze stěn jsem už nemohl odolat a otočil se.
Měl jsem za to, že jsem viděl všechno. Po impech, démonech, dýních a pekelných baronech jsem si myslel, že se dokážu vypořádat se vším, co na nás pošlou.
Také jsem si myslel, že pekelní baroni jsou obři. To když jsem je poprvé uviděl. Mé měřítko se záhy dočkalo neblahého vystřízlivění.
„Ježíši Kriste!“ zděsil jsem se. Nikoho z našich známých nepřátel už nebylo možné považovat za monstrum. Ne ve srovnání s tímhle!
Měřil celých pět metrů. Tělo, které nepochybně vážilo několik set tun, podpíraly nohy vyztužené písty. Z hlubin robustního trupu se ozýval skřípot mnoha převodů. I pro paže mu jeho tvůrci museli opatřit písty. Levá ruka končila ohromným kovovým zařízením, které ve mně nevyvolávalo důvěru.
„Ne!“ Tentokrát to byla Arlene, která se otočila dozadu a jedním slovem shrnula můj názor. Tím skončil náš podíl na rozhovoru. Na řadě byl blížící se kolos.
Vzteklý řev, který mu vyšel z tlamy, byl natolik omračující, jako by ho zesilovaly dva dlouhé rohy trčící po stranách jeho hlavy. Každý z nich vyrůstal na délku netvorových svalnatých ramen. Válečný ryk téhle rozzuřené bestie musel slyšet nejen celý Deimos, ale i všichni na Phobu a Marsu.
Zatímco řval, ukázal na nás rukou zakončenou podivným zařízením. To nás vytrhlo ze zamyšlení. Oba dva jsme si velmi pozorně všímali čehokoliv, co na nás mířilo.
Utíkali jsme, jako by nám za patami pádilo celé peklo. Jen několik vteřin poté co jsme zahnuli za stěnu, se ozval strašlivý výbuch. Nedaleko od nás prolétla zmenšená řízená střela a narazila do zdi na druhé straně nádrže. Dokonce i na vzdálenost dvou set metrů nás výbuch srazil na kolena.
Běželi jsme jako nikdy předtím. Ze všech sil jsme se snažili najít způsob, jak obelstít smrt. Potřebovali jsme najít nouzový východ.
„Podívej!“ vykřikla Arlene a ukázala prstem na úzký otvor v místě, kde se stěny přibližovaly k centrální budově, kterou jsme před okamžikem opustili. Bez nesnází se protáhla skrz. Já se zasekl. Stejně jako na Phobu. Přesto jsem nehodlal propást vhodnou příležitost, jakkoliv vyděšený jsem byl.
Otočil jsem se a ze svého věrného raketometu vypálil několik střel. A proč také ne?
Rakety se trefily do černého... Bez viditelného účinku. Titán zahřměl. Myslím, že nejpřesnější překlad by zněl: „Teď jsem na řadě já!“

27.

Obrovitý démon opětoval palbu. Jeho rakety se střetly se stěnou a výbuch nás poslal znovu k zemi. Dobrou zprávou bylo, že mi tlaková vlna pomohla dostat se skrz otvor na druhou stranu.
Omráčeni jsme se nejistě zvedali z podlahy, která se otřásala pod úderem kopyt blížící se obludy.
„Vstaň!“ naléhal jsem na Arlene, popadl ji za ruku a vytáhl na nohy. Kolos se stále blížil a já moc dobře věděl, že mu chatrná stěna odolá asi jako papírový ubrousek. Nepřekvapilo mě, když se prodral skrz otvor, aniž by zpomalil.
Klopýtali jsme směrem k další stěně. „Mám ztuhlou pravou nohu!“ snažila se Arlene překřičet řev monstra. „Dočista zdřevěněla!“ V jejím hlase jsem cítil strach. Jsem si jistý, že ho i ona cítila v mém.
„Rozchoď ji,“ poradil jsem jí a během toho, co kulhala kolem a snažila se rozproudit krev, jsem na toho bastarda vystřelil několik dalších raket. Nemělo to žádný účinek, o kterém by stálo za to mluvit.
„Tahle věc snad nikdy nechcípne!“ křikla Arlene, zatímco jsme utíkali z jeho dosahu.
„Ne bez něčeho silnějšího,“ souhlasil jsem. Arlene se zadívala na zeď před námi a začala si mumlat pro sebe. Očividně se snažila něco rychle spočítat. Já mezitím sečetl jedna a jedna a dostal dvě lidské bytosti šílené strachem.

Oběhli jsme další roh a slyšeli, jak za námi někde v dáli přerostlý démon stále skřípe. Ještě že se nepohyboval o nic rychleji než přecpaný hlemýžď. Tohle tempo by nás brzy připravilo o poslední zbytky sil. Ani se mi nechtělo pomyslet na řízené střely, které měl v arzenálu. Minuli jsme další stěnu. Dokud ho slyšíme, ale nevidíme, děláme podle mě vše, co je v našich silách.
„Flyi!“ ozvala se Arlene. „Jestli to počítám dobře, je tahle místnost mnohem větší než gravitační pole kolem Brány, které vytvořili cizinci.“ Zhluboka se nadechla, odkašlala si a pokračovala. „Na okraji nádrže by měla být normální místní gravitace.“
„Takže téměř nulová.“ „Ano.“
Zarazil jsem se a zadíval se na zeď. V hlavě mi hlodal červík pochybnosti. Teď nebyla vhodná chvíle ignorovat jakékoliv předtuchy, instinkty nebo náhlá zjevení. „Arlene, budeme muset vylákat Godzillu ven z dosahu anomálie do normálního gravitačního pole.“
Nezeptala se proč. Připravila si lepší otázku: „Kdo z nás?“
Měla pravdu. Mohli jsme to udělat jedině tak, že se jeden z nás vydá do oblasti s nulovou gravitací a bude odtamtud dráždit nepřítele, dokud neudeří.
Arlene mi stačila číst veškeré myšlenky. „Existuje jediná možnost,“ rozhodla. „Jsem rychlejší, ty přerostlá horo svalů.“
O tom se s ní nedalo přít. Byl jsem mnohem víc udýchaný než ona. Utahoval jsem si z ní, že má nejrychlejší ostruhy mezi lehkými výsadkáři. Teď ji bude rajtovat otázka života a smrti. Ještě že jsem to neřekl nahlas. Taková slova by se jí asi nezamlouvala. „Flyi, musím to být já! Kromě toho, ty umíš mnohem lépe střílet z raketometu.“ „Ten je stejně k ničemu.“
„Je to jediná zbraň, která ho dokáže alespoň zpomalit,“ trvala na svém. S takovou logikou se není možné hádat. Zastavili jsme. Přitiskla mi ruku na tvář. Byla teplá a vlhká. Z nás obou se pot jen řinul. „Jestli to nezvládnu,“ snažila se zklidnit dech, aby mohla mluvit pomalu a souvisle, „tak si pamatuj, že to byly skvělé roky. Dávej na sebe pozor, Flyi, a až začneš střílet rakety, zkus si mě nesplést s tím obrem.“
Chtěl jsem jí toho říct strašně moc, takže jsem raději jen přikývl a byl zticha. Zamířila klusem ke vzdálené zdi. Ještě jednou se na mě ohlédla přes rameno. Cítil jsem se jako zbabělec, ale měla pravdu. V očích mě začaly pálit kapičky potu.
Zpoza vysoké stěny se pomalu přiblížilo největší známé monstrum v celém vesmíru. Prošlo kolem mě, svými odpornými nozdrami nasálo vzduch a zastavilo! Jeho neuvěřitelná hlava se začala pomalu otáčet směrem ke mně. Považoval jsem se za mrtvého, ale Arlene měla jiné plány.
Dělala tolik hluku jako začínající rocková kapela. Ječela, pošklebovala se, smála, ukazovala, pokřikovala a hulákala. Na závěr svému publiku ještě zastepovala. Tím si získala démonovu pozornost.
Pozvedl svou raketovou paži. Arlene stojící v rohu zády ke zdi, se přikrčila a odrazila. Jako malé dítě, které si hraje v bazénu na honěnou s kamarády. Zatraceně, s nulovou gravitací si člověk užije legrace. Plachtila podél přilehlé zdi. Raketa dopadla a vybuchla v bezpečné vzdálenosti za ní. Pekelného monstra se to dotklo.
Hrozivě zařvalo a vydalo se směrem k ní. Arlene se vrátila zpět do rohu. Přikrčila se a sledovala každý pohyb nepřítele. Když se Godzilla v půli cesty zastavila, aby vypálila další tři střely, byla připravena. Odhadla odraz tak, aby se dostala do větší vzdálenosti, z dosahu výbuchu.
Ze svého místa jsem měl na démona nerušený výhled. Všiml jsem si, že má v zádech zabudován zásobník plný raket. Co to prozrazovalo o jeho stvořitelích?
Stačil jediný krok za neviditelnou hraniční čáru. Kolos se vznesl do vzduchu a rozplácl se o vysoký strop. „Vítej v gravitační zóně, pitomče!“ zařval jsem na něj. Vystoupil jsem z úkrytu a odpálil dvojici raket na cíl, který jednoduše nebylo možné minout. K čertu, i nadporučík Weems by ho trefil.
Rakety narazily do démona a odhodily ho dozadu směrem ke zdi. Tím jsem ho upoutal. Oči velké jako talíře se na mě zadívaly s nevraživým pohledem. Zamířil, ale nevystřelil. Pomalu se ve vzduchu otáčel jako lopatka větrného mlýnu. Stará dobrá nulová gravitace!
Pokaždé než mě stačil zaměřit, se znovu otočil. A protože se nebyl schopen ustálit na jednom místě, pálil jsem do něj jednu raketu za druhou. Než se mu konečně podařilo zabrzdit rotaci, zasáhlo ho patnáct raket. Patnáct! Přesto to na jeho ugrilování nestačilo.
Uvědomoval jsem si, že dříve nebo později by démon mohl vyslat střelu mým směrem. Bylo třeba se na

to připravit.
Podstatou téměř každého bojového umění, a že nás jich u lehkých výsadkářů učili hodně, je umět použít proti nepříteli jeho vlastní zbraně. A proč ne? Co jsem mohl ztratit? Kromě svého života a celé Země? Stoupl jsem si na místo, kde na mě bylo dokonale vidět a přestal střílet. Chtěl jsem, aby ten parchant konečně použil svůj odpalovač raket. Vím, zní to dost hloupě, ale vážně to bylo součástí mého plánu. Chtěl jsem to udělat!
Za mnou se jedna ze stěn sbíhala s centrální budovou. Mezi nimi však byla další mezera, která žadonila, abych se do ní vecpal. Počkal jsem, dokud si mě démon nevzal na mušku. V momentě kdy vystřelil, jsem se vrhl do štěrbiny. Než řízená střela narazila do stěny, vykutálel jsem se na druhé straně. V bezpečí.
Následující události byly plně v rukou sira Isaaca Newtona.
Zpětný ráz výstřelu mrštil démonem proti zdi se silou, která ho roztrhala na kousky.
Znělo to, jako by se celý supermarket roztříštil o úbočí hory. Další zvuk zalahodil mému uchu. Arlene vydala tak veselý a radostný válečný pokřik, až jsem měl chuť přidat se k ní a křepčit kolem pravěkého ohně, posmívat se mrtvému nepříteli a děkovat za vlastní přežití.
Přesto jsem opatrně vyhlédl zpoza stěny. Na démonovi ještě svítilo a poblikávalo několik světel. Z posledních sil se snažil odplazit do bezpečí. Ale tahle věc nás už obtěžovat nebude.
„Ušetříme ho toho utrpení?“ zeptala se Arlene a připojila se ke mně.
„Je hoden tak soucitného skutku?“ opáčil jsem. Překvapením pozdvihla obočí. Občas si myslím, že podceňuje moji inteligenci. Mohou snad jen holky od mariňáků mluvit okázale?
„Nejlepší bude vsadit na jistotu,“ rozhodla. „Nechci se vrátit k té hře na kočku a myš.“
Přikývl jsem na souhlas. Abych proměnil plazící se tělo na cukrovou vatu, musel jsem do něj zblízka přimíchat všechny zbývající rakety. „Kdo je na řadě, aby tohle stvoření pojmenoval?“ zeptal jsem se, jakmile jsem skončil. „Ty jsi ho viděl první.“
„Tak dobře... Parní démon. Tak jsem o něm uvažoval, když jsem pozoroval, jak se pohybuje.“
„To není špatně, Flyi. Zlepšuješ se. Možná by z tebe mohl být spisovatel.“
„Nemusíš mě hned urážet,“ poplácal jsem ji blahosklonně po hlavě. Tentokrát mi to prošlo. Nestává se každý den, abyste z nezastavitelného obra udělali nehybnou hromadu šrotu.
Prozkoumali jsme nádrž a našli obrovský, kulatý průlez v podlaze poblíž místa, kde démon původně stál. Možná že ho hlídal. Arlene ho podrobně prozkoumala a rozesmála se. „Tohle se ti bude líbit,“ postavila se.
„Nech mě hádat. Potřebujeme klíč.“ „Ty nemáš klíče zrovna v lásce, že ne?“
„Ne, když mi právě dojdou rakety.“ Měli jsme spoustu času prohledat důkladně okolí. Ten koho napadla všechna tahle bezpečnostní opatření a různobarevné klíče, nebyl o nic lepší než člověk, který na Zemi zavedl byrokracii. Žádné mučení není příliš kruté, aby to nemohlo být ještě horší.
„Vsadím se, že vím, kde je,“ řekla Arlene. Následoval jsem ji k ještě stále jiskřícímu, žhnoucímu tělu parního démona. V jeho břiše našla Arlene zastrčenou vstupní kartu. Teď už bylo naprosto jisté, že plnil úlohu strážce brány. Začala ji opatrně vytahovat. Zaklela a škubla rukou.
„Co se děje?“
„Je strašně rozžhavený!“ S větší opatrností po ní znovu sáhla a dávala si dobrý pozor, aby se nedotkla rozpáleného kovu. Druhou rukou si chránila oči před unikajícím žárem. Z nafialovělé vstupní karty stoupala oblaka dýmu, přesto si svůj původní tvar dokázala zachovat. Arlene se usmívala jako dítě, které právě dostalo svůj první vánoční dárek.
Doběhli jsme ke dveřím v podlaze, k díře pro krtka. Arlene vložila kartu do čtecího mechanismu. Poklop se nadzvedl, otočil dokolečka a otevřel. Hleděli jsme do jasně červeného otvoru. Rozviklaný, dřevěný žebřík klesal níž, než bylo možné dohlédnout. „Nemohu tomu ani uvěřit,“ vydechla.
„Uvěřit čemu?“
„Už to tak bude. Flyi, díváme se na stěnu samotného hyperprostorového tunelu.“
Dívali jsme se dlouze a usilovně. „A co dál?“ zeptala se.
Pokrčil jsem rameny. Když vám chybí dostatek informací, hoďte si mincí. Konečně, žebřík se nezdál být životu nebezpečný natolik, abychom po něm nemohli slézt až dolů.
Natáhl jsem ruku a dotkl se červené barvy. Arlene se dotkla mého ramena.

„Jaké to je?“ chtěla vědět.
„Člověk by řekl, že to bude pálit, ale právě naopak. Je to ledově chladné.“
„Divné,“ prohlásila zadumaně a položila ruce vedle mých. „Co asi může být mimo hyperprostorovou červí díru?" zeptala se.
„Vesmír?“ navrhl jsem. „Ten zástup obličejů, který jsme viděli? Nebe a peklo? Smrt?“
Pohlédli jsme jeden na druhého a souhlasně přikývli. Chytli jsme se za ruce, zhluboka se nadechli a vstoupili do červené mlhy.
Večerní červánková obloha, požární stříkačka pospíchající ulicí, záhon rudých růží. Rozlévající se krev, rtěnka na nočním stolku, marťanská obloha. Kdo ví, kolik odstínů jediné barvy kolem nás vířilo jako ledově studená voda, která zahalovala naše mysli závojem smrti. Hořeli jsme! Ale necítil jsem žádnou bolest.
Byl to nepříjemný zážitek. Plameny spálily naše oblečení a zbraně, pokožku naštěstí ne.
Žebřík zmizel. Stejně byl jen naší představou. Uklouzli jsme a na okamžik nemohli najít rovnováhu. Jako bychom navštívili pomatený zábavní park. Hlavně, že jsme viděli. Za dostatečné světlo jsem byl vděčný v každé situaci, jakkoliv zlá mohla být.

28.

Rudý tunel zaléval neurčitý jas, který panuje v temné komoře při vyvolávání fotografií. Dokud si uvidím na vlastní ruku před obličejem, zachovám si chladnou hlavu. To jediné bylo na téhle situaci v pořádku.
Spadli jsme do nějaké místnosti. Místnosti? Spíše nějakého vnitřního orgánu. Zdi, podlahu i strop představovalo růžové, pulsující maso vyztužené žebry a potřené silnou vrstvou kluzkého hlenu.
Opět jsme já i Arlene byli nazí jako čerstvě vylíhlá ptáčata. Stejně jako předtím jsem se instinktivně zakryl. „Ale no tak, Flyi!“ stěžovala si Arlene. „Buď rád, že jsi lidská bytost. Jen málo věcí nám může připomenout, kým jsme a proč tu jsme... Není nutné, abys byl navíc ještě stydlivý.“
Pomalu jsem ruku odtáhl. Snažil jsem se nedívat příliš zkoumavě na Arlene. Nevěřil jsem si. Byli jsme kamarádi. Chtěl jsem, aby to tak zůstalo.
„Tady to ale smrdí,“ rozhlédla se Arlene po okolí. Nos mi zřejmě vypověděl službu. To bylo mé jediné štěstí. Tenhle orgán byl na první pohled nemocný. Byl jsem rád, že to nemusím ještě čichat. Nedaleko od nás podlaha začínala klesat. Ještě že ne natolik strmě, abychom ztratili rovnováhu dočista. Přesto jsem se v tom obrovském orgánu necítil pohodlně. Měl jsem takové zneklidňující tušení, co by mohlo být tohle místo zač. Místo, na kterém jsme už všichni kdysi byli.
„Zrovna mě napadla jediná možná komplikace, Flyi. Doufám, že ať už naše oblečení spálilo cokoliv, tak nám zároveň ze střev neodstranilo všechny mikroby, které nám pomáhají trávit potravu. Bez nich vyhladovíme, i když budeme jíst.“
„O tom pochybuji,“ uklidňoval jsem ji hlasem rozechvělým, jako bych ho nepoužíval už celá desetiletí. „Nemám hlad, takže Brána očividně nechala pohotovostní příděly v mém žaludku. Pravděpodobně i se všemi mikroby a vlastně čímkoliv organickým.“
Když se ďábelská děloha začala stahovat, oba dva jsme upadli. Zábavní parky jsem nikdy neměl v oblibě. Bez možnosti ovlivnit situaci jsme klouzali kupředu. Popadl jsem Arlene za ruku a ta ji pevně stiskla.
Stahy s námi smýkly po podlaze směrem ke „dveřím“. Obrovské, poloprůhledné bláně s povědomou koulí od dveří uprostřed, která byla vyrobena z jakési chrupavky. Vsunul jsem svou ruku do vlhkého otvoru až po rameno a koulí otočil.
Na druhé straně ležela dvě těla. Přes blánu to byly jen stíny. Nedalo se určit, co jsou zač.
První byl muž, hned vedle žena. Na okamžik jsem se lekl, že se dívám na naše vlastní těla! Nebyla to ona, ale mohla s námi mít něco společného. Podobné tvary, podobné tváře.
Navzdory všemu jsem je poznal. Jednou z nich byla třetí žena u Liščí roty, po Dardierové a Arlene, Midori Yoshidová.

Tím mužem byl nadporučík Weems.
Kupodivu jsem při pohledu na ně necítil žádné emoce. Leželi v podivné pozici, s hlavami u sebe. Jeden držel tomu druhému pistoli v ústech. Nepochybně se jednalo o sebevražedný pakt. Podle mě neunesli poznání, že jsou v pekle.
Arlene se předklonila, aby je od sebe oddělila a přitom učinila šokující objev. Neleželi jen tak vedle sebe, jejich hlavy byly srostlé dohromady. Temena spojená v jedno, kůže přecházela hladce z jedné hlavy na druhou. Jako siamská dvojčata. Barva vlasů ustupovala pomalu od světlé - původně pouze Weemsova - po černou - Midořin příspěvek.
„Dobrý Bože," zalapal jsem po dechu.
„Myslím, že se není třeba dohadovat, proč si vystřelili navzájem mozky z hlavy," zašeptala Arlene a obě těla položila zpět.
Tiše ukázala na krvavé stopy impů všude kolem. Když jsme narazili na podobný otisk, moc dobře jsme věděli, komu patří. Podle jejich hloubky jsem usoudil, že ti parchanti křepčili kolem těl svých lidských obětí. Plivl jsem na jednu ze stop. Arlene mi sevřela rameno.
„Flyi, prosím, nemysli si, že jsem nějaká zrůda, ale hergot, ty pistole budeme potřebovat! A i když se strašně ráda dívám na... tvoji mužnou hruď, myslím, že potřebujeme nějaké oblečení. Rozhodně boty."
Měla pravdu. Sice takovou, ze které se mi zvedal žaludek, ale přesto se proti ní nedalo nic namítat.
Několik dalších minut jsme strávili obíráním mrtvol a zvracením v nedalekém rohu. Ale na konci jsme oba měli pistoli a dvacet šest nábojů.
Abychom se dostali dál, museli jsme se prodrat skrz úzký otvor, který vypadal přesně jako... No, na to se mi nechtělo ani pomyslet.
Nabídl jsem se, že půjdu první. Arlene nic nenamítala. „Flyi," zeptala se, když jsme se prodírali skrz úzký otvor, „máš také pocit, že ses právě znovu narodil?"
Nejsem zrovna fanoušek morbidních vtipů. Mohl jsem jedině pokrčit rameny. „Arlene, možná bychom se neměli zbytečně rouhat, abychom nenaštvali jedinou věc, která je tu pro nás známá."
Vlhké, slábnoucí stěny se na mě tiskly, přesto se mi podařilo protáhnout skrz. Arlene to pak měla mnohem snazší. Hlavou mi bleskla myšlenka, co by se stalo, kdyby se ta štěrbina zúžila natolik, až bych se zasekl. Řešení mě ne a ne napadnout.
Byl jsem tak rád, že jsem se prodral ven, že mi ani nevadilo sedm impů, kteří na nás čekali. Tak zase do práce. Arlene mě následovala. Mohli jsme se spolehnout pouze na své pistole. Ti bastardi neměli nejmenší šanci.
Jako po každé přestřelce jsme se chopili příležitosti prohlédnout si podrobně okolní výzdobu. Nebylo to poprvé, co jsem litoval, že si nikdo z nás nevzpomněl vzít s sebou fotoaparát. „Tak tohle je peklo," poznamenala Arlene.
„To, co máme považovat za doménu ďábla," dodal jsem. Peklo tvořily stěny z růžového masa. Otevřené prostranství, jehož zem pokrývala skvrnitá pokožka s komicky obrovskými, ježatými vlasy vyrůstajícími v tu a tam roztroušených trsech. Planoucí řeky a černorodá vířící obloha. Vzduch, který páchl močí, shnilými květinami a trpkými citróny. A možná tu někde měli i několik starých přepravek na kočky.
„Když to tak pozoruji," pokračoval jsem, „není to vůbec špatný pokus."
„Jeden z mála, u kterého se snažili o tvůrčí přístup." Spatřili jsme jediné dveře z bortících se, shnilých fošen. Kamenný překlad se drolil. Arlene se vydala k nelibě vyhlížejícímu vchodu a zblízka si ho prohlížela. „Flyi, pojď se na něco podívat."
Šel jsem, ale můj žaludek si přál, aby tomu bylo opačně. Kámen, dřevo, masité zdi, prostě všechno rozežírali nějací roztoči nebo možná larvy. „Tomu říkám pozornost detailům," prohodila Arlene, jako by hodnotila umělecké dílo.
Hned v zápětí s kritikou přestala. Chumel těch drobounkých stvoření vzlétl do vzduchu, jako bychom kopli do dveří, ale nikdo z nás se ničeho nedotkl. Posedali na Arlene. Vznesli se i další, kteří se usadili na mně. Pozvedl jsem proti nim na obranu ruku a viděl, jak se mi po celém těle rozlézají tucty malých teček. Jejich pohyb mě mírně svědil.
„Zatraceně, slezte ze mě!" Arlene třásla divoce rukama, ale neměla o nic větší úspěch než já. Utíkali jsme, váleli se po zemi. Ten malý, obtížný hmyz se přesto držel dál. Byli horší než zrnka prachu.

„K čertu s nimi," řekl jsem. „Nezdá se, že by nás chtě¬li zabít. Můžeme se zkusit vykoupat."
„Nebo projít teleportem," navrhla další možnost, jak se tvorečků zbavit.
„Pokud to jsou živé organismy, tak by jím zřejmě prošly společně s námi. Ne, zkusíme najít vodu."
„Nebo odblešovač." Na tom vážně něco bylo.
„Tady věčně zůstat nemůžeme," rozhodl jsem. „Otevřu to."
Rozbil jsem zámek. Překvapení! Ven vyplula dvojice přerostlých dýní. Aspoň, že se nám nechtěly usadit na pokožku. Byly hodně vysoko, takže jsme se skrčili a vyhnuli odhalení. Prolétly kolem nás, zřejmě se snažily najít nejbližší obři basketbalový koš.
Všimly si mrtvých impů a změnily směr, aby si je mohly prohlédnout. Tím se nám naskytla příležitost vyběhnout skrz otevřené dveře. Uvnitř jsme našli brokovnici a několik nábojů. Arlene ji sebrala a hodila mi ji.
Hned jsem měl lepší pocit.
Vlevo od nás jsme spatřili rozviklanou, dřevěnou lávku vedoucí přes nádrž vřící, červené kapaliny, která vypadala jako směs lávy a známého zeleného toxinu. Bohužel to byla jediná cesta. Opatrně jsme po ní přecházeli na druhou stranu, lávka však přesto začala praskat. Z nějakého neznámého důvodu nebyl ani jeden z nás překvapen.
Neměli jsme jinou možnost, museli jsme pokračovat dál kupředu. Dřív než se ta žalostná náhražka mostu zřítí do toho odporného svinstva pod námi. Utíkali jsme s větrem o závod. Na druhém konci nás zastavila na první pohled pevná, kamenná zeď.
Vrhl jsem se proti ní. Doufal jsem, že se mi podaří někde zachytit a Arlene se bude moci přidržet mě. Místo toho jsme živí a zdraví vypadli na druhé straně iluze. Žádná zeď neexistovala.
Pokud nás změna událostí překvapila, impové, na které jsme se zřítili, byli přímo omráčeni. Brokovnice ztratila své panenství velmi brzy. O několik pobudů se postarala Arlenina pistole.
Když jsme pozvedli oči od způsobeného krveprolití, čekalo nás skutečné překvapení. Přímo před námi visela ze stropu za nohy přivázaná postava lidské bytosti zabalená do něčeho lepkavého.
Podle jeho oblečení jsme mohli určit, že šlo o civilistu patřícího k UAC. Podle toho jak sténal, bylo jisté, že je stále na živu.
Měřil téměř dva metry. Byl obézní a právě teď tím trpěl ještě víc než obvykle. Jeho žaludek se převalil do podivné pozice. Zdálo se, že opasek už dlouho nevydrží. Po zápěstích mu stékala krev. To jak se snažil osvobodit.
„Bože, ještě pořád se hýbá," vydechla Arlene, která se soustředila na to jediné důležité.
Podíval jsem se zblízka. Ten muž byl očividně zabalen v pavučinách. Ta, na které visel ze stropu, byla silná a nebylo pravděpodobné, že ji dokážeme přetrhnout.
„Je tu někde nějaký nůž?" Otevřeli jsme několik beden s nápisem UAC a prohrabávali je. Žádný nůž v nich nebyl, zato láhev, kterou jsme rozbili, potřebný účel splnila. Arlene přeřízla pavučinu a já pomohl ztlumit pád jeho obtloustlého těla. Ještě že jsme v bednách našli i zdravotnický materiál, protože ten muž byl v šoku. Arlene mu vpíchla trochu solného roztoku, aby rozproudila krev v žilách. Po chvíli otevřel oči. Nechápavě na nás zíral. Přesně jak jsem očekával.
„Slyšíte mě?" zeptal jsem se, ale odpovědi se nedočkal. „Pokud mi rozumíte, kývněte."
Na okamžik se nic nedělo, poté přikývl. Arlene mu masírovala krk a já mu před obličejem držel prst, dokud se na něj nezačal soustředit. „Jste v pořádku?" zeptala se konečně Arlene.
„Ehh," zasténal hlubokým hlasem, ve kterém se odrážela veškerá jeho bolest.
„Kdo jste?" zeptal jsem se. „Bill Ritch," odpověděl nejistě.
„Jak dlouho jste tam visel?" zeptala se zase Arlene. Na další důkaz toho, že se do něj pomalu vrací život, pokrčil rameny. „Dost dlouho, abych si myslel, že jsem zemřel."
„Kdo vás tam pověsil?" zajímalo mě. „Ta bestie," vydechl. „Pavoučí mozek."
Skvělé, úplně nové jméno. To mohlo být cokoliv. Jestli budeme jednou posílat hlášení na Zemi, budeme se muset domluvit na společném názvosloví.
„Gratuluji," usmála se Arlene.
„K čemu?" zeptal se a zpola se k ní otočil, stále omámený.
„K přežití." Byl to báječný pocit, najít dalšího živého člověka, který se pohyboval a nebyla z něj odporná

zombie. Kdybychom měli dostatek času, otevřeli bychom láhev šampaňského. Místo toho jsme Ritchovi nabídli plný doušek studené vody.
Chodbou, která se stáčela dokola, jsme se dopracovali zpět k hlavnímu vchodu. Zábavní parky prostě nemám rád. Vyhlédl jsem opatrně zpoza rohu a zjistil, že máme společnost. Dýně už přestalo bavit ohledávání těl mrtvých impů a vrátily se rozpadajícími se dveřmi dovnitř.
Zklamáním zařvaly a jedna po druhé vypálila svou nebezpečnou, malou kouli sršící elektřinou. Důležité zjištění: Dýně jsou imunní vůči svým vlastním zbraním. Ještě si poznamenat, jak reagují, když se z nich někdo snaží upéct čerstvý koláč.
„Byly to ty potvory, které jste měl na mysli?“ šeptla Arlene na Ritche. Zavrtěl hlavou, ale podle jeho ponurého výrazu nebylo pochyb, že se s dýněmi už také setkal. „Jsou tak příšerně pitomé,“ řekla opovržlivě.
„A to by sis myslela, že když má něco jenom hlavu, tak to bude pořádná bedna,“ dodal jsem.
Ti z nás, kteří měli mozek v hlavě, věděli přesně co dělat dál. Přeběhli jsme chodbou k dalším zavřeným dveřím. Pootevřel jsem je, zatímco Arlene hlídala, jestli se dýně nepřibližují. Ritch za sebou zřejmě neměl vojenský výcvik, ale rychle mezi nás zapadl. S přihlédnutím k tomu čím prošel, se učil rychle. Dokázal s námi držet krok, což bylo konečně vše, co jsme po něm momentálně chtěli.
Skrz štěrbinu jsem uviděl další dvě dýně a tlupu impů. Zhluboka jsem se nadechl a počkal, dokud impové nenapochodují mezi dveře a nejbližší dýni. Pak jsem udělal krok dovnitř a pětkrát nebo šestkrát vystřelil. Tihle hoši si nezasloužili, abych na ně plýtval nábojemi do brokovnice. Jakmile jsem upoutal jejich pozornost, proklouzl jsem zpět a s pomocí Arlene a Ritche dveře zapřel.
O dýních se dá říct několik věcí. Třeba, že nemají rády, když se mezi ně a cíl připlete nějaká bezvýznamná překážka. Například impové.
I o impech už něco vím. Kupříkladu nejsou nadšeni, když po nich někdo střílí elektrické koule.
Nechali jsme je, ať si své neshody vyřeší sami. Přes řev doprovázející masakr ve vedlejší místnosti na mě Ritch křikl: „Jak jste je donutil, aby se rvali navzájem?“
„To děláme pořád,“ usmála se Arlene. „Je to naše patentovaná taktika.“
„Působivé.“ Ohlédl jsem se po dýních, které poletovaly na konci chodby. Už je přestalo bavit střílet po sobě a vrátily se k bombardování mrtvol impů.
Když se zvuky za dveřmi utišily, pomalu jsem je otevřel. Na podlaze jsem uviděl spoustu mrtvých impů a na vršku splasklou dýni. Předpokládal jsem, že druhá leží na dně hromady. To jsem se ale šeredně zmýlil.

29.

Vstoupil jsem dovnitř a ani mě nenapadlo podívat se nahoru nad dveře. Na jediné logické místo, kde mohla přeživší dýně čekat. A přesně tam ta potvora byla.
„Flyi!“ vykřikla Arlene. Na rozdíl ode mě dávala pozor. Tento tón hlasu používala jedině v situacích, kdy se jednalo o otázku života a smrti. V tomto případě šlo o můj život. Ve stejném okamžiku, kdy mi sršící koule spálila kštici na temeni, jsem se vrhl na podlahu. Moji pozornost si získal zvuk desetimilimetrových nábojů opouštějících hlaveň automatické pistole.
Převalil jsem se na bok a uviděl Arlene, snažící se upoutat pozornost přerostlého, obživlého balonu. Vyškrábal jsem se na nohy a z druhé strany se vrhl na dýni svojí brokovnicí. Arlene se posunovala vlevo, já vpravo a nepřestávali jsme střílet.
Když jsme skončili, zbyla z ní ta nejmrtvější dýně, která kdy poletovala vzduchem. Bylo to skoro jako v těch starých kreslených filmech, kdy postavička zůstane viset chvíli ve vzduchu, než si uvědomí zemskou přitažlivost a spadne na zem. Nám tu chyběly jen původní doprovodné zvukové efekty.
„Blíží se!“ vyjekl Ritch venku přede dveřmi. Na zbylé dvě dýně jsme nezapomněli. Ale doufali jsme, že ony zapomněly na nás.
„Rychle dovnitř!“ poručila mu Arlene a zatáhla Ritche za rukáv. Víc radit nepotřeboval. Jakmile se k nám připojil, zabouchli jsme dveře a petlici zapříčili Arleninou pistolí. Dveře se v okamžiku roztřásly. Jen Bůh

ví, co používají dýně místo rukou.
„Podívejte," ukázal Ritch. Zpod těla mrtvého impa koukala plná krabice nábojů do brokovnice.
„Možná pod nimi leží i další věci," napadlo mě. Moc se mi nezamlouvalo, že bych se měl přehrabovat hromadou mrtvol, ale pomyslel jsem si, že bych měl jít svým kolegům příkladem. Klekl jsem si a odvalil mrtvolu z krabice. Jako na povel se rozkutálelo několik desítek nábojů a Arlene s Ritchem se je snažili co nejrychleji posbírat.
Všichni jsme poté přetahovali mrtvá monstra a vršili je do jednoho rohu. Za to na nás čekala zasloužená odměna. Další funkční brokovnice, spousta munice a dokonce i různé nářadí. Kladívka, hřebíky a motorová pila na plynový pohon. Možná že zombie musely pro impy a dýně stavět příbytky. Dokonce jsme našli zastaralý revolver pro Ritche. Přemýšlel jsem, koho z nás ten civilista postřelí jako prvního. Pistoli v petlici jsme nahradili plnou hrstí hřebíků, pobrali veškeré nářadí a složili ho na úhlednou hromádku pro budoucí použití. Se zbraněmi a municí v rukou jsme prozkoumali místnost. Objevili jsme průchod na větší prostranství, ze kterého pokračovala úzká chodba.
„Půjdu první," řekl jsem.
„To mi vyhovuje," byla Arlene zajedno. Ritch nám víc než rád kryl záda.
Žádný dobrý skutek nezůstane nepotrestán. To jsem si uvědomil v okamžiku, kdy jsem zaslechl povědomé prasečí chrochtání a odporné čenichání, které mi vždy obracelo žaludek. Možná že kvůli nim navěky přestanu jíst slaninu. Dlouho nás čekat nenechali. Démoni dupali chodbou a blížili se k nám. Bledě růžová těla, drápy a spousta, spousta zubů.
Po setkání s parním démonem jsem je ale nemohl brát vážně.
V úzké chodbě jsem si uvědomil, že mé úvahy o trestu nebyly scestné. Nikdo kromě mě střílet nemohl. Vypálil jsem poprvé. „Ustupte!" vykřikl jsem a za sebou slyšel Arlene i Ritche plnit můj rozkaz. Zatímco jsem couval, nespustil jsem oči z nepřítele. Vystřelil jsem podruhé, potřetí a počtvrté. Až pak padl první démon.
Počty nepatřily odmalička mezi mé oblíbené činnosti. Navzdory čerstvě získaným nábojům se proti nám hnalo víc démonů, než bychom mohli složit. Moji souputníci mezitím prošli skrz dveře a já se snažil udržet chodbu. Zády ke zdi jsem bez ustání pálil dál, když v tom náhle...
„Přestaň střílet!" To byla Arlene. Snad se nepomátla! V rychlosti jsem otočil hlavu. Stála u ústí chodby, v ruce držela motorovou pilu. Zatáhla za startovací šňůru. Pila zakašlala. Do třetice všeho dobrého. Pila se probudila k životu s řevem, který dokázal zastínit všechny nepřátele s výjimkou parního démona.
Strčila do mě loktem, pozvedla drnčící ostří a zakousla se jím do nejbližšího démona. „Chcípni, růžovko, chcípni!" vykřikla. Vypadalo to podivně, ale výsledky měla skvělé. Rudá krev postříkala nás oba. Arlene nepovolila a její válečný ryk by k smrti vyděsil i padlého anděla.
Brodila se skrz démony, krájela je motorovou pilou a na její tváři ulpívaly kapky potu a krve. Na zem dopadla démonova paže, krev se z ní jen řinula. Uklouzla po ní, ale neupadla dozadu. Klopýtla k nejbližšímu nepříteli a zabořila mu pilu hluboko do hrudi. Z hrdla démona vyšel smrtelný chropot.
Snažil jsem se k ní dostat, abych jí mohl pomoci, ale přes navršená těla to nešlo tak snadno. Vší silou vytrhla motorovou pilu z prsou mrtvého démona. Zapotácela se a máchla s ní do strany. Přerostlý démon švihl prackou a vyrazil jí pilu z ruky.
Než se Arlene podařilo uhnout, démon se znovu napřáhl a sekl ji. Nevykřikla, jen tiše padla na zem.
Ten pohled mě rozlítil. Někde vzadu v hlavě jsem počítal s tím, že nás někdo rozseká na kousky, ale nedovolím, abychom zemřeli jako zvířata.
Popadl jsem pilu, vytočil ji do nejvyšších otáček a dokončil rozdělanou práci. Vrazil jsem ji přímo do obličeje toho parchanta, který zranil Arlene. Přestal jsem počítat, kolik jich ještě zbývá. Prostě jsem řezal dál. Švihal jsem motorovou pilou ze strany na stranu a pokrýval stěny chodby krví. Až nakonec nezbyl nikdo, koho bych mohl zabít.
Rudá mlha před očima se zvedla a já si vzpomněl na Arlene. Otočil jsem se. Ritch už byl u ní a snažil se zastavit krvácení. Pravý rukáv jsem měl roztrhaný, takže nebylo těžké utrhnout z něj pruh látky a použít ho jako provizorní obvaz na její ránu.
Měla bledý obličej a byla slabá, přesto stále na živu. „Můžeš se hýbat?" zeptal jsem se.
„Pohni se nebo zemři," zasípala, „takže se raději pohnu." Pomohli jsme jí vstát. Sebral jsem ze země její

brokovnici a podával ji Ritchovi, ale Arlene zakroutila hlavou. „Ta je moje," sáhla po ní hrdě. Nechtěl jsem se s ní hádat.
Těžkou motorovou pilu jsme nechali ležet na podlaze a pátravě nahlíželi do místnosti před námi. Kolem ležela spousta nechutných věcí, ale protože se žádná z nich nehýbala, nevěnoval jsem jim další pozornost. Uprostřed místnosti stál zrezivělý teleport, nápadný svou těžkopádnou podobou. Vypadal zastarale.
„To nevypadá moc slibně," musel jsem připustit. „Nemáme jinou možnost," procedila Arlene skrz sevřené zuby. Už hodně dlouho jsme neměli jinou, lepší možnost. Všichni tři jsme ruku v ruce vstoupili na plošinu. Ritch musel být pobožný, protože se ještě rychle pomodlil.
Snad proto, že se jednalo o zastaralý teleport, se lišil i zážitek z přenosu. Jako kdyby speciální efekty dodala jiná firma. Povšiml jsem si nových zvuků aerodynamického tunelu spojených s rachotem valící se laviny. Také jsem měl pocit, že padám a opět se vznáším. Pak jsme dorazili na místo určení.
„Páni!" vydechl Ritch. Nebyl na teleportaci zvyklý tak jako my. Konečná stanice vypadala jako zahradní skalka. Ačkoliv ji osvětlovalo tlumené světlo, rozeznali jsme kolem pokřivené, zaoblené a zdeformované kusy skal, díky kterým se mi v hlavě vybavil obraz korálového útesu. Až na to, že skalní formace byly pokryty pouštním maskováním. Potkali jsme i naše staré známé, zombie.
Arlene vypálila jako první. Možnost bojovat ji probudila k životu. Většina zombií nebyla ozbrojena. Šlo o bývalé civilisty z řad UAC, což mi vyhovovalo. I Ritch několikrát vystřelil, ale nevím, jestli někoho trefil.
Náhle jsem si uvědomil, že máme vážnější problém, než jsou chodící mrtví. Téměř jsem zapomněl na skutečné strašáky - neviditelné duchy, kterým jsme říkali přízraky.
Jeden z nich se dotkl mého obličeje. Chlad, který se mi rozlil po tváři, mě k smrti vyděsil. Prudce jsem se rozmáchl, ale srazil jen Ritche, který se sesul k zemi. Přízrak doprovázelo několik přátel. Létající lebky, které jsem doufal, že už nikdy neuvidím. Vrhaly se po nás jako sebevražední piloti.
Ritch rozpřáhl ruce a zarazil se o týl neviditelného přízraku. Namířil mu revolverem na hlavu a zblízka vystřelil. Tím na sebe strhl jeho pozornost. Přízrak se otočil, aby si to s ním vyřídil a přitom mi ukázal záda. Brokovnicí jsem mu ustřelil hlavu.
Představa ducha, kterého je možné nakrájet na kostičky, se mi zamlouvala. Jeptišky by asi nesouhlasily. Přízrak se zřítil s výskotem k zemi a to, co z něj vytékalo, páchlo jako několik dní stará mršina.
Zatímco jsem se pokoušel projít konkurzem na krotitele duchů, Arlene se postarala o létající lebky. Naštěstí nebyly tak odolné jako dýně. Ritch si vzal na starost zbývající zombie.
„Miř na hlavu, jako ve filmech," radila mu Arlene. Na nováčka si vedl dobře a přirozeně ho to táhlo k nejjednodušší práci. Svého úkolu se ale zhostil nadmíru zdatně. Byl jsem rád, že jsme ho našli.
Příliv nepřátel nakonec opadl a my mohli zkontrolovat jejich vybavení. Tentokrát jsme si ale příliš nepomohli. Sehnali jsme jen nějakou munici a pěchotní pušku pro Ritche, kterou mu věnovaly uboze vybavené zombie.
Zdálo se, že máme chvíli klid, abychom zjistili něco o Billovi. Arlene napadlo, že by tou jeho „bestií" mohl být pekelný baron a popsala mu ho. Ten ale zakroutil hlavou. „Minotaur ne, spíš jako obrovský pavouk," řekl.
„Skvělé," ušklíbla se Arlene, „nový přírůstek do zvěřince." Dozvěděli jsme se, že Bill Ritch je počítačový programátor. Pokud najdeme nějaká monstra ovládaná počítačem, bude pro nás neocenitelný. Abychom ale byli spravedliví, svůj příděl zombií dokázal postřílet.
„Jak vás vlastně chytili?" zajímalo Arlene.
Ritch si povzdechl. „Jako spousta dalších jsem si myslel, že to všechno nemůže být skutečné. Jakmile jsme..." Zarazil se a zčervenal. Když se znovu rozpovídal, věděl jsem, že přeskočil něco důležitého. Však se k tomu později ještě dostaneme. „Studovali jsme Brány, když v tom jedna z těch na Deimu začala vykazovat podezřelý pokles teploty. A také začala zářit."
„Ale já myslel, že když to začalo, tak byl Deimos opuštěný," přerušil jsem ho.
„To jste si také měli myslet," přikývl. „Když UAC přišla na to, jak technika cizinců funguje a chtěla ji vyzkoušet, všichni jsme se přišli podívat. V tu chvíli se objevili první démoni. Chci říct, cizinci."
„Kteří?" zeptal jsem se. „Kteří se objevili jako první?" „První byla ta věc, které říkáte imp. Podíval se na nás a zašklebil se. Všichni jsme na něj v naprostém šoku zírali. Nevěděli jsme, co máme říct nebo udělat. Náš první kontakt s neznámou rasou a my ztratili řeč! Všechny ty nádherné plány, co jim řekneme a jak

se zachováme...“
„No a jak tedy reagoval ten imp?“ Arlene vždy věděla, na co se má zeptat.
Ritch při vzpomínce na něco bolestného potřásl smutně hlavou. „Hodil mezi ně jeden z těch svítících, slizkých chomáčů a zabil vedoucího vědeckého týmu a dva kapitány vojenského letectva. Díky Bohu jsem byl až úplně vzadu. Slyšel jsem ženský křik. Myslím, že to byla doktorka Tyya Grafová. Pak Bránou prošel další z nich a my zpanikařili.“
„Davová hysterie?“
„Jako v Soylent Green, (Film o přelidněné Zemi na motivy knihy H. Harrisona Místo, místo! Více místa)“ zamumlala si pro sebe Arlene. Nevěděl jsem, co tím myslí. Zřejmě šlo o další odkaz na nějaký starý film.
„Kdybych nebyl takový kolohnát, tak by mě ušlapali. V té panice mě totiž srazili na zem. Snažil jsem se vstát, ale omotali kolem mě nějakou pavučinu s nervovým plynem, který mě ochromil.“
„Byl jsem nějakou dobu mimo, a když jsem se probral, vyslýchal mě ten pavouk. Byl jsem v prostorné místnosti, obklopený stovkami cizinců různých druhů včetně zombií. Poznal jsem mezi nimi doktorku Grafovou, ale mohl jsem bez váhání říct, že byla mrtvá, a že její tělo oživili. No, a to je celý můj příběh.“
„Když už o tom mluvíte,“ navázala Arlene svojí vlastní úvahou. „Flyi, všiml sis, že je tu více zombií než kdekoliv jinde?“
„Jasně.“ „A když jsme teď dělali takový rámus, proč se sem nepřišouraly další?“
„Zvědavost je sice lidská vlastnost,“ usmál jsem se na ni, „ale zombie ji zřejmě nedědí. Nebo to možná byly všechny.“
„A hlavně na to nemají mozek,“ doplnil mě Ritch a převalil jednu z nich.
Arlene potřásla hlavou. „Myslím, že to je kvůli tomu, že nikdy nedělají nic, co jim někdo neřekne,“ dumala. „Musí být v neustálém spojení s někým nebo něčím a na průzkum se vydají pouze tehdy, když k tomu dostanou příkaz. Kdyby jim řekli, ať hlídkují a dávají pozor na lidi, tak by zaútočily. V opačném případě by kolem nás klidně mohly projít a ani by si nás nevšimly.“
„Ten imp, který se mnou mluvil, mě přinutil zamyslet se nad tím, jestli zombiím neporoučí právě oni,“ řekl jsem. „Ale na zombie jsme narazili i tam, kde žádní impové nebyli. Třeba dostanou jeden příkaz napořád. Jednou jsem přinutila zombie, aby střílely jedna po druhé a za chvíli přiběhla skupina impů zkontrolovat, co se to vlastně děje. Impové je nemohou ovládat.“
„No, ani ti čenichající prasečí démoni nemají tolik mozkových buněk, abychom o nich vůbec začali uvažovat,“ pokračoval jsem. „Jestli tu jsou nějací další, přes to svoje funění by žádnou bitvu ani neslyšeli.“
„A lebky nemají žádné uši,“ dodala Arlene. „Takže to jsou buď pekelní baroni, parní démoni nebo ta pavoučí věc, kterou popisoval Bill.“
„To pavoučí stvoření, které mě vyslýchalo,“ otřásl se Ritch hrůzou.
„Dáme si na něj pozor.“ Nejvyšší čas vyrazit. Chůzí podél zdi, jsme vpravo objevili úzkou, „přírodní“ chodbu, ve které se povalovaly další náboje do brokovnice. Posbírali jsme je, ale zklamalo mě zjištění, že některé z nich byly poškozené nebo prázdné. Zrovna jsem se zaobíral několika sporně vypadajícími adepty na zahození, když v tom mi proklouzly mezi prsty. Padl jsem na kolena, abych je znovu sebral. A to mi zachránilo život. Místem, kde ještě před okamžikem spočívala moje hlava, prolétl výstřel z brokovnice.
„Zombie!“ vykřikl Ritch. Jak jinak. Kromě zombií na nás ještě nikdo nikdy z lidských zbraní nestřílel. Další rána šla moc vysoko, ale k třetímu pokusu o odstranění mé maličkostí už nedošlo.
Arlene se otočila, aby toho parchanta odstřelila... a přimrzla na místě! „F-Flyi,“ zašeptala.
Zůstal jsem zírat s ní. Arlenina nejhorší noční můra se právě vyplnila. Wilhelm Dodd, nebo to co z něj zbylo, si to šinul k naší malé skupině. Přehmátl, aby nás mohl lépe zaměřit.

30.

Arlene s otevřenými ústy a bledým obličejem pozorovala, jak se přibližuje. Nechtěl jsem to udělat, ale

slíbil jsem jí to.
S nepříjemným pocitem jsem pozvedl zbraň. Věděl jsem, co bude následovat. Odprásknu toho troubu a Arlene mě bude nenávidět do konce života, což možná nebude trvat tak dlouho.
Pak se stal zázrak.
V okamžiku kdy jsem chtěl zmáčknout spoušť, rysy v Arlenině obličeji prudce ztvrdly. Zavřela ústa. Pak vložila do zásobníku své brokovnice nový náboj, přiložila si ji k ramenu a ustřelila nemrtvému Doddovi hlavu.
Nikdo nic neřekl. Ritch pochopil vše podstatné z našeho dlouhého mlčení. Položil jsem ruku na Arlenino rameno. Její hlas zarachotil jako rezavá plechovka vlečená za velmi starým autem. „Už byl pryč, Flyi. A nechtěla jsem, aby se mezi nás míchal."
Už zase jsem v hrdle ucítil ten zvláštní pocit. Zamrkal jsem, zřejmě se mi do očí dostal prach. Stiskl jsem jí rameno tak silně, až se prohnula bolestí. Přesto moji ruku neodstrčila.
Věděla, co by se stalo, kdybych zabil přetvořeného Wilhelma Dodda a nedovolila, aby k tomu došlo. Naše přátelství pro ni bylo nepochybně stejně důležité jako pro mě.
Už jsem zapomněl, že zombie byly kdysi lidmi. Přinutil jsem se na to zapomenout. Ale strnulý výraz ve tváři Willyho Dodda mi to znovu a navždy připomněl. Byl to člověk, mariňák a velmi důležitá součást mého života. Teď, když bylo po něm, jsem nevěděl, jak mám smýšlet o sobě a Arlene.
Lépe nepřemýšlet vůbec, radil mi můj vnitřní hlas. Byla to dobrá rada a já se podle ní zachoval.
Arlene to celé nesla těžce. Seděla na zemi, položila si hlavu mezi kolena a několikrát se dlouze a zhluboka nadechla. Chtěl jsem ji utišit, ale cítil jsem se tak bezmocný. „Arlene..." Chtěl jsem se jí dotknout. Zatřásla hlavou a odtáhla se. V jakékoliv jiné situaci bych ji nechal, aby mohla truchlit v soukromí. Ale na Deimu žádné soukromí nebylo. S výjimkou odloučení v hrobě.
Ritch chápal, co se děje a byl zticha. Líbil se mi čím dál víc. Pohlédl jsem na hodinky. Na takovémhle místě možná zbytečný čin, ale i tak mi to pomohlo. Drobná vzpomínka na běžný život.
„Arlene," řekl jsem co nejněžněji, „je nejvyšší čas vyrazit. Musíš se vzchopit."
„Nech mě být!" řekla, aniž by na mě pohlédla. „Nedívej se na mě."
Zdálo se, že teď není nejvhodnější doba na ni naléhat. Ještě nikdy jsem neviděl, že by se takhle třásla. Beze slova jsem se posadil a opřel se o její záda. Zatímco se snažila ze sebe všechno dostat, držel jsem hlídku. Ritch stál o kousek dál, se zbraněmi v rukou a díval se na druhou stranu.
Pokaždé, když se její tělo zachvělo, jsem předstíral, že jsem si toho nevšiml. Když byla připravena, utřela si oči a zvedla se. „Tak pohyb, desátníku," rozkázala. Byla sice jen svobodník a já měl vyšší hodnost, ale tentokrát to bylo v pořádku. Její bojovný tón se vrátil.
Ritch se k nám připojil, takže jsme mohli vyrazit. Za soutěskou se nacházela vyvýšenina, ze které jsme se mohli podívat přes kamennou zeď po naší levici. Architekt se opět činil. Před námi se rozkládala obrovská zahrada ve tvaru pravé ruky. Nacházeli jsme se v palci.
„Chápeš to?" zeptala se Arlene.
„Lepší než hákový kříž," odvětil jsem. Ruka zabírala velkou část rozlohy zahrady, s „prsty" daleko od sebe. V každém z nich na nás nepochybně čekal široký výběr pohybových senzorů a dalších překvapení. Prsteníček zkrášlovala zvláštní, dřevěná bouda. Přesně v místě, kde by měl být prsten.
Začali jsme od palce. „Vsadím se, že najdeme jedině otisky nohou," řekl Ritch. Hloupé vtipy se mi také nikdy nelíbily, ale Arlene to rozesmálo. Jsem pro cokoliv, co ji dokáže zbavit deprese.
Zaslechl jsem známé bublání rudé „lávy". Jezírko bylo obehnáno kamennou zdí. Klidně bych ho mohl považovat za plavecký bazén. Zdálo se mi, že jsem těsně pod hladinou zahlédl spínač.
„Co to je?" zeptal se Ritch.
„Takové jedovaté svinstvo," odpověděla Arlene. „Ještě jste ho neviděl?" Ritch zakroutil hlavou. „Tak to jste měl štěstí," pokračovala. „S Flyem jsme se museli prodírat celým oceánem tohohle marastu."
„Vypadá to jako láva," uvažoval Ritch stejným způsobem jako já. „Je horká?"
„Moc ne," řekl jsem, „ale i tak vás může zabít." Spínač mě pokoušel jako lžíce trčící z misky ovesné kaše. „Víte," nevydržel jsem, „ten spínač mě strašně láká..."
Sehnul jsem se pro kámen a mrštil ho do lávy. Rychle jsem uskočil. Nechtěl jsem, aby mě obsah kamenné nádrže postříkal.

Věčná škoda, že jsem se ve dvanácti letech nezúčastnil školního přeboru. Úspěch se dostavil hned na první pokus. Zaslechli jsme hlasité cvaknutí a před námi se otevřely dveře, které odhalily naši odměnu. Další automatickou pistoli a především dvě nádherné lékárničky. Dal bych sice přednost kouzelné, modré sféře s léčebnými účinky, ale i tohle nám v případě nouze nepochybně pomůže.
Mé nadšení však pohaslo, když jsem vzal do ruky první z nich a všiml si nezaměnitelných stop přítomnosti impů. Nebyli jsme první, kdo je našel. Otisky zubů vysvětlovaly, proč chybí většina léků. Impům se očividně líbila jejich chuť. Spěšné prohledání lékárniček ukázalo, že se zachovalo právě tolik obsahu, kolik jsem potřeboval na ošetření Arleniných zranění.
Ritch mi pomohl najít vše potřebné. Poté, co jsem jí vyčistil všechna zranění, se zvláštní péčí ošklivé sečně ráně v hrudi, jsem jí dal utišující léky a přiložil čerstvé obvazy. Ritch s rozpaky sledoval, jak jí ošetřuji odhalená ňadra, ale na vzrušení nikdo z nás ani nepomyslel.
„Jaké to je?“ zeptal jsem se.
„Lepší,“ odpověděla, ale z jejího napjatého hlasu a bledé tváře se dalo poznat, že v kondici rozhodně není. „Lepší“ to vystihovalo docela přesně.
Zbývající léky přišly vhod Ritchovi, který na tom nebyl také dvakrát nejlépe. Vyprostit se z vězení a probrat se tak rychle z šoku nemůže být prospěšné pro nikoho a Ritch se místo odpočinku musel zapojit do bitvy.
Kéž bych mu mohl nabídnout injekci stimulantu, který jsem použil tehdy v té mramorové místnosti na Deimu. Ale zdálo se, že přesně o něj impům šlo. Všechny ampulky byly prázdné.
Odešli jsme z palce a sestoupili do dlaně, kde jsme započali s úklidem domu. Přemisťovali jsme se od jedné skály k druhé, odstřelovali cokoliv nám přišlo do cesty a sbírali vše užitečné. Protivníci byli slabí, ani se o nich nemá cenu zmiňovat. Snad jedině, že umírali rychle.
Arlene potěšil její vlastní raketomet, který jsme mezi skalami našli. Ještě jsme jí pomohli získat několik malých raket o velikostí baterie, které se povalovaly poblíž. Vzala si jich sedm a já jí ukázal, kam je má strkat a pověděl vše o dosahu výbuchu i zvláštních nastaveních téhle šikovné zbraně.
Byli jsme tak šťastni, že jsme museli nevědomky vyslat nějaký neverbální signál. Monstrům se nelíbí, když mají lidé radost.
Přepadla nás šestice bývalých kolegů ve zbrani a zaměstnanců UAC, čtyři impové, tři démoni a dvě létající lebky. V nastalé řeži spotřebovala Arlene všechny své rakety, ale alespoň se už nemohla nadále vymlouvat, že raketomet nikdy nedržela v ruce.
Já ani Arlene jsme se téměř nezapotili. Ritch se také začínal zlepšovat. Byl dobrou volbou. Právě teď se s námi chtěl podělit o několik úvah. Arlene se podle všeho ještě nestačila úplně vzpamatovat ze setkání s Wilhehnem, ale já byl ochoten našeho nového kolegu lépe poznat.
Takže zatímco jsme prozkoumávali poslední skupinu mrtvol, vybídl jsem ho, ať se nám svěří se svými myšlenkami.
Už nám řekl, že jeho oborem jsou počítače, ale to bylo velmi skromně podáno. Zjevně šlo o počítačového génia v dobrém slova smyslu, uneseného cizinci z Deimu.
„Podařilo se nám určit, že Brány jsou ohromná zařízení sloužící k přenosu hmoty. Kdyby fungovaly a nešlo jen o nějaké nezdařené, nákladné pokusy z dávných dob, rozprášily by všechny naše fyzikální teorie.“
„Zjistili jsme, že reagují na salvy vysoko energetických mikrovln. Jejich obvody pokaždé zareagovaly na několik vteřin. Nešlo o nic elektronického, spíše o něco, při čem docházelo k přímé manipulaci s proudem částic.“
Zatímco Ritch pokračoval, Arlene zbystřila a začala dávat pozor. Na její tváři se pomalu usazoval výraz, který se objevoval v okamžicích, kdy ji zradil někdo z blízkých. Náhle jí poklesla čelist. „Chcete říct, že jste ty Brány aktivovali? Vy jste je zapnuli? Ježíši Kriste, vždyť vy jste sem ty věci přitáhli!“
Jistá část Arleniny osobnosti se vždy snažila uvěřit všemu, co pronesli státní činitelé nebo nadřízení. Takové pošetilosti jsem se zbavil dávno před tím, než jsem se přidal k mariňákům. Pro vojáka to z dlouhodobého hlediska nebyl zdraví prospěšný přístup.
„Myslím, že svým způsobem, jsme sem ty cizince skrz Bránu přivedli,“ přiznal Ritch žalostně. „Ale byla to nehoda!“

„Nehoda," ušklíbl jsem se. „Tím je nepochybně vyloučena jakákoliv osobní zodpovědnost."
Ritch pokračoval dál, aniž by si všiml ironie v mém hlase. „Myslím si, že ať už jsou tahle stvoření cokoliv, poslouchala s uchem u Bran. Možná se je snažila zapnout ze své strany, ale dokud jsme jim nepomohli, tak to nemohla udělat. Ale ano, řekl bych, že jsme je sem pustili."
„Každopádně si myslím, že to nejsou bytosti, které postavily tyhle Brány."
„To si také myslíme," řekl jsem. „Máte nějaké hmotnější důkazy, než jen neurčitý pocit?"
„UAC má... rytiny, na nichž jsou vypodobněni stavitelé Bran. Jsou stejně staré jako Brány a ukazují, jak jejich tvůrci vypadali." Odmlčel se a snažil najít správná slova. „A?" zeptali jsme se jako jeden muž.
„Asi tomu nebudete věřit," začal.
„Po tom, čím jsme prošli, uvěříme čemukoliv," namítl jsem preventivně.
„No, vypadají, jako by pocházeli od H. P. Lovecrafta," řekl.
„Myslela jsem si to," informovala ho Arlene. Ještě pořád vypadala rozčileně.
„Jsem snad jediný v celé Sluneční soustavě, kdo od něj nikdy nic nečetl?" dopálil jsem se. „První z vás, který začne mluvit o tajemných silách, dostane raketou přímo mezi oči."
Ritch se na mě podíval, jako by se bál, že to myslím vážně. Široký Arlenin úsměv ho ale uklidnil. Těžce polkl a pokračoval: „Mají hadí těla, spoustu končetin v horní polovině trupu, nemají krk a určitě se museli pohybovat jako chřestýši."
„Jak jsou vysocí?" chtěla vědět Arlene.
„Až deset metrů," odpověděl. Sice to neřekli, ale já věděl, co přesně si teď myslí. Tajemné síly!
Ale jinak jsem souhlasil. „Vsadím svůj vlastní život, že jsme ještě nepotkali toho, kdo za tím skutečně stojí." To nemohla Arlene nechat bez komentáře. „Vsaď něco cennějšího, Flyi. Na kolik by podle tebe pojišťovna ocenila naše životy?"
„Já se nesázím," řekl Ritch s vážnou tváří. „Potkal jsem ten mozek, jak mu říkáte. Jsem si jistý, že tu velí ta pavoučí věc."
„Řekněte nám o ní víc," dožadoval jsem se.
Otřásl se. Věděl jsem, jak se cítí. Teorie byla jedna věc, blízký kontakt druhá. „Podle toho co jsem viděl, je ta pavoučí věc skutečně inteligentní," popisoval nám. „Hovořila plynulou angličtinou." Po setkání s mluvícím impem na Phobu jsem neměl důvod mu nevěřit.
„A co říkala?" zeptala se Arlene.
„No, zpočátku mi kladla otázky. Nejdříve jednoduché ano-ne, pravda-nepravda. Párkrát jsem se snažil zalhat, ale už toho věděla hodně a vždycky mě přistihla."
„Jak reagovala na lež?"
Ritch pokrčil rameny. „Zdálo se, že jí to je docela jedno, ale trestala mě. Úděsné věci, ale samé halucinace. Jako když sníte a zdá se vám, že jste k smrti vyděšeni. Tohle ta pavoučí věc umí." Při té vzpomínce se znovu otřásl.
„Ale byly to jen falešné hrůzy. Prostě musíte přijmout fakt, že se bojíte, jako jste se ještě nikdy nebáli. Pokud vás totiž nedokáže zlomit strachem, neví, co dělat dál." „Co po vás chtěla?"
„Přikázala mi, abych přeprogramoval všechna zařízení na Phobu a Deimu. Když jsem odmítl, mučila mě dalšími a dalšími hrůzostrašnými představami, kterým jsem začal říkat halucinace. A když to nezabíralo, zamotala mě do pavučiny a pověsila ze stropu. Jako by si mě schovávala na později."
„Měl jsem dojem, že se chce o lidech dozvědět více informací, aby přišla na to, jak nás zlomit. Mezitím se šla podle mě porozhlédnout po ochotnějším programátorovi. Jsem si jistý, že kdyby ho našla, tak by mě zabila."
„Chce se o lidech dozvědět více informací," zopakoval jsem a pocítil mrazení v zádech. „Arlene, přemýšlíš nad tím vším, co se nám postavilo do cesty?"
Podívala se na mě, pak se zadívala na podlahu. Věděla, co mám na mysli. Věděla, že to dává smysl. Byli jsme druhotný informační zdroj. Poskytli jsme mozku něco užitečného? Doufám, že nikoliv.
„Popište nám to monstrum," řekla Arlene.
Ritch zaskřípal zuby. „Je to obrovská věc vypadající jako mozek uvnitř mechanického, pavoukovitého těla." „Je ozbrojena?" zajímalo mě.
„Mocnější zbraní, než si dokážete představit," odpověděl Ritch. O tom pochybuju. Dosáhl jsem stavu,

kdy si umím představit spoustu věcí.
Ve skutečnosti jsem byl Ritchovi za jeho novinky vděčný. Jestliže existuje vůdce cizinců, víme, proti komu máme konkrétně bojovat. Už mě unavovalo usekávat nekonečné končetiny téhle armády. Byl jsem připraven na jejich vojevůdce. Nové informace povzbudily i Arlene. Do tváře se jí vrátila barva.
Nemuseli jsme o tom spolu mluvit. Byli jsme naladěni na stejnou vlnu. Podělili jsme se s Ritchem o naše teorie. Obzvláště o tu, že se z Deimu stala vesmírná loď a také o to, co jsme zjistili ohledně hyperprostorového tunelu. Spoustu z toho už vytušil sám.
Pokračovali jsme v cestě prsteníčkem, v němž jsme seshora viděli dřevěnou boudu. Narazili jsme na jeden přízrak, kterým nám třem nebyl soupeřem. Nemohl jsem nesrovnávat naši nynější bezstarostnost s mým zděšením, když jsem poprvé spatřil zombii. Teď jsem se téměř nudil.
Konečně jsme se ocitli před prastarou, rozpadající se, dřevěnou chatrčí. Peklo by potřebovalo vyspravit.
„Mrkněte na ten zámek.“ Arlene se usmívala jako holčička, která právě ke své panence dostala novou sadu módních doplňků. „Tohle miluju!“
„Proč?“ chtěl jsem vědět.
„Protože je k němu potřeba starodávný klíč.“ „Pomůžu vám s hledáním,“ nabídl se Ritch dříve než já. „K čertu s ním,“ odpověděla. „Mám svůj vlastní!“ Rozebrala jednu z pistolí a vybrala několik vhodných součástek. Vypáčit zámek jí trvalo necelých pět minut.
„Kde jste se to naučila?“ zeptal se Ritch. „Čtu hodně komiksů."
„Budeš potřebovat, abych ti ji pomohl zase složit?“ zeptal jsem se nevinně. Nemohl jsem ji trochu nepoškádlit. Obrátila oči v sloup a pistoli během okamžiku vrátila do původního stavu. Dokonce jí ani nezbyly žádné přebytečné součástky. Počkali jsme, až bude připravena otevřít dveře boudy.
Uvnitř jsme našli spínač. Jaké překvapení, chtělo by se říct. Arlene ho po zásluze stiskla a zasunula stěnu před námi. Objevila se skrytá místnost, ve které spočíval tucet mrtvých, roztrhaných, rozmačkaných impů a teleportační plošina.
„Už bylo na čase,“ prohodila.
„Příště chci zkusit jinou cestovní kancelář,“ dodal jsem. Přenesli jsme se a zůstali tiše zírat.
Ocitli jsme se na stejném místě, kam jsme se dostali po průchodu hyperprostorovým tunelem! Jediný rozdíl spočíval v tom, že jsme měli oblečení a zbraně. A Ritche, samozřejmě.

31.

„Deja,“ začala Arlene. „Vu,“ doplnil jsem ji.
„Dejah Thoris (Dejah Thoris je barsoomská (marťanská) princezna z románů Edgara Rice Burroughse odehrávajících se na Marsu)," přidal se Ritch a Arlene se usmála. Zřejmě používali nějaký tajný kód.
Nechtěl jsem se tím zatěžovat. Starosti mi přidělával fakt, že jsme byli znovu na začátku.
Stejně jako předtím jsem vsunul ruku do blány až po rameno a otevřel dveře. Uvnitř jsme ve stejné místnosti našli Weemse s Midori, ve stejné pozici, stále srostlé hlavami... a stále držící své pistole úplně stejně jako předtím. Oblečené!
Dlouze jsme na ně zírali a chudák Bill Ritch neměl ani tušení, proč stojíme jako opaření. Začal prozkoumávat jejich těla, ale Arlene ho jemně odtáhla dříve, než mohl spatřit, co jim udělali.
„Tohle je ještě horší než ta monstra,“ řekl jsem. Prošli jsme kolem nich a prolezli úzkým tunelem. Ritch měl co dělat, aby se jím protáhl.
Když jsme vylezli ven, čelili jsme stejným sedmi impům jako předtím. S tím rozdílem, že tentokrát jsme použili brokovnice. Alespoň to byl krok kupředu.
Otevřeli jsme stejné dveře. Z nich vylétly dvě dýně, přesně jako posledně. Obě byly více méně podobné. Arlene použila automatickou pistoli a já je dorazil brokovnicí. Naše oblíbená taktika. Ritch to komentoval novým způsobem: „Vypadají lépe, když jim v očích hoří dvě svíčky.“ Nikdo neprotestoval.
Už jsme se chtěli vyhnout rozpadající se lávce a jít místo toho oklikou druhými dveřmi, když v tom se Arlene zastavila: „Flyi, myslím, že bychom měli své činy opakovat co nejpřesněji.“

„Arlene, posledně tě v té úzké chodbě démoni skoro dostali," připomněl jsem jí. Přikývla a při té vzpomínce se mírně otřásla. Nebyla ve stavu, aby mohla takový souboj znovu prožít. Sledoval jsem dál svůj cíl: „Už jsme se odchýlili, když jsme si nevzali pistole od Weemse a Midori. A také tím, že jsme ty dýně zabili venku."
„Já vím," řekla. „Nemohu to podložit ničím jiným, než ženskou intuicí." Už jsem se chystal poznamenat, že je nepravděpodobné, aby se v Arlene Sandersová vyskytovalo něco takového, ale došlo mi, že to myslí smrtelně vážně. Dívala se na mě upřeně, dokud jsem neustoupil.
Ritche jsme nechali v chodbě. Nato co jsme měli v plánu, nebyl v dostatečné kondici. Samozřejmě, až vyčistíme cestu, bude za námi moci relativně bezpečně přijít. Jako splašení jsme přeběhli po lávce směrem k iluzorní zdi. Bez váhání jsme se vrhli na impy, o kterých jsme věděli, že budou čekat na druhé straně.
Ještě z jednoho důvodu jsem trval na tom, aby na nás Ritch počkal v záloze. Ale nechal jsem si ho jen pro sebe. Nebyl jsem si jistý, jestli na druhé straně nenajdeme druhého Billa Ritche visícího ze stropu. Nenašli. Nikdy jsem se s tím Arlene ani Ritchovi nesvěřil. Jen Bůh ví, jestli na to také pomysleli. Pravděpodobně ano, ale stejně jako já o tom pomlčeli.
Tajnou chodbou jsme proklouzli zpět a na impy a dýně v místnosti použili stejný trik. Když jsme věděli, co můžeme očekávat, bylo to mnohem snazší. Tentokrát jsem věděl, kde bude číhat poslední dýně, až otevřu dveře. Líbilo se mi, že mě nemůže překvapit. Za to se záhy rozplácla o podlahu.
Na nádvoří si Arlene vzala do ruky motorovou pilu a nastartovala ji. Musel jsem jí ale slíbit, že jakmile ji ztratí, začnu střílet. Protože však tentokrát věděla, čemu bude čelit, neuklouzla a nedopustila, aby jí démon vyrazil pilu z ruky. Skrčila se a rozmáchla. Rozřezala všechny démony. Stěží uvěřit, že byla těžce raněna před tak krátkou chvílí. To, že mohla situaci na druhý pokus napravit, jí zázračně pomáhalo.
Úzkou chodbou jsme pokračovali až k teleportu. „A co se stane teď?" zeptal jsem se. „Vrátíme se zase do ruky?" Měl jsem být raději zticha. Vstoupili jsme na plošinu, ale místo toho, abychom se přenesli, se stěny místnosti zasunuly do podlahy.
Kolem nás stálo několik sloupů a do všech stran se táhlo ohromné nádvoří, které zkrášlovala úhledná řada beden s logem UAC. V každé z nich se nacházel svazek pěti raket. Bylo to nepochybně to největší skladiště na světě. Také tu na nás čekal další raketomet.
Takový dárek není možné dostat jen tak pro nic za nic. Zaslechli jsme dusot nejtěžších nohou ve vesmíru. Další rozkošný parní démon. A tentokrát se kolem nevyskytovala žádná příhodná zóna s nulovou gravitací.
„Co to k čertu je?" zašeptal Ritch a schoval se za sloup. „To, můj příteli, je parní démon. Skoro pět metrů vysoký, dlouhé rohy a místo ruky má odpalovač raket."
„Aha, tak to je on," přikývl Ritch.
„Vy je znáte?" zeptala se nevěřícně Arlene.
„Jistě. Jen jsem zatím žádného neviděl. Tu potvoru řídí program, který jsem napsal pro drtič rudy. Ukradli mi ho." Vysvětloval to, jako by se dožadoval nějaké náhrady.
„Existuje nějaký způsob, jak ho zničit?"
Ritch se zamračil a začal usilovně přemýšlet. Parní démon byl velký dost na to, aby vyvolal vrásky na čele každého, kdo ho spatřil. „Kdybyste mě dokázali dostat za jeho záda, tak možná," řekl nakonec. „Tam je zásobník střel."
„Za pokus to stojí," rozhodl jsem. Podíval jsem se na Arlene a ta přikývla. Každý jsme se rozeběhli na opačnou stranu a schovali se za sloupy, protože nás parní démon spatřil. Byl stejně ohavný jako posledně, ale když se marně snažil rozhodnout, na který z cílů zaútočit, nevypadal tak hrozivě. Než se stačil rozmyslet, odpálili jsme s Arlene ze svých pozic rakety.
Parní démon si nakonec vybral hezčí cíl a pozvedl ruku, na jejímž konci měl odpalovací zařízení. Arlene si moc dobře uvědomovala, co nastane a uskočila do bezpečí. Tři malé řízené střely narazily přímo do sloupu, za kterým se skrývala a značně ho poničily.
Vyskočil jsem z úkrytu a střílel na toho bastarda tak dlouho, dokud jsem si nezískal jeho pozornost. Jakmile si mě ta potvora uráčila všimnout, schoval jsem se. Arlene zopakovala stejný postup. Vystoupila zpoza sloupu a začala pálit jednu raketu za druhou. Jako když se děti v zimě snaží zasypat sněhovými

koulemi kluka, který je celý rok terorizoval. Akorát, že tady šlo o život.
Parní démon dokázal, že mu nechybí mozek. Tím, že se přiblížil k sloupům a zmenšil nám palebný úhel, prošel naším malým inteligenčním testem. Arlene na to byla připravena. Utíkala pozpátku, přitom kličkovala a čas od času vystřelila raketu.
Čas na Ritchův plán.
Zatímco se Arlene opětovně ujala role návnady, přiblížili jsme se s Rytchem na potřebnou pozici. Když se monstrum konečně zastavilo zády k sloupům a snažilo se vyslat na Arlene smrtící sadu střel, spojil jsem ruce, sklonil se a pomohl Ritchovi vyšplhat nahoru. Byl tak těžký, že jsem ho jen s vypětím všech sil dokázal vyzvednout natolik, aby se zachytil za záda netvora a mohl začít jízdu svého života.
Strčil svoji ruku do nabíjecího mechanismu až po loket. V souladu s předchozí dohodou, jsem ho nechal jeho osudu a uskočil do bezpečí, abych mohl zkusit něco jiného v případě, že neuspěje.
Arlene stále poskakovala kolem, jako by byla herečkou na setkání filmových producentů. Měla plné ruce práce, ani nemohla vystřelit. Kromě toho nechtěla riskovat, že zasáhne Ritche. Co se přerostlého démona týče, ten si ani neuvědomil, že se mu někdo usadil na zádech.
Pak Ritch vytrhl nějaký kabel a parní démon si ho všiml. Otočil levou paži v neuvěřitelném úhlu. Ritche se však mohl pouze dotknout, nemohl ho udeřit. Alespoň ne tolik, aby se ho zbavil.
Ruka opatřená odpalovačem k tomu byla vhodnější. Parní démon jí máchl dozadu, namířil na Ritche a mně nezbylo než zadržet dech. V poslední chvíli naštěstí naskočily zřídkakdy používané obvody sebezáchovy, které kolosu zabránily vypálit do svého vlastního zásobníku řízených střel. Parní démon se snažil rozmáčknout přítěž střídavě z obou stran, dokud Ritch nedokončil svůj úkol a neseskočil.
Rozběhl se směrem ke mně. Parní démon se rozvážně a pomalu otočil a namířil na Ritchovu hlav. Byl tak blízko, že si Ritch nebude muset už nikdy dělat starosti, kde sehnat klobouk. Monstrum vystřelilo. Slyšeli jsme hlasité, prázdné cvaknutí. Nic se nestalo. Ritch utíkal dál. Parní démon neustále cvakal, mířil a cvakal, jako by nedokázal pochopit změnu situace. V tomhle testu propadl.
Arlene nepropásla svou příležitost. Začala ho zezadu ostřelovat. Ten chudák se otočil a namířil na ni svou nepoužitelnou paží. Cvak! Třikrát jsem ho zasáhl svými vlastními miniaturními raketami. Neustával jsem, dokud mi dlaň neznehybněla. Po nejméně pětadvaceti přímých zásazích se obr konečně zapotácel a padl na zem jako mrakodrap odsouzený k demolici. Střílel jsem dál.
Pak dostala Arlene nápad, oběhla ho zezadu a vyslala dvojici raket přímo do jeho zásobníku. Poslední slova parního démona byla skutečně dechberoucí. Překvapilo mě, že se nezhroutil celý hyperprostorový tunel.
Byl jsem unavený. Arlene i Ritch však byli stále plni energie.
Vrátili jsme se stejnou cestou, ale zjistili jsme, že mezitím došlo ke změně ve stavebních plánech. Zdi už nestály tam, kde předtím. Z malé, prázdné předsíně se stala rozlehlá místnost s „pláží“, kterou neúnavně omývaly rudé vlny jedovaté látky.
„Podívejte!“ vykřikla Arlene. Sledoval jsem její ukazováček a spatřil pekelného barona brouzdajícího se karmínovým, toxickým příbojem. Poté, co jsme se poškádlili s parním démonem, nevypadal minotaur nijak hrozivě. Ale na Phobu se Arlene protáhla úzkou prasklinou, aby se jednomu takovému vyhnula a já byl při našem prvním setkání téměř ochromen strachem. Jak se ta doba mění!
Lehkomyslnost by se nám ale nemusela vyplatit. Ostřelovali jsme ho zleva i zprava, dokud toho neměl dost. Před smrtí se s námi stačil rozloučit krátkým zachroptěním.
Z dlouhé, úzké chodby, ve které Arlene rozřezala démony motorovou pilou, se stala jedna ze stěn trojúhelníkové místnosti plné přízraků. Svižně jsme přes ni přeběhli, než přerostlé, neviditelné růžovky mohly pomstít své viditelnější příbuzné. Doběhli jsme zpět ke dveřím vedoucím do centrální chodby. Zabouchli je za sebou a petlici zapřičili několika desetimilimetrovými náboji.
Venku jsme nic neviděli, takže jsme se tajnou chodbou vrátili do místnosti za iluzorní zdí. Odsud jsme zjistili, že na druhém konci lávového jezírka stojí stěna a vedle ní se roztahuje kousek suché země. Už jsem se chystal přebrodit na druhou stranu, když se ozval Ritch.
„Proč nepoužijete ochranný oblek?“ zeptal se a ukázal za sebe.
„Cože? Kde?“
„Vidíte ty kombinézy?“

Natáhl jsem si jednu z nich přes brnění i boty a vydal se skrz odporné svinstvo k ostrovu na druhé straně. Tam jsem našel tu nejúžasnější pušku, jakou jsem kdy viděl. Obrovskou, se stabilizátory a ohromnou baterií. Zvedl jsem ji a byl potěšen, že je mnohem lehčí a podstatně méně nemotorná, než vypadala. Usmál jsem se, jako bych vyhrál kuželkářskou ligu a pospíchal zpět k místu, kde čekali ostatní.
Ještě že jsem poslechl Ritchovu radu ohledně obleku. Jedovatá břečka se prožírala ochrannou vrstvou za doprovodu neustálého, hlubokého syčení. Přesto jsem se začal cítit trochu divně. Arlene mi pomohla vylézt z rudého jezírka.
„Sundej si to," upozornila mě. „Tvůj oblek se rozpadá." Zatímco jsem si ho svlékal, povšimla si podivné boule. „Co to je?" zeptala se.
Podíval jsem se. „To je zatraceně velká zbraň, řekl bych." „A co dělá?"
„Nerad to říkám, ale raději bychom to měli zjistit až v boji. Nechci plýtvat energií. Ritchi?" Podíval se na ni a zakroutil hlavou.
Všichni tři jsme si vyměnili ten zvláštní pohled, který spolu sdílí pouze ti, jenž se pohybují v blízkostí smrti. Chytili jsme se navzájem za ruce. Bylo to víc než obyčejné podání ruky. Spíš jako bychom stvrzovali tajnou úmluvu.
Neměli jsme na vybranou, mohli jsme se vrátit jedině na hlavní nádvoří. Byl jsem rád, že jsme ty dvě dýně už odstřelili. Narazili jsme na další rozdíl oproti původnímu stavu. Nové dveře vedle těch původních, zamčené. Arlene poklekla a chvíli si pohrávala se zámkem. „Špatné zprávy," přiznala nakonec. „Tenhle neotevřu."
To bylo mrzuté. Už jsem téměř přesvědčil sám sebe, že dokáže otevřít cokoliv. Obhlédl jsem okolí a na druhé straně nádvoří spatřil třetí dveře. Tohle místo se měnilo v hotelovou halu! „Zkusme to támhle," navrhl jsem.
Protáhli jsme se dveřmi a vstoupili do tmavé chodby. Šel jsem v čele. S přihlédnutím k našim posledním úspěchům jsem začal být neopatrný. Transportní plošiny jsem si všiml až v okamžiku, kdy jsem na ni vstoupil.
Přenos proběhl velmi rychle, přesto jsem měl pocit, že budu zvracet. Zničehonic jsem se ocitl na trojúhelníkové plošině, ani ne dva metry za dvojicí dýní.

32.

Ani jedna si mě naštěstí nevšimla, protože brokovnicí ani pistolí bych je rychle zabít nedokázal. K jejich zničení by bylo zapotřebí několika výstřelů a na tuhle vzdálenost by mě do té doby usmažily svými elektrizujícími koulemi. A pokud jsem neměl spalující touhu proměnit se v škvarek, mohl jsem zapomenout i na rakety.
Zdálo se, že nadešel čas vyzkoušet tu zatraceně velkou zbraň. Říkejme jí BFG (Big Freaking Gun). Zhluboka jsem se nadechl a pozvedl umělecký kousek vývojářů United Aerospace Corporation. Namířil jsem na bližší z nepozorných cílů. Nenašel jsem spoušť, takže jsem stiskl rukojeť. Nepocítil jsem vůbec žádný zpětný ráz. Místo toho jsem zaslechl hučení energie. Dýně ho zaznamenaly také a začaly se otáčet. Z pušky však zatím nic nevylétlo. Už jsem si byl téměř jistý, že jsem udělal zatraceně velkou chybu, když hermeticky uzavřená hlaveň vypustila zelenou kouli energie, která po nárazu vybuchla. Světlo bylo tak jasné, až mě oslepilo. Dýně zařvaly a praskly jako balony. Nezbylo po nich nic než kouřící modrooranžové cáry.
Ale tím jsem všechny své potíže nevyřešil. Ještě pořád jsem nebyl v bezpečí.
Z výklenků přede mnou se vyrojila horda zombií. Zajímavé, že jsem si jich nevšiml, dokud se neozvaly samy. Vyčerpání si vybíralo svou daň a já ztrácel ostražitost.
Už jsem dávno ležel na břiše, když jsem zaslechl nezaměnitelný rachot a zvuk kulometných střel uhánějících mi nad hlavou. Kdo to zase střílí? Útok přišel zezadu. Takové věci nemám v lásce.
Překulil jsem se na stranu a poslal do chodby další výstřel z BFG. Výsledek byl uspokojivý - hromada usmažených zombií. Byl jsem v pokušení zavést pro všechny nemrtvé přísný zákaz nošení střelných

zbraní.
Seskočil jsem z plošiny a běžel chodbou až na samý konec, kde jsem se schoval do výklenku. Jedno staré pravidlo praví, že když nepřítel vyleze z díry, je díra prázdná. Odložil jsem BFG a vytáhl svou věrnou brokovnici. Vyhlédl jsem ven. Připadalo mi to jako dobrý nápad.
Odnikud se vynořilo několik kulek a já rychle zapadl zpět. Konečně mi došlo, co se to vlastně děje. To byla Arlene! Musela střílet přes skrytou teleportační plošinu a její kulky se přenášely na místo, kde jsem se původně objevil. Žádný div, že byly zombie zmatené. Něco takového by dokázalo zmást i osobu s fungujícím mozkem.
Odváděla stejně skvělou práci, jako kdyby tu byla se mnou. Povzbuzen jsem jí vypomáhal a střílel zombie, které se belhaly kolem mého výklenku a hledaly nepřítele. Takže přízraky nebyly jediné, kdo si mohl hrát na neviditelného. Zombie se samozřejmě rozzuřily a začaly střílet jedna po druhé.
Když se ke mně Arlene připojila, byly už dávno všechny mrtvé. Seskočila z plošiny a já jí podal stručné informace. Pak jsme zamířili zpět na druhý konec chodby, kde jsem se skrýval. Všiml jsem si tam dveří, které budily moji pozornost.
K jejich otevření jsme nepotřebovali žádný zvláštní klíč. Samozřejmě, protože na druhé straně na nás čekal pekelný baron.
V tlamě držel modrou vstupní kartu. Domluvili jsme se na čestné výměně. On dostal hromadu raket a my jeho kartu. Jsem si jistý, že minotaur naši štědrost ocenil. Vrátili jsme se k ústí chodby a vyzvedli čekajícího Ritche. Nezapomněli jsme na něj. Jen se nezdálo, že by Ritch litoval, když občas chyběl při našich přestřelkách. Ačkoliv při schovávání do rohů se osvědčil obdivuhodně. Dokonalý civilista.
Všichni tři jsme se vydali na druhou stranu místnosti k zamčeným dveřím. Nikoho z nás nepřekvapilo, když je vstupní karta otevřela.
Uvnitř odpočívala osamělá, zvláštním způsobem vyzdobená teleportační plošina. Přenesli jsme se do rozlehlé místnosti. Obrovské, nezakryté jámy, kterou obtáčela úzká lávka. Oči nám slzely z mlhy visící ve vzduchu. Celé místo jen žhnulo a stěny byly vyvedeny v barvě zaschlé krve. Cítili jsme zápach kyselých citrónů.
„To je ono!“ vykřikl náhle Ritch. „Přesně tady mě vyslýchal jejich vůdce, ten pavouk.“
Pomalu jsem přestával rozeznávat jednotlivé odlišnosti. Všechny místnosti mi připadaly čím dál tím víc stejné. Ale nikdy mě nikdo nemučil a nepověsil ze stropu, kde bych visel na půl cesty mezi životem a smrtí. Po tom čím prošel, jsem o Ritchově paměti nepochyboval.
Zezdola jsme slyšeli směs zvuků, jako by se přímo pod námi konalo shromáždění monster. Lehli jsme si na lávku a poslouchali.
Slyšel jsem řev, chrochtání, křik, funění, vytí, čenichání a dokonce i podivné pištění a pískání. Těžké podupávání a dunění nás nenechalo na pochybách, že tam dole bude některé z větších monster. Parního démona jsem naštěstí nezaslechl, což byla jediná dobrá zpráva.
„Jestli chcete vidět pavoučí mozek, teď máte šanci,“ zašeptal Ritch.
„Není tam vstup jen na zvláštní pozvánku?“ zeptala se Arlene.
Doplazila se k okraji lávky. „Dýně, pekelní baroni, ty podivné létající lebky.“
„Můžeme je už konečně pojmenovat?“
Podívala se na mě, jako by mi mělo něco uniknout. „Proboha... Co třeba létající lebky? Máš snad něco proti?“ Zakroutil jsem hlavou a nemohl si nevšimnout Ritchova výrazu. Pravděpodobně považoval naši malou hru za vrchol šílenství. Ale i on sám pro ni měl nepopiratelné nadání. Parnímu démonovi říkal „kyberkámoš“ a jak se ukázalo, „pavoučí mozek“ dokonale vystihoval věc, která se o vteřinu později objevila.
Vypadala děsivěji než všechna ostatní monstra dohromady.
Pokud mi parní démon připadal odporný kvůli spojení organického materiálu s mechanickým, tohle cizí cosi pochodující dole pod námi mi obrátilo žaludek. Několik mechanických nohou podpíralo klenutou lebku, ve které se skrýval obrovský, šedivý, pulsující mozek. Uprostřed houbovité hmoty se vyjímala ohyzdná tvář včetně „očí“ a „zubů“. Mělo by to být vtipné, skoro jako kreslená pohádka, ale na živoucím ztělesnění noční můry nebylo nic ani vzdáleně směšného.
Jeho vzhled byl natolik zneklidňující, že by si člověk nemusel všimnout té nejdůležitější věci, jeho zbraně.

Dokonce i z naší nevýhodné pozice bylo snadné zjistit, že je vybaven něčím, co vypadalo jako extrémně rychlý rotační kulomet. Nepochybně bychom se při přiblížení dočkali mnoha nepříjemných překvapení.
„Poslouchejte," zasyčel jsem. „Musíme předpokládat, že tuhle pavoučí věc dokážeme zničit. Hned teď můžeme nabourat jejich invazní plány! Mohl bych přeběhnout po lávce, seskočit dolů před tu potvoru a usmažit ji svojí novou hračkou."
„Moc nebezpečné," nesouhlasila Arlene.
„Dostala by vás tím svým kulometem dřív, než byste se stačil přiblížit," dodal Ritch.
Musel jsem uznat, že to byly velmi dobré námitky. Když jsem o svém nápadu znovu uvažoval, uvědomil jsem si, že i kdybych uspěl, ten dav monster kolem svého velitele by mě roztrhal na kousíčky. Zdálo se, že mi Ritch čte myšlenky. „Měli bychom zabít pár těch okolních bastardů, aby pavoučí mozek přišel o posily." Možná že by se z tohohle člověka mohl přece jenom stát čestný mariňák.
Pomalu jsme se plazili podél ochozu a nakukovali přes okraj lávky. Zatímco jsme se snažili najít výhodnější pozici, Ritch kýchl. Možná byl alergický na monstra.
Prvek překvapení byl nenávratně ztracen. Bylo na čase zahájit palbu a co nejvíc jich pobít. Jejich odměna za to, že sloužila svému veliteli. S Arlene jsme odpalovali rakety, které jsme získali při posledním setkání s parním démonem. Pro jejich použití jsme byli ve vhodné vzdálenosti i pozici.
Tam dole bylo i bez našeho přispění tolik hluku, že si spousta monster na druhé straně ani nevšimla, že se něco děje. Dál se zabývala svou věcí. Naším hlavním cílem bylo nevzbudit co nejdéle pozornost pavoučího mozku, proto jsme jeho směrem nevyslali žádnou raketu.
Přesto nás tížilo množství nezodpovězených otázek. Jak dobře mozek slyší? Musela se mu ostatní stvoření hlásit? Byli spolu v neustálém rádiovém nebo telepatickém spojení?
Pokračovali jsme v masakru. Ritch se znovu osvědčil, tentokrát ve spolupráci s pěchotní puškou.
Nakonec si i zbývající monstra všimla, že je něco špatně.
Některá se rozzuřila a začala pobíhat kolem. Jejich řev se změnil a obracel se směrem k ostatním. Nepochybně s nimi komunikovala. Několik z nich se snažilo použít svoji omezenou inteligenci a „prošetřit" záhadná úmrtí svých kolegů.
Bohužel, i pavoučí mozek si uvědomil potíže a ve snaze určit jejich zdroj začal podupávat po okolí. Má úcta k té ohromné hromadě šedé hmoty však poněkud pohasla v okamžiku, kdy se ta zpropadená věc rozzuřila a začala zbůhdarma střílet kolem sebe a zabíjet vlastní vojáky!
„Ritch se připlazil a nabízel mi nové postřehy: „Desátníku Taggarte, já..."
„Říkej mi Flyi."
„No, Flyi, o něčem jsem přemýšlel. Množství energie, které by bylo zapotřebí k přemístění Deimu hyperprostorem, je ohromné. Není možné, aby dokázali protáhnout tak obrovský generátor skrz relativně malé Brány. Jedná se o mnoho terawattů, tisícenásobky výkonu Hooverovy přehrady."
„To zní rozumně," uznal jsem. Arlene také přikývla, zatímco hlídala bezpečí našeho úkrytu.
„Nejpravděpodobnější vysvětlení je takové, že energie pochází z externího zdroje," pokračoval. „A nějak ji sem přenáší."
„Ritchi," ozvala se Arlene, „snažíš se říct, že stačí ustřihnout energii a invaze skončí?" Poprvé od okamžiku, kdy jsem spatřil chovné nádrže, jsem si začínal myslet, že máme skutečnou naději. Dokud budou mít dostatek energie, mohou v těch svých kotlích vyrábět nekonečné zástupy monster.
Nejvyšší čas s nimi zatočit.

33.

Arlene ukázala prstem na malou, hranatou stavbu přímo uprostřed shromáždění monster. I ve zmatku, který tam dole panoval, se k ní žádné z nich ani nepřiblížilo. Jako by se jí záměrně vyhýbala.
„Mohl by to být přivaděč energie?" zeptala se.
Ritch pokrčil rameny. „Nevím, ale je to dost možné." Nenadálá možnost nám zvedla morálku stejně, jako by se každý z nás setkal s modrou sférou. Pavoučí mozek pokračoval v palbě, dokud většina

ostatních stvoření nezemřela, nebo neutekla. Teď nebo nikdy.
Seskočil jsem první. Arlene dopadla jako druhá a já se otočil, abych jí pomohl vstát. Nebylo třeba. Oba jsme ale museli pomoci Ritchovi, který zrovna nebyl stvořen k létání. Všichni tři jsme se rozběhli k budově uprostřed.
Mrtvoly monster představovaly nepříjemnou překážku, ale velmi rychle jsme na přerostlá, tlustá těla rozsetá po podlaze změnili názor. Pavoučí mozek si nás všiml a zahájil palbu svým třicetimilimetrovým rotačním kulo¬metem. Padli jsme na podlahu a těla použili k úkrytu.
To neuvěřitelné stvoření na nás dál útočilo, dokázalo vystřelit možná i tři sta kulek za minutu, pět za vteřinu. Během okamžiku bude u nás a my se mu při jeho kadenci nebudeme moci bránit.
Náhle střelba ustala. Pavoučí mozek se zamotal do těl, která pomáhal navršit. Jeho mechanické nohy nebyly navrženy pro překážkovou dráhu.
„Běžte!“ vykřikl jsem a vyrazil směrem k budově. Letmý pohled na pozici pavoučího mozku mi prozradil vše, co jsem potřeboval vědět. To bude ideální místo. „Rychle se přesuňte mezi mozek a budovu!“
Rozeběhl jsem se a elegantně se natáhl přes ležící tělo parního démona... Parního démona! Zalapal jsem po dechu. Až pak jsem si uvědomil, že tahle věc ještě není dostavěna. Škoda, zrovna dneska jsem si zapomněl vzít francouzák.
Ohromné monstrum leželo na břiše, tváří k zemi. Střely v zásobníku trčely do vzduchu a já si vzpomněl, jak mi ještě před chvílí létaly nad hlavou kulky z rotačního kulometu. Těžce jsem polkl. Pár dobře mířených zásahů by mohlo vyhodit hlavice do vzduchu. Nebo, kdyby hlavice ještě nebyly upevněny, mohly by prasknout jejich palivové články a všechny nás pokropit žíravým a hořlavým raketovým palivem.
„Vstávej, nešiko!“ křikla Arlene a vytáhla mě na nohy. Vzali jsme do zaječích. Měli jsme za sebou zhruba třetinu cesty, když mě zasáhla vlna hrůzy.
Děsivé obrazy od Edgara Degase, Hieronyma Bosche, Patricka Woodruffa. Krev odkapávající ze zdí a stropu, krev rozprašovaná v dálce. Pronikal do mě, snažil se najít slabé místo... Z domu vyšel můj otec, usmíval se a plácal do stehen. „Jsem silnější než udatný náčelník Kamehameha!" vykřikl a zavřeštěl jako Tarzan.
Zase mě ponižoval, jako před dvaceti lety. Byli jsme v muzeu na Havaji a stáli před sochou nejslavnějšího havajského krále v životní velikostí. Odstoupil jsem od něho a modlil sek Bohu, aby nikdo nezjistil, že je mým otcem. Ale on si mě všiml, přišel za mnou a zeptal se: „Viděl jsi, co jsem udělal? Sleduj!“ A udělal to znovu!
Nikdy jsem se za něj nestyděl víc. Jen se štěstím jsme se dostali z muzea živí a zdraví. Ale k čertu se vším, on mi nezabrání, abych se dostal k té budově. Vyrazil jsem znovu na cestu a překonal vliv pavoučího mozku.
Náhle jsem zjistil, že mě opět obvinili. Ale tentokrát mě vyslýchali a usvědčili. Z rukávu mi strhli prýmky jako v tom starém televizním seriálu. Vzali mi medaili elitního střelce, strhli vojenská ocenění a nakonec i obrázek orla a planety, který všem kolem říkal, že jsem mariňák.
Skřípal jsem zuby a skrz slzy sám sebe ujišťoval, že vím, kdo jsem. Ať se děje cokoliv. A že by mi na to Arlene nikdy nedovolila zapomenout, i kdybych se o to pokusil. Nepřestával jsem běžet.
Jen Bůh ví, jaké hrůzy vyslal pavoučí netvor do myslí Arlene a Ritche. Jejich tváře byly bledé a ponuré, přesto rozhodné.
Zrůda si uvědomila, že na nás po duševní stránce nemá a vrátila se k přímočařejšímu způsobu, jak nás zničit. Znovu se rozhodla použít své zbraně. Neměla ale rovnováhu a jak se snažila projít mezi mrtvými těly, zakopla a převrátila se. Tím jsme získali dostatek času, abychom se dostali na zamýšlené místo. V okamžiku, kdy jsme doběhli k budově, se pavoučí mozek osvobodil. Zvedl se na svých mechanických nohách, otočil zbraň proti nám a začal střílet. Naším směrem vylétlo několik střel, pak ale náhle přestal a rozhostilo se ticho.
„Co se stalo?“ zajímal se Ritch.
„Jako by ho zastavila nějaká automatika,“ uvažovala Arlene.
„Nemůže na nás střílet, aniž by nezasáhl budovu!“ uvědomil jsem si. „Zbraň asi odstavila nějaká pojistka.“ Chtěli jsme se dostat dovnitř, ale pavoučí mozek se nedal tak snadno zastavit. Rychle se

přemístil a snažil se zaujmout lepší pozici, odkud by na nás mohl zaútočit. Museli jsme utéct. Kroužili jsme kolem budovy v čím dál menší spirále a snažili se držet mezi pavoučím mozkem a budovou. Bylo to jako nějaká dětská hra, akorát že tady šly všechny žerty stranou.
Pak se objevil další problém. Ostatní monstra, která se až dosud ohleduplně držela stranou, se konečně přišla zapojit do šarvátky. Naše pobíhání okořenila příležitostná dávka ohnivých a elektrizujících koulí, občas i zelený blesk pekelného barona. V takové situaci by bylo neslušné neodpovědět na pozdrav.
Zatímco jsme stále utíkali před pavoučím mozkem, začali jsme opětovat palbu.
„Zbývá mi už jenom jedna raketa!“ vykřikl jsem, když jsem odpálil předposlední z nich na minotaura.
Raketomet jsem si přehodil přes záda. Nikdy nevíte, kdy se vám některá zbraň může hodit. Arlene se k tomu stavěla jinak. Jakmile vystřelila poslední náboj z automatické pistole, bez váhání ji upustila na zem. Nechtěla, aby ji cokoliv zpomalovalo.
Bill Ritch ostřeloval svojí puškou rohatá monstra a jedno z nich dokonce dostal.
Navzdory své nadváze s námi dokázal držet krok. Ačkoliv jeho těžké oddechování budilo obavy. Doufal jsem, že nedostane infarkt. Ještě ho budeme potřebovat. Nebyl jsem bezcitný, ale naše mise byla ze všeho nejdůležitější.
Bože, opravdu jsem si to myslel? Řekl bych, že ano. Arlene zvítězila a ani nevím, kdy se jí to podařilo. Z mého původního cíle zachránit ji se stalo odhodlání bojovat až do posledního dechu jako správný mariňák.
Z bezprostřední blízkostí jsem výstřelem z brokovnice otevřel dveře. Jeden z rohatých démonů s mým přístupem nesouhlasil. Zaútočil a mrštil po mně kouli hořícího slizu, která jen těsně minula... Která mě prostě jen těsně minula. Arlene se o něj postarala. Pak jsem se ale otočil na Ritche a zjistil, že ho imp vážně poranil.
Ritch dostal přímý zásah do obličeje a nemohl se zbavit dráždivého kašle. Zády jsem přidržoval dveře a zatímco Arlene táhla Ritche dovnitř, kontroloval jsem okolní situaci.
Přesně podle předpokladu! Místnost byla plná elektroniky, kabelů a databank. Během toho, co se Arlene snažila dělat pro Ritche maximum, jsem hlídal všechny čtvery dveře a vyřizoval si účty s každým, kdo se odvážil přiblížit. Samozřejmě, monstra nemohla palbu opětovat. Takový stav se mi líbil do okamžiku, než jeden z impů vyslal svůj slizký projektil a zasáhl rám dveří jen několik centimetrů ode mě.
Na jeden jediný okamžik v dějinách vesmíru jsme s pavoučím mozkem sdíleli tentýž názor. Impův čin byl převelice neuvážený. Pavoučí mozek ukázal, kdo to tu má na starosti a nadělal z impa syrové karbanátky.
Přebíhal jsem od dveří k dveřím a nikdo se neodvážil po mně vystřelit. Ale pokaždé, když jsem se ocitl v zorném poli pavoučího démona, jsem musel čelit dalším hrůzám, které si ta stvůra vymýšlela. Byla to jediná zbraň, která jí zbyla. Určitým způsobem ji člověk musel litovat.
No... nebo také ne.
„Jak je na tom?“ zeptal jsem se Arlene, ale odpověď jsem znal už předem. Potřásla hlavou. Ritch byl v mnohem horším šoku, než když jsme ho tenkrát našli. Žhavá, lepkavá hmota se mu přichytila na obličej v okamžiku, kdy se zrovna nadechoval. Usmažila mu plíce. Dál už nemohly přenášet kyslík do krve.
Nevěděl jsem, co máme dělat. Možná by ho v nemocnici dokázali zachránit, ale my neměli obvazy ani utišující léky.
Pokožka na jeho obličeji byla zarudlá a na mnoha místech krvácela. Tam, kde sliz vypálil hluboké rány. Muselo to příšerně bolet a Ritch věděl, že nemá naději. Byl to chytrý chlap.
A umíral.
Arlene ho opřela proti zdi a něco mu šeptala do ucha. Přikývl, ale tím se mu kašel jen zhoršil. Arlene mu osušila oči, aby viděl a mohl nám pomoci.
Dafydd ab Hugh & Brad Linaweaver 277. Zesláblým hlasem popisoval životně důležité součásti místnosti. Všechno si to pamatoval z doby, kdy tu pracoval. Řekl nám vše, co jsme potřebovali vědět.
Arlene ho nechala sedět opřeného o zeď a přišla za mnou. „Kéž bychom teď měli jednu z těch modrých sfér,“ řekla potichu.
„Je to jediná věc, která by ho dokázala zachránit,“ souhlasil jsem.
„Ani lékárničku nemáme. Alespoň bych mu mohla ulevit.“

Podíval jsem se jí zblízka do očí. „Řekl nám, co potřebujeme vědět. To je nejdůležitější."
Cítil jsem se jako profesionál, ale řekl jsem to o několik stupňů chladněji, než jsem zamýšlel.
Arlene byla stejná jako já. „Chceš tomuhle energetickému vedení uštědřit ránu z milosti ty, nebo to mám udělat já?"
Zatímco jsem o tom uvažoval, rozhodla se za mě. „Raději to udělej sám, Flyi. Jestliže chceme udržet tyhle parchanty v dostatečné vzdálenosti, aby nás nemohli napadnout, budeme potřebovat skutečného ostrostřelce. Doufám, že ani ty nemůžeš minout počítačovou databanku na dva metry, nebo snad ano?"
Usmála se na mě.
Otočil jsem se a proměnil se v jednočlennou demoliční četu. Vzal jsem do ruky BFG, zhluboka se nadechl a vystřelil do soustavy elektroniky. Výbuch mě srazil na zadek. Namáhavě jsem se zvedl a zničil i zbytek cílů, které Ritch označil v té záplavě všemožných zařízení. Po čtyřech devastujících ranách BFG selhala a nechtěla nadále spolupracovat. Došla jí šťáva. Svoji práci jsem dokončil několika výstřely z brokovnice.
„Proboha, Flyi! Pojď se na něco podívat!" vykřikla Arlene. Šel jsem, ještě pořád jsem se celý třásla v uších mi zvonilo.
Poslední hodina byla plná překvapení. Monstra se začala chovat podivně. Chodila v kruzích a střílela na všechno, co se hnulo. Takže na ostatní.
Zdálo se, že pavoučí mozek svoje schopnosti neztratil. Začal střílet na několik pekelných baronů nepochybně ve snaze odstranit ty ze svých přisluhovačů, kteří jsou pro něho nejnebezpečnější v okamžiku, kdy jim není schopen rozkazovat.
Taková poprava samozřejmě přitáhla pozornost ostatních monster. Všechna začala střílet na původce největšího hluku. Sice jsme v tomhle dramatu nehráli, našich propustek do zákulisí jsme ale plně využili.
Po patnácti minutách zůstalo stát jediné monstrum. V tom okamžiku byl pavoučí mozek generálem bez vojáků. „Ritchi," promluvila Arlene tiše, přesto srozumitelně.
„Tvůj plán fungoval dokonale."
Jsem si jistý, že by její uznání ocenil, kdyby byl na živu. To odporné, přihlouplé rohaté monstrum ho nakonec zabilo. Zíral jsem do mrtvé tváře Billa Ritche. Člověka, který přežil zajetí i mučení. Našeho kolegy, díky němuž jsme byli schopni porazit cizí útočníky. Podíval jsem se na jeho mrtvé tělo a něco se mně zlomilo.
„Už toho mám až po krk," řekl jsem Arlene. Sáhl jsem po svém milovaném raketometu a podal ho své nejlepší kamarádce. „Nespusťte mě z očí, svobodníku. Poznáte, kdy ho máte použít. A hlavně se trefte, u všech svatých.
„Ukažte mi jablko, Flynne Taggarte, a já vám ho sestřelím z hlavy."
Nabil jsem brokovnici, ale to jen proto, abych měl čím upoutat pozornost nepřítele. Pomalu jsem vyšel ven a postavil se tomu nejohavnějšímu cizinci ze všech.
„Hej, pavouku!" vykřikl jsem. „Jo, mluvím s tebou!" Démon se otočil. Podívali jsme se jeden na druhého a mě náhle zaplavila ta nejhorší možná vize. Spatřil jsem
Zemi v plamenech, hořící budovy a hromady mrtvých. Viděl jsem démony, ne jen obyčejné cizince, ale v pravdě ďábelské démony, jak se brodí potoky špíny, krve a moči a vítězně se smějí.
Spatřil jsem zotročené lidstvo. Obojky kolem našich hrdel, řetězy na zápěstích a kotnících. Viděl jsem kolaboranty, zrádce a přeběhlíky z každé rasy i kultury.
Viděl jsem loutkovou vládu Země.
A v dáli jsem zahlédl nekonečný zástup ještě větších a děsivějších démonů. Zaplavili pevninu z jednoho konce na druhý, od jednoho oceánu k druhému.
Věděl jsem, že tohle není noční můra, kterou mi pavoučí mozek vytáhl z mých vlastních obav. Tohle byla skutečnost. Nahlížel jsem do budoucnosti. Naklonil jsem se kupředu a plivl na zvrásněný mozek stroje.
„Pamatuješ se na toho impa, který se mnou mluvil tenkrát na Phobu? Ta plazící se troska mě vyzývala, abych se vzdal. No, tak tady je má odpověď, ty parchante!"
Pozvedl jsem brokovnici, pečlivě zamířil a vystřelil na mozek uvnitř obalu z křišťálového skla. A pak jsem to udělal znovu. A ještě jednou. Přestal jsem až po osmi výstřelech, protože mi došly náboje. A také proto, že pavoučí mozek konečně namířil rotační kulomet přímo na mě a začal dělat do podlahy

třicetimilimetrové díry.
Kličkoval jsem mezi navršenými těly a snažil se najít to, které mě zajímalo. Ne mrtvé, ale nenarozené. I když svým vlastním způsobem.
Hledal jsem parního démona.
Pavoučí mozek mě pronásledoval. Na volném prostranství se dokázal jistě pohybovat velmi svižně. Mnohem rychleji než obyčejný dvounožec jako já. My ale nebyli na volném prostranství. Trasu jsem volil já a pečlivě. Skákal jsem od těla k tělu a bezmocný pavouk začal střílet do mrtvol, aby si udělal více prostoru.
Vzdálenost mezi námi se zvětšovala a ta hloupá věc mě na okamžik ztratila z dohledu. Přece na něj nebudu pískat... Přikrčil jsem se, aby mě nezasáhla zbloudilá střela a znovu nabil. Stoupl jsem si a vystřelil pár dalších nábojů. Pavouk si mě všiml a vítězoslavně zařval. Vydal přesně takový zvuk, jaký byste od otravného hmyzu čekali. Jen milionkrát zesílený. Démon zaútočil, rotační kulomet se roztočil naplno.
Zaběhl jsem stovku ve světovém rekordu. Vrhl jsem se do vzduchu, v posledním okamžiku zmizel za nejbližším tělem a po dopadu se elegantně překulil. Přitom jsem si vykloubil rameno.
Zvedl jsem se a vzal brokovnici do své pravé, slabší ruky. Přeběhl jsem několik posledních metrů k parnímu démonovi a vystřelil jediný náboj, který mi zbyl.
Na mé pozvání odpověděla sprška střel z rotačního kulometu, které trhaly odolnou pokožku parního démona jako pistole dělající díry do omítky. Kulky mu zničily nohy i hlavu.
Roztrhaly i rakety.
Zarazil jsem se. Tohle byl okamžik pravdy. Jestliže k nim už připojili hlavice... No, tak se buď vydám směrem nahoru a setkám se opět s jeptiškami, nebo zůstanu tady, v pekle!
O patnáct vteřin a stovky nábojů později mě náhlé ticho přinutilo se znovu soustředit. V uších mi tepalo a zvonilo zároveň. Měl jsem pocit, že se mi chvěje celá lebka. Pavoučí mozek přestal střílet, aby si mohl prohlédnout škody, které napáchal.
Neměl jsem v úmyslu vystrčit hlavu a rozhlédnout se kolem. Ani jsem nemusel. Zavřel jsem oči a zhluboka se nadechl.
Existuje zápach, který většina lidí nezná. Jakmile ho však jednou ucítíte, už nikdy na něj nebudete moci zapomenout. Pamatuje si ho každý, kdo se potloukal kolem letecké základny námořní pěchoty nebo námořnictva a piloti ho znají z letiště. Štiplavá vůně pohonných hmot pro trysková letadla. Vnikne vám do nosních dírek i skrz přepážku a zamíří přímo do mozku. Představte si směs čpavku, formaldehydu a páchnoucího tchoře.
Nemohl jsem se mýlit. Kolem parního démona se rozlévaly galony hořlavé kapaliny. Když jsem se podíval k zemi, zjistil jsem, že ve skutečnosti prosakuje na moji stranu a žere mi podrážky rychleji než zelené radioaktivní svinstvo.
Mé poničené ušní bubínky se mi snažily sdělit cosi naléhavého. Nějaký další zvuk kromě zvonění a tepání. Klapot nohou. Pavoučí mozek si šel obhlédnout místo činu!
Pomalu jsem ustupoval, krčil se stále víc a víc, abych zůstal v zákrytu za parním démonem. Pak se pavoučí mozek objevil a já se už neměl kam schovat.
Znovu zařval. Tentokrát ne vítězoslavně, ale ze zuřivosti. Zaútočil.
Uklouzl po kluzkém povrchu, za který byl sám zodpovědný. Pokusil se vstát, ale znovu upadl. Nemohl najít rovnováhu. Palivo kapalo pavoučímu démonovi z bři¬cha, postříkalo mu nohy, dokonce mu potřísnilo i křišťálovou lebku.
Nejvyšší čas rozpůlit to jablko, A.S.!
Rozběhl jsem se směrem k centrální budově a mával rukama jako šílený. Arlene jsem nikde neviděl. Ukazoval jsem na pavoučí mozek a křičel: „Pohni zadkem, krucinál!“ Samozřejmě, že mě nemohla slyšet. Jinak bych nikdy nic takového neřekl!
V černých dveřích se objevilo malé, rudé poupě, které postupně rozkvetlo v jasně červený ohon utíkající za naší poslední raketou. Vrhl jsem se na zem s rukama za hlavou a možná trochu opožděně uvažoval, jestli mě letecké palivo nepostříkalo.
Přes zvonění jsem výbuch sotva zaslechl. Jeho síla mě však udeřila do vykloubeného ramena. Po

několika okamžicích, kdy jsem ležel se zavřenýma očima a rukama pevně sepnutýma za hlavou, jsem se opovážil rozhlédnout.
Pavoučí mozek ječel a házel sebou v jasně bílých plamenech jako jeden z Weemsových mnichů, který protestoval proti válce v Kefiristánu tím, že se polil benzínem a zapálil.
Několik minut jsem démona sledoval a opatrně přihlížel, jak vybuchuje poslední munice a rozlétá se do všech stran. Trápil se jen chvíli. Pak prudký žár roztavil křišťálový obal a během několika vteřin proměnil jeho obrovský mozek v škvarek. Už déle trvalo, než jeho kovové tělo zkapalnělo a ještě déle jsem musel počkat, než démonovy pozůstatky protekly skrz roztavené kovové pláty v podlaze. Nakonec po obávaném pavoučím mozku nezbylo nic víc než kouřící kráter. „Zvykej si," zamumlal jsem, aniž bych se slyšel. „Tohle je taková ukázka toho, co tě odteď čeká na věčné časy."
Někdo mě popadl za ruku, za levou ruku. „Ne!" zařval jsem bolestí. A ještě jednou. To když mě Arlene zatáhla za vykloubené rameno.
„Proboha, Flyi, omlouvám se!" slyšel jsem slabě její hlas, jako by na mě mluvila z druhého konce místnosti. Převalil jsem se na záda a klel jako opilý přístavní dělník. „Aha," řekla, „už vím, v čem je problém. Vydrž, Flyi, tohle bude bolet. Ale už za chvíli mi za to poděkuješ." Věřili byste, že mě popadla za svaly, vytáhla mi ruku z jamky a vrátila ji zpět na původní místo? Omdlel jsem.
Probral jsem se po několika vteřinách a začal jí znovu nadávat. Abecedně, abych na žádnou nadávku nezapomněl. Právě jsem se chystal ještě přitvrdit, když mi zlehka šlápla na ústa a umlčela mě.
Pomohla mi posadit se. Uši se pomalu zotavovaly, takže jsem slyšel, co mi říká. „To byl nádherný pohled, Flyi. Myslím, že jsme zvítězili. Ritchovi by se to líbilo."
Přesto jsem slyšel hučení energie. Světla svítila dál. Něco tu nesedělo.
„Doufám, že si to nevyložíš špatně," rozhlížela se Arlene podezíravě kolem sebe, „ale proč se netopíme v nekonečné temnotě, Flyi Taggarte?"
„Vím, na co myslíš, A.S. Dokud nebudeme umírat podchlazením v černočerném vesmíru, nemůžeme být úplně spokojeni."
„A nebude nám docházet kyslík."
„Takže, kde se stala v Billově plánu chyba?" Zamračila se a přemýšlela. „Myslím, že v té budově přece jenom nebyl přivaděč energie," řekla nakonec. „Zřejmě to bylo komunikační vybavení, pomocí kterého pavoučí mozek ovládal ostatní stvoření."
„Chceš říct, že se všechny potvory na Deimu a Phobu zničí navzájem stejně jako tyhle?" Usmál jsem se... Ta představa se mi líbila.
„Pavoučí mozek je i tak dokázal stěží ovládat," poznamenala. „Chovají jeden k druhému vrozenou nenávist." Vzpomněl jsem si na ukřižované pekelné barony. Pak se mi v mysli vybavil Bill umírající kvůli jednomu pitomému impovi. A teď je pryč!
Soustřeď se, Flyi, soustřeď se.
Vrátili jsme se do řídící místnosti a přehodili přes Ritche kousek plachty. Jeho tělo jsme položili ven, kam se hodilo nejvíce. Na místo jeho vítězství nad démony.
„Dobrá," řekl jsem. „Myslím, že bychom se měli vrátit stejnou cestou na povrch Deimu. Možná že přijdeme na to, jak se dostat zpět na Mars. Nebo aspoň zjistíme, kde to ke všem čertům jsme."
„Dávej si pozor na svůj slovník," obořila se na mě Arlene vážně. Hmm, Arlene Sandersová... a tak slušná.
Cestou nahoru jednotlivými podlažími Deimu jsme našli stovky mrtvých těl cizinců, pak tisíce. Jako by se tu zastavila vesmírná deratizační služba a posvítila si na démony.
Přežilo jich jen velmi málo a ti byli naprosto mimo sebe. Ani je nebylo nutné pobíjet. Přesto jsme se s Arlene z nějakého důvodu rozhodli, že je stejně vyhladíme.
Když jsme se dostali na povrch, zjistili jsme, že kupole praskla a unikající vzduch vyvolal menší vichřici. Samozřejmě jsme znali základy života ve vesmíru. Bude trvat několik dní, než všechen vzduch unikne. Tak dlouho jsme stejně čekat nechtěli.
Podíval jsem se skrz prasklinu a oněměl. Zíral jsem dlouho a úplně zapomněl mrkat.
Nehleděl jsem na Mars. Tam, kde měl viset nad našimi hlavami jako obrovské závaží, se nacházela úplně jiná planeta. Vypadala až znepokojivě povědomě. Modrozelená barva, známé kontinenty, pás mraků,

hemžící se šesti miliardami spřízněných bytostí.
Už jsme necestovali hyperprostorovým tunelem. Několik minut jsme se rozhlíželi a doufali, že se jedná o společný přelud. Nakonec promluvila Arlene. „Tak si myslím, že jsme právě odhalili plán jejich invaze."
Jak jsem tak skrz prasklou kupoli zíral na Zemi plující oblohou Deimu, měl jsem takový podivný pocit. Jako bych se už nenacházel ve svém vlastním těle, ale stál vedle něj. Otřásl jsem se jako při hrozivé horečce sápající se po mé uniformě, Weemsově uniformě. „No," promluvil jsem potichu, „aspoň jsme je zastavili."
„Myslíš?" Natáhla před sebe ruku, jako by chtěla planetu pohladit.
V dáli za kupolí zářily nad kontinenty skrz protrhaná oblaka jasné tečky. Nějak takhle by vypadaly jaderné výbuchy. I jiné, horší věci by mohly vypadat nějak takhle.
„Můj Bože, tak oni už zaútočili." Z Arlenina hlasu mizela veškerá naděje rychleji než vzduch unikající z kupole.
Vzal jsem ji za ruku a utěšoval: „Ještě není vše ztraceno, Arlene! Už jsme jim ukázali, kdo je silnější. Nedovolíme, aby to takhle skončilo!"
Ale neměli jsme žádnou loď, rádio, ani pořádně dlouhé lano. Zůstali jsme trčet na nízké orbitě kolem Země. Modrozelená planeta visela pouhých čtyři sta kilometrů nad našimi hlavami, jako největší balon, se kterým bychom si kdy mohli hrát.
Pevně jsem zavřel oči a pak je znovu otevřel. Jak dokázat nemožné? Jak bychom mohli seskočit čtyři sta kilometrů dolů na Zemi a přežít?
Dlouhou dobu nikdo z nás nepromluvil. Sledovali jsme bílé tečky objevující se nad severní polokoulí, nad teplými, modrými oceány a chladivými, zelenými kopci.
Náhle Arlene vykřikla, její oči se rozšířily dokořán. „Flyi, už to mám!"
„Co?"
„Vím, jak to udělat!"
„Udělat co, krucinál?"
Pohybovala rty a tiše něco počítala. Pak se usmála. „Vím, jak nás dostat na Zemi, Flyi!"